

2001-09-
Full
E4
B3

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநாதஜய நம:
ஸ்ரீமதே வரதராஜதே நம

இதற்கு
ஸ்ரீபிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச்செய்த
வியாக்ரணம்.

திரிசிபுரம் நம்பிவ்னை சபை ஸ்தாபகரும்
போஷகருமான திருப்புகழ்ப்பயம்
ஸ்ரீமான் இராமஸ்வாமி இராமாநுஜ தானரால்
செர்க்கப்பட்ட அரும்பத வினக்கம்

இவை
திரிசிபுரம் நம்பிவ்னை சபையாரால்
கும்பகோணம்

ஸ்ரீ கோமளம்பா அச்சகத்தில்
1931இல் பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

மறுபதிப்பு

ஸ்ரீவை/நீண்ட/ஸ்ரீ

214, கீழ் உத்தரவீதி [விக்ரமசோழன் திருவீதி],
திருவாரங்கம், திருச்சி-6. ஃ : [0431] 434398

வெளியீடு நான் : 6.09.2001

விலை ரூ.50/- தபாற்செலவு தனி

முன் னு ரை.

ஸர்வேஸ்வரன் லோலோஜ்ஜ்வர்த்தமாகச் செய்த கிருஷி பரம்பரைகளைக் காட்டிலும், பூர்வாசாரியர்கள் ஆசரித்துக் காட்டிய கிறத்த வழிகளே கண்ணழிவற்றது என்பது கண்டடாரும். இவர்களின் ஒருவரான ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசாரியர் உபதேசமாதத்தில் கிவ்வாறு, பெண்களும் பேதைகளும் உபயுக்த அரிப பெரிய இரகசியார்த்தங்கள் உன்விட்ட அனேக சொத்தங்களைத் தென்னியகடையில்-சொத்தந்தமாக வெளிவிட்டருளினார். இதுவே இவருடைய பாமக்ருபைக்குப் போதிய சான்றாகும். இவர் அருளிச்செய்த கிவ்வுகளுக்கு விசதவாக் கிராமணியான பூர்வா வரமுனிகள் விபாக்கிராமம் செய்துவைத்ததுபோல், அந்தந்தப் சகத்திற்கும் பிள்ளை லோகஞ்ஜீயர் அவர்கள், ஓர் அரிப விபாக்யானம் செய்தாரென்பது பாவரும் அறிந்ததே.

சிற்க,சென்னை பாசமயக்கோளரிப்பான்னவித்வான்ஸ்ரீமான் ச.பு.குருஸ்வாமி ஸாபு அவர்கள்,பகருக்கும் பயன்படுமாறு இதை அச்சிட்டு வெளியிடக்கருதி, பகவாண்டுளுக்கு முன் கிவ் தாள பத்திரங்களைக்கொண்டு பரிசோதித்த எழுதி முடித்திருந்த ஸ்ரீகோ சத்தை, பாகவதவிஷயத்தில் ஊற்றமுடைய பெருமாள்கோயில் ஹெல்த் இன்ஸ்பெக்டர், ஸ்ரீமான், V.ஸ்ரீகவானுஸாபு அவர்கள், இதுகாறும் பாதுகாத்துவைத்திருந்த, சென்ற வருடம் ஸ்ரீமான், R. A. பங்காருஸ்வாமி ஸாபு அவர்கள் வசம் ஒப்படைத்து அச்சிடும்படி கேட்டுக்கொண்டனர். மேற்படி R. A. பங்காருஸ்வாமி ஸாபு அவர்களும், திருச்சி ஸ்பிள்ளை சபையாரும் இதன் பெருமைபய புற்றணர்த்த இக்கைக்கர்பத்தை டொத்தும் படி அடிபேனுக்கு நியமித்தார்கள்.

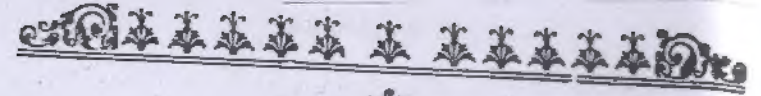
கீழ்க்குறிப்பிட்டுள்ள பவபேரிபேர்களால் முயற்சிக்கப்பட்ட 'ம், அறிவித்திருந்த பெரிபேர்களால் செய்தற்குரியதுமான இக்கைக்கர்பத்தை, பவவகையிலும் கிற்பேனாகிய அடிபேன் இயற்ற முன்வந்தது, பாகவதர்களுடைய கன்முயற்சி பழுதுபோகா வண்ணம் அந்நியமத்தை கிரக வகைக்கவெண்டுமென்னும் கருத்து ஸ்ரீலேயேயன்றி, பிறதொன்றினின்றும் இவ்வெண்ணத்தினுடையே இது இனிது முடிவுபெற்றதென்பது கன்கு விளக்குகிறது.

இக்கிரந்தம் அச்சிட்டுப் பூர்த்தியடைவதில் முன்னின்று பண
வழிகளிலும் உதவிபுரிந்த ஸ்ரீமான் R. A. பங்காருவாமி நாயுடு
அவர்களின் பெருந்தன்மை பெரிதும் பாராட்டத்தக்கது.

இது படிப்படியாக பண்பேட்டத்திலிருந்து வெளிவந்தமை
யின், இதனிடம் சாஸிபுக்கும் குற்றங்கள் பண வகையாலும்
வந்திருக்கக்கூடும்.

அருள்சிறைத் திருநாடு அக்குற்றங்களை அறிவிப்பேல்,
அஃதென்பன பாமோபகாரம், வேறாதென்ப தொன்றிலேயே.

T. D. இராமஸ்வாமி இராமா நுஜதாஸன்,
(திருப்பறம்பட்டம்)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமா நுஜதாஸன்:

அர்த்தபஞ்சகாவதாரிகா.

ஸ்ரீயப்பதியாய், அகிலஜெயப்ரத்யக்ஷத்வ கல்யாணாதாத்வாதி
கனால் வ்வேதாமைஸ்தவஸ்து விவக்ஷணமாய், அப்ராஃருதமாய் சத்தனத்வ
மயமாய் ஸ்வாணாதாரணமாய் புஷ்பபூதாணமாய் குமாரமாய் புண்பகத்தவாஸி
தாசத்திகத்தாரணமாய் ஸர்வபாஸ்யமாயிருந்துள்ள திவ்யமக்தவாஸி
ஜோபேதமாய் தபுராதி க்ரீடாந்தமான திவ்யபூஷணபூஷிதமாய் சங்கசக்
ராதிதிவ்யயுத்தமாய் நிரதிசயானந்தமயமாய் தேவகணமுதி ஜனவாங்கா
ணபரிச்சேத்ய பரமவ்யோமமாகிற ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே ஆரத்தமயமான
திவ்யகந்தாசமண்டபத்திலே பெரிய பிராட்டியாரும் சாப்சிமாருமுடன்
கூடக் கோப்புடைய சீரிய வம்ஹாஸத்திலே எழுந்தருள் செங்கோல்
சென்ன வீற்றிருந்தருளி, நித்யசிர்வஜ்ஞராதாதிருணகாரம் கைச்சந்தாது
வ்ருத்திவ்ருப வ்ருத்திப்ரவ்ருத்திபேதராய் அஸ்தானேபயசங்க்கணாகிற
"அய்யவதுமாரிக்னாலே" அகவரதபரிசர்யமான சானானினுய்க்கோ
ண்டு ஆவ்ருச்செல்லா சிந்தனவத்து ஸ்வஸங்கல்பாயத்தங்க்ருப வ்ருத்தி
ப்ரவ்ருத்திவ்ருத்திசமான ஸகல சேதனாசேதனங்க்களைத் தனக்கு ரோஷ
மாகத்தான் ஸாந்தாஸாந்த வில்விபூதித்வவையாரோஷியாய் விபுத்வாத்
தேசத் பரிச்சேத்யவாஸிதமாய், நித்யத்வாத்காலாத் பரிச்சேத்யவாஸிதமாய்,
வ்வேதாமைஸ்தங்க்ருப தனக்கு ப்ரகாரங்க்களாகத்தான் ப்ரகாரியாய்த்
தனக்கு ப்ரகாராத்நாயில்லாமையாலே வஸ்துத:பரிச்சேத்யவாஸிதமாய்
தந்ததோஷாரணம்ப்ருஷ்டமாய், ஜ்ஞாநாகத்தருபமாய், அத்தியத்வஜ்ஞா
நத்வாதி ஸ்வரூபகிருபகதர்மயுத்தமாய் ஜ்ஞானபலஸ்வயாதி வாத்ஸவ
ஸ்வமித்த்வஜெஸில்லாத்யாத்நகல்யாணகுணகணஸுபூத மஜோததிபாய்
காரணனுதிதிவ்யமாமஹஸ்வர்க்களை ஸ்வவாசகங்க்களாகவுடைய மமஸ்த
வாச்யமாய் ஸ்குதிஸர்வவிவிதித்தமானாய், ஆகவிவ்வேவத்ருதமாய்
சேதகவிவ்வேவாதியுயிருத்துவைத்தும் ரக்ஷகாத்ரமோன்றித்தியிவ்வேவாதே
வ்ஸ்ப்ரகாராஷகனுயிருப்பதையிட்டு, ஆஸ்ரீதவாத்ஸவத்தாலே "மாதி
நாதிப் பல பிறப்பும் பிறந்து" என்ஹி திருமுகப்பாகசத்திப்படிபே
ஜன்மபரம்பரைகளிலே தோன்மாறிச் சற்றிச்சுழன்று ஸம்ஸாரவாத்நிதி
வாழ்வாவிட்டு, நித்யசிம்க்ராயநர்த்தப்படுந்தேவமதுஷ்யாதிக் கஜாதி
யனுதவத்து தன் பரமக்ருபாதிசயத்தாலே அவர்கள் உதாரோஷணங்க்கள
ராய் ஸம்ஸரிக்குமவ்வேவிடங்க்களிலே, திருவவநார்க்களைப் பண்ணும்
ஸ்வபாவமாய், அவ்வாத்வவதாரங்க்கள் ஸமுதவப்பெருத சேபித்யாயுத

கிழத்தே லோகாதபடி ஸம்ஸ்தாபாதவஹனம் பத்புஷ்பாதிக்கனாலே
ஸ்வாஸாதக கக்கோலி ஆஸ்ரிதர்க்கந்த பாதத்தாஸுபவர்க்கிச்சாது
ருணமான போஜனஸபாதி கைப்பாருத்திக்கையுடையனாய் அகில கல்
யானருண் நிதியாயிருந்து ஸைத்தமுருக்காட்டதே ஆஸ்ரிதஸாஸபத்
வார்த்தமாக அவர்கள் விரும்பின தாஸ்யக்கனலொன்றைத் தனக்கிருக்
கையாய்க் கோயில்களிலும் கருணைக்கல்லுமுடித்து நின்றருளுமெனியு
கிற ஸ்ரீமத் காராயணன் ஸர்லேஸ்வரேஸ்வரனும் ஸ்வப்பகாஸ்வாமியும்
ஸ்வதஸ்ஸித்தஸர்வஸேஷியும் ஸ்வவ்யாத்தபாஸும் ஸமாநாதிகதரிதராய்க்
கொண்டு நிரங்குஸஸ்வதத்தானும் பாமோதானும் பாம காரணிகனும்
மாருமொருவனுக்கையாலே “மஃபல்லுவித்தருமாதிப் பஃபல மயமயுத்
துக்கனாஸின்பமிதத் செஸ்ஸவினையாட்டல்” அநேகவிதங்களான
மோஹக்குத்தயங்களாலே ஸீலாவிபுதி சேதாரோடே வினையாடா நின்று
கொண்டே அந்த சேதர்கள் ஸத்தத்துக்கவர்ப்பிணியான ஸம்ஸார சக்ரஸ்
தராய் ஸ்வாஸ்ஸிதபுண்யபாபங்களாலே ஈடுபட்டு ஜம்மஜாராமாணநியபத
னாதி துக்கங்களையனுபவித்துக்கொண்டு ஒரு சிறு குருவி பிணைந்த பிணை
யையவிழ்த்துப்போமதில்லாத தாக்கன் ஸ்வசத்திகாமாதுருணமாகப்பிணை
த்துவைத்திருக்குமதைத் தவிர்த்துக்கொண்டு மீளப்பெறமாட்டாதே படு
மிக்கவிடும்பைப்பாடுகனையவலோககம் பண்ணி அந்தால் தன் திருவுள்ளத்
தில் தேன்றின அபாச காரணமதானே ஜாயமான காலத்தில் விஸேஷ
கடாஷுமொன்றுபண்ணி அவ்வுழியாலே தத்தவலவிசோதிதகங்கனாகிற
ஜஸ்தமோலிஸ்தராய் பாவருத்தவருணகராய்க்கியருள் செய்முமிடத்
திலும் மோக்ஷருசியுண்டானவாதே, “ஐண்டாமலாயான்கெள்வனெருவ
னையே நோக்குமுண்டி” என்கிறபடியே, பகவத்ப்ஸுதிரித்த விஷயங்களை
பற்றிநிந்ருமத்த ஞானமெல்லாம் “தத்தஜ்ஞானமஜ்ஞானமதோந்யதுகீதம்”
என்று அஜ்ஞானகல்பமேயாய் அதுதானும் ‘வித்யாஸ்யாஸில்பகைபுணம்’
என்று செருப்புக்குத்தக்கற்கும் வித்யா ஸமமாகையாலே ஒளியுடைத்
தாமனாயானுண்டு ஸ்ரீதேவி அவளுக்கு தாத்ருதே தன்னெருவனையே
பற்றிநிந்ருமதே ஜ்ஞானமாவதிட்டுத், ஜ்ஞானாமோக்ஷமாவதையிட்டுத்
அந்த ஜ்ஞானத்தானும்-வாகாதிகாணக்கனன்று ஆத்மா, இத்தரியங்கனன்று
ஆத்மா, மகஸ்ஸன்று ஆத்மா, ப்ரான்டத்யாதிகனன்று ஆத்மா, அபித்திய
மன்று ஆத்மா, விபுவன்று ஆத்மா, விகாரியன்று ஆத்மா, ஸ்வதத்தாமன்று
ஆத்மா, அகந்தத்தாதி சேஷமன்று ஆத்மா, ப்ரம்மாருத்தாதிதேவதாத்தா
சேஷமன்று ஆத்மா, வகாயகமெப்பெருமானுத்துஸேஷமன்று ஆத்மா, மற்
றைத்தநியஸேஷத்தவந்தைப் ப்ராகாஷ்டபாசகடைய மிதஸேஷத்தவ
மென்றே ! என்னுமதுக்கான தத்தவாதத்தம்பத்யவுமுண்டாகவேண்டி
யிருப்பதைவிட்டும் அது ஸம்பாத்தமாமையில் ஸாக்ஷாதவேதபாஹ்ய
தப்ரவங்களில் விமுதர்ப் அபெருகுஷ்யமாய்க்கொண்டு சிந்யகோதோஷ
ப்ரமாணமாகிற வேதத்திலாராயப்படுத்த, அதிலும் பகவத்ப்ரதிபத்தகங்க

னாதிர ஸ்வர்காதி கூடாப்பருஷார்த்தங்களையும், அவற்றுக்காதிர ஸாதனங்
களையும் ப்ரதிபாதிக்கிற பூர்வகண்டத்திலே ப்ரயோஜனமில்லாமையாலே
ஜ்ஞானபாகத்தில் புகுந்து அதிலும் ஐஸ்வர்யத்திலுங்காட்டில் நித்யத்வ
ப்ரக்குதிவிநிர்மூத்ததவங்கனாலே சிறிதுயர்த்ததான கைவல்யத்தையும்
அதன் ஸாதனங்களையும் விட்டு ஸ்வரூபாத்ருபமான பாமபுருஷார்த்த
லக்ஷணமோக்ஷத்திலே உண்டான ரூபிக்குப் பாவாத பாவதஸ்ஸுருப ரூப
ருண் விபுதிசுருத்திக முக்யப்ரதிபமாயிருத்தவ் அல்வேதார்த்தத்தில் பரி
ஸீலனம் பண்ணுமாவில் பருக்லேஸாஸாத்யதயா துஸ்ஸாத்யமாய் வருத்தி
யும் ஸாதிக்கப்புகிலும் சேதார்த்தமதிகளும் மந்தாயுள்ளுக்களுமாயிருப்
பதன்மேல் விக்கங்களுமார்த்தங்களாய் நேருகையாலேயதன்வழியாகவெல்
வர்க்குமொக்கலபிக்குமது துர்லபமாகையாலும் சாஸ்த்ராய்ஸாஸத்துக்கு
அதிகாரிகனல்லாதார்க்கு மோக்ஷருசியுண்டானாலும் ப்ரயோஜனமின்றியி
லேயிழத்தேபோகவமைவதாலும் இனி இத்தருக் கோவினது சேழிலுத்த
மான தோஷங்களிலொன்றுமில்லாத உபதேசகம்யமொன்றே என்று திரு
வுள்ளத்தில் நினைப்பிட்டருளி பண்டு பத்ரிசாஸ்ராமத்தில் தாதாராயண
ருபேணயிருந்து, அதிருஹ்யமாயிருந்து ப்ரகாசியாமல்போருதலுக்கொகி
தமுதிகை ப்ரகாசிப்பித்தருளினதாய் ஸம்ஸ்கிருத, த்ராவீடருபசருதி
ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஸம்ருத்திஹாஸ ஸர்வபுராணாதி ஸாரதமமோக்ஷசாஸ்த்ர
வரித்தகம்யஸைலார்த்தப்ரதிபாத்யஸங்க்ரஹமாய், பாமமத்தாமாய் மத்த்ர
னும் மூலமாயிருந்துள்ள அஷ்டாக்ஷி பெரிய திருமத்தரத்தின் ஸான்
பட்ட முக்ய தாத்பர்யப்ராயத்தையும் ப்ராப்தாவையும் ப்ராப்த்யுபாயத்
தையும் ப்ராப்திபலத்தையும்ப்ராப்திப்ரதிபத்தகத்தையும் தத்ததஸ்ஸம்பத்தங்
களுன்பட சாஸ்த்ரத்ருஷ்டியாலே ஸம்யக்காக எத்தனையுமறிவிலாதபெண்
களும் பேதைகளுங்கடக் கண்ணுணர்ந்து ஸம்ஸாரிகலமஸ்ததாபங்களும்
மாறப்பெற்று உய்த்துபோம்வண்ணம் ஸ்ரீப்ரணதார்த்திஹாரம்சபூதாய்
ஸம்ஸ்த சாஸ்த்ர வித்தமராய் பாமக்ருபாசாலியாய் ஸம்ஸாரி கைல சேத
கோஜ்ஜிவகாமரான பிள்ளைலோகிகாயனாயிடுவித்து அவர்முகே
அரித்தபஞ்சகாஹஸ்யசாஸ்த்ரத்தை வெளிப்படுத்தியருளினான்.

பிள்ளைலோகம் ஜீயார்திருவடிகளே சரணம்.

அரித்தபஞ்சகாவதாரிகைமுற்றும்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அர்த்தபஞ்சக

மூலம், வ்யாக்யானம். அரும்பதம்.

தனியன்.

ஸோதாசார்யாய மூரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்ய ஸுஹரவே !
ஸம்ஸாரஸோயிஸக்ஷுடதீவஜீவரகவே நம: ||
ஸோகமூரும் மூருவிஸ்ஸுத பூர்வம் கூருசிலாத்த
மஹாஸமுதாம் ! ஸ்ரீமதப்யஸிராமவீரோஸா ஶீப்ர
ஸயாகமூரும் சாஸுஜேஹம் !

மூலம் க. ஸம்ஸாரியான சேதனனுக்குத் தத்வஜ்ஞாநம் பிறந்து
உஜ்ஜீவிக்கும்போது அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாநமுண்டாகவேணும்.

வ்யாக்யானம்:— ஸம்ஸாரியான சேதனனுக்கு, “அனாதி
மாயயா ஸூப்த:” என்கிறபடியே, அனாதியான ஸம்ஸாரஸமுதாத்
தில் உழன்றிருக்கும்சேதனனுக்கு என்னுதல்; ஸம்ஸாரத்தன்னையே
நிருபகமாய்படியிருக்கிற சேதனனுக்கு என்னுதல்; தத்வஜ்ஞாநம்

அரும்பதம்:— ஜ்ஞாநாத்மோகூட:; ஜ்ஞாநாத் ஸம்ஸார: என்றி
ருக்கையாலே, பகவத்ப்ராப்திக்கு ஜ்ஞாநம் காரணமாம். உஜ்ஜீவனம்—
ஸம்ஸார ஸம்பந்தமற்று உஜ்ஜீவிக்கை; உத்த்ருஷ்ட ஜீவனமாம். தத்வம்:—
தன்யபாவ: தத்வம் அதாவது—பரமார்த்த உத்தவாயிருப்பவர். தயிர் பால்
கனில் லெண்ணெய்போலச்சேதனஞ்சேதனக்கனாகிய ப்ரபஞ்சத்தில் வியா
பித்திருக்கும் ஸாராம்சமாயிருப்பவர். இவ்—த்தில் உஜ்ஜீவனத்துக்கு
பகவத்தத்வஜ்ஞாநம் என்று சொல்லாமையாலே தத்வத்தயஜ்ஞாநம்என்று
கொண்டவேணும். “தமேவவித்வாந் அம்ருதஜ்ஞாபவதி” என்று வியாக்யா
நாக்கனால் ஒரே தத்வத்தால் உஜ்ஜீவனமென்ற சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.
இத்தால் சர்வான அறியும்போது சேதன சேதன விசேஷத்தோடு அறிவ

அர்த்தபஞ்சகம்

8

பிறந்து—இவர்தாமே, தத்வஜ்ஞாநமாவது— “ஸர்வஸ்மாத்ப்ரஞ்ஞ
சாராயணனுக்கு ஸர்வப்ரகார பாதத்தான ஸர்வாத்மாக்களினு
டையவும் ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபபுருஷார்த்தமான கைங்கர்
யத்தை அநாதியாக ப்ரதிபதித்துக்கொண்டு போருகிற கர்மணம்
பத்தத்தை சிவர்த்திப்பிக்குமுபாயம்—தச்சானுவித்தசானுதி என்
கிற ஜ்ஞாந விசேஷம்” என்று தத்வசேகரத்தில் ஸாதித்தருளின
ப்ரகாரம், ஸ்வரூபபாதாம்ய விஷயத்தில் ஜ்ஞாநம் பிறந்து, உஜ்
ஜீவிக்கும்போது—உய்யும்போதைக்கு என்றபடி. அர்த்தபஞ்சகஜ்
ஞாநம் உண்டாகவேணும்— அர்த்த பஞ்சகங்களானவற்றினு
டைய ஜ்ஞாநம் உண்டாகவேண்டியது.

அவதாரிகை:— அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாநமாகிறதுதான் எதெ
ன்ன? அருளிச்செய்கிறார் (அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாநமாவது) என்று
தொடக்கி.

உ. அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாநமாவது:— ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூப
புருஷார்த்தஸ்வரூப உபாயஸ்வரூப விரோதிஸ்வரூபங்களை
புன்னபடியினை.

தாயித்தனை. இவ்விடத்தில் அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாநமாவது— திருமத்தர்தா
வறியப்படும் ஜ்ஞாநமேயாம். ஸம்ஸாரியான சேதனனுக்கு என்றதால்—
ஸம்ஸாரத்தில் வர்த்திக்கும் புபுஷாக்களை வியாவர்த்திப்பித்து மோகூத்
நிவிச்சுபுடையவனான முழுகடாவை இவ்ரு சொல்லுகிறது. இவ்விடத்
தில் முழுகடாவானவன் பகவத்ப்ராப்திகாமதயா ஸம்ஸாரவிமோசனத்தில்
இச்சை பிறத்தவன். சேவலனைச் சொல்லுகிறதல்வ. இன்னமும் இத்தால்
தித்தியழக்கனை வியாவர்த்திக்கிறது; இவர்களுக்கு உஜ்ஜீவரூபேகை
விக்காமையாலே இவ்விடத்தில் “ஸம்ஸாரி”என்று சொல்லாமல் “ஸம்ஸாரி
யான சேதனன்” என்றருளிச்செய்ததால், விசேஷப்படுத்து வர்த்து விசே
ஷணத்துக்கும் வரும் என்கிற நியாயத்தின்படி; சீரத்திற்கும் மோகூத்
வரும்போது மிஸ்ரஸத்வமான மூலப்ரகருதிக்கும் மோகூமுண்டென்பதை
தவிப்பிக்கிறது. மிஸ்ரஸத்வத்தோடு கூடியிருக்கும் ஆத்மாவுக்கே மோகூ
மென்பது சாஸ்திராவிர்த்தம் இத்தால் சாஸ்திரஜ்ஞாநம் அசேதனத்திற்கும்
சர்வானுக்கும் வேணுமென்பதில்லை, சேதனனுக்கே ப்ரயோஜனம்.

ஸம்ஸாரமாவது— புண்யபாபபித்தமான அசித்ஸம்பந்தம், அதா
வது— அவியாக்மவானசா ருசிப்ரகருதிஸம்பந்தங்களும், ஷம்பாவ
விகாரங்களும், புத்ரமித்ரகனத்தாதிகளும், தச்சார்யங்களும்.

அசு நிமாயயா—காரணகுன்யமான ப்ரகிருதியினால், உப்த:—உறல்
குறியை:— ஜீவர்த்மாவானவன்.

(ஃபா.) அதாவது:-ஸ்வஸ்வரூபம் என்கிற து சேஷனுடைய இனிடய ஸ்வரூபத்தை; பாஸ்வரூபம் என்கிற து பாகைர சுவா இனிடய ஸ்வரூபத்தை; புருஷார்த்தஸ்வரூபம் என்கிற து பரப் பத்தினுடைய ஸ்வரூபத்தை; உபாயஸ்வரூபம் என்கிற து பரபகத் தினுடைய ஸ்வரூபத்தை; விரோதிஸ்வரூபம் என்கிற து விரோதி யினுடைய ஸ்வரூபத்தை; உள்படி அறிவைபாவது, இத்தவைத் தையும் உள்படாகாம் அறிவது.

(அவ.) உத்தேசுராமச்சினை அர்த்தபஞ்சகச்சினுடைய அர்த்தவிசேஷங்களை உபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரத மம் அவற்றிலுள்ள அக்காவிபாகஸங்களைபகி விபரித்துவிளக்கு கிருர். — (இவற்றில் ஓரோரு விஷயந்தான்) என்றதொடங்கி,

அரு-அர்த்தபஞ்சகமாவது:- ஒருவன் ஒரு காரியத்தைச் செய்ய வேண்டியதாயிருந்தால் அவன் ஐந்து காரியங்களுயறிவேண்டும். அவை யாவன— அடையவேண்டிய வஸ்து, அடைதொடவன், அடைவதற்குச் செய்யவேண்டியவேலை, அடைபயம்போதுண்டாகும் விரோதிவித்திகள், அடைத்தால் வரும் பலன். உதாரணம்— அடையவேண்டியது செல், அடைகிறவன் ஒருவன், அடைவதற்குச் செய்யவேண்டிய வேலை செல் பவிரித்தல், அடைவதற்கு விரோதமான மாடுகள் மேய்தல், தவிர்த்தலானை முதலியவைகள், செல்வபடைத்தால் அதற்குப்பிரயோஜகம் போஜனம் செய்தல், விற்ற பணம் சேர்ப்பது முதலியவைகள்.

ஆத்மஸ்வரூபத்தின் லக்ஷணத்தை அனுமதிக்கத்துக்குராதந்தல் கன் கடலெமென்னுப்படி காலியமீரே அந்தாங்கத்தபகம் என்கிற லெத்திரத்தின் வியாய்மானத்தில் அனுகொள்வது.

ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபநிருபகதர்மமாவது:-சேஷச்சேஷி ஜ்ஞாந்ருத் வம், அதாவது ப்ராதந்நீயத்தோடு கூடிய சேஷத்தொட ஆத்மாவுக்கு நிலையிற்ற லக்ஷணம். இவ்வர்த்தத்தை அதாவது, ஜ்ஞாநார்த்தத்தோடும் கூடிய ஆத்மாவுக்கு மிகவும் அத்தாவத்தர்மம் சேஷத்தவ் என்பதை வ்நாபித்துக்கொடுத்தது, வகல வேதவந்தாஹமான திருமந்திரத்தின் முதல்பதமான ப்ரணவம். இந்த ப்ரணவத்தான் அம்மந்தாசாரமாரும் போது அதன் அக்ஷரங்களின் வரிசைச்சிரமத்தாலேயே சேஷத்தவத்தை முதலில் சொல்லி கடைசியில் ஜ்ஞானத்தை வெளிப்பட்டாகிறது. இத் தால் ஜ்ஞானாதத்தங்களும் நற்றம் பெறும்படியாக ஸேஷத்தவத்தின் ஸ்வரூப மிருப்பது. இத்தாத் திருவுள்ளம்பற்றியே ஆழ்வாரும் “என்னுள்வான்” என்னுதே “அடியேனுள்வான்” என்றருளிச்செய்தார்.

௩ இவற்றிலோரோருவிஷயத்தானஞ்சபடி பட்டிருக்கும்.

(ஃபா.) அதாவது:- இவற்றில் இந்த அர்த்தபஞ்சகங்களில் ஓரோருவிஷயத்தான் ஒவ்வொரு அர்த்தவிஷயத்தான் அஞ்சபடி பட்டிருக்கும் ஐந்து பாகாமாயிருக்கும்.

(அவ.) இவற்றில் முதலில் ஸ்வரூபமாவது எது? என்ன அருளிச்செய்கிருர்- (ஸ்வஸ்வரூபம் என்கிறது) என்று தொடங்கி.

௪ ஸ்வஸ்வரூபமென்கிறது ஆத்மஸ்வரூபத்தை.

(ஃபா.) அதாவது:- ஸ்வரூபம் என்கிறது அனாதான ஆகா ரம்; ஆத்மஸ்வரூபம் என்றால் ஆத்மாவினுடைய அனாதான ஆகாரம். இப்படிக்கால் ஆத்மாவினுடைய அனாதான ஆகாத் தை ஸ்வஸ்வரூபமென்கிறது என்றபடி.

(அவ.) அத்தை விவரிக்கிருர்- (ஆத்மஸ்வரூபத்தான்) என்று தொடங்கி.

௫ ஆத்மஸ்வரூபத்தான்:- நித்யர், முத்தர், பத்தர், கேவ லர், முமுகுக்ஞாக்களென்றென்று.

(ஃபா.) அதாவது:-ஆத்மஸ்வரூபத்தான் ஆத்மாவுடைய அனா தான ஆகாரமாகிற ஸ்வரூபத்தான், நித்யர் அஸ்ப்ருஷ்டணம் ஸாகத்தாய் பாயபத்தத்திலேயிருக்கிறவர்கள் தித்யஸாலிகளென் றும், முத்தர் ஸம்ஸாஸிர்முத்தாய்வினாவிபூதியிலிருந்து பாயபத் துக்குப்போனவர்கள் முத்தர் என்றும், பத்தர் “அகாதிமாயயா ஸூபத்” என்கிறபடியே அகாதிபான அசித்தம்பத்தத்தையெப் போதும் விடாமலிருக்குமவர்கள் பத்தர் என்றும், கேவலர் ஆத் மாதுபணம் பண்ணாமவர்கள் கேவலர் என்றும், முமுகுக்ஞாக்கள் பகவத்ப்ரபந்திரித்தமாகஸம்ஸாசிரிசுத்தியில் இச்சையைபுடைய வர்கிற பத்திரிஷ்டர்க்கும் ப்பத்திரிஷ்டர்க்கும் முமுகுக்ஞாக்கள் என்று போகக்கடவது; என்று ஐந்து ஆக இந்த ஆத்மாக்கள் னுடைய ஸ்வரூபம் ஐந்துவிதமாயிருக்கும்.

(அவ.) இரண்டாவது பாஸ்வரூபமாவது எது? என்ன அரு ளிச்செய்கிருர்-(பாஸ்வரூபம்) என்று தொடங்கி,

௬ பாஸ்வரூபமென்கிறது பரமாத்மஸ்வரூபத்தை.

(ஃபா.) அதாவது பரமாத்மாவினுடைய அனாதான ஆகா ராகிற ஸ்வரூபத்தைப் பாஸ்வரூபம் என்கிறது.

(அவ.) அத்தை விவரிக்கிறார்— (பாமாத்தம்ஸ்வரூபந்தான்) என்று தொடங்கி,

எ பாமாத்தம்ஸ்வரூபந்தான்— பரத்வம், வ்யூஹம், விபவம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவதாரமென்றைந்து.

(வ்யா.) அதாவது—பாமாத்தம்ஸ்வரூபந்தான்— அதாவது பாமாத்தாமினுடைய அநாதான ஆகார்தான். பரத்வம் பாம்பதத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்புக்குப் பரத்வம் என்று பேர், வ்யூஹம் ஆஸ்ரிதஸ்சக்ஷணர்த்தமாக ஆமோதாதிலோகங்களில் எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்புக்கு வ்யூஹம் என்று பேர், விபவம் அபோத்பாமதாராதிதீவ்பசேஷதாங்களில் பாமக்ருஷ்ணதிரூபேண அவதரித்தருள்ள அவதாரங்களுக்கு விபவம் என்று பேர், அந்தர்யாமித்வம் கைவ சேதகசேதகங்களில் இருக்கும் இருப்புக்கு அந்தர்யாமித்வம் என்று பேர், அர்ச்சாவதாரம் கோவில்களிலும் க்ருஹங்களிலுமிருக்கிற விக்ஷா ஆகாரங்களுக்கு அர்ச்சாவதாரம் என்று போயிருக்கும். என்று ஐந்து ஆக ஈஸ்வானுடைய ஸ்வரூபம் ஐந்துவிதமாயிருக்கும்.

(அவ.) மூன்றாவது புருஷார்த்தஸ்வரூபத்தை விளக்கக் கோவிமுன்னம் புருஷார்த்தசப்தத்திற்கு அர்த்தமருளிச் செய்கிறார்— (புருஷனாலே) என்று தொடங்கி—

அ. புருஷனாலே யர்த்திக்கப்படுமது புருஷார்த்தம்.

(வ்யா.) அதாவது—புருஷனாலே சேதகனாலே, அர்த்திக்கப்படுமது— பார்த்திக்கப்படுமது, எதுவோ அது, புருஷார்த்தம்— புருஷார்த்தமாயிருக்கும்.

(அவ.) அத்தை விவரிக்கிறார்— (அந்த புருஷார்த்தந்தான்) என்று தொடங்கி,

க. அந்த புருஷார்த்தந்தான்— தர்ம, அர்த்த, காம, ஆத்மாநுபவ, பகவதநுபவம் என்றைந்து.

(வ்யா.) அதாவது— அந்த புருஷார்த்தம்தான்—சேதகனாலே பார்த்திக்கப்படுமதான அப்புருஷார்த்தமாகிறதுதான்; தர்மம்—தர்மமென்றும், அர்த்தம்—அர்த்தமென்றும், காமம்—காமமென்றும், ஆத்மாநுபவம்—ஆத்மாநுபவமென்றும், பகவதநுபவம்—பகவதநுபவம் என்றும், என்று ஐந்து ஆக புருஷார்த்தத்தினுடைய ஸ்வரூபம் ஐந்துவிதமாயிருக்கும்.

(அவ.) எவ்வளவு உபாயஸ்வரூபத்தை விவரிக்கிறார்—(உபாயஸ்வரூபம் என்றதது) என்று தொடங்கி.

வி. உபாயஸ்வரூபமென்கிறது சர்ம, ஜ்ஞாந, பக்தி, ப்ராபத்தி. ஆசார்பரமிமானமென்றைந்து.

(விபா.) அதாவது— உபாயஸ்வரூபம் என்கிறது— ப்ராபகஸ்வரூபமென்று சொல்லுமது. கர்மம்—கர்மயோகமென்றும், ஜ்ஞானயோகமென்றும், (பக்தி)—பக்தியோகமென்றும், ப்ராபத்தி—ப்ராபத்தியோகமென்றும், (ஆசார்பரமிமானம்)—ஆசாரிய அபிமானமென்றும், என்றைந்து. ஆக உபாயஸ்வரூபம் ஐந்துவிதமாயிருக்கும்.

(அவ.) இனி ஐந்தாவது விரோதிஸ்வரூபத்தை விவரிக்கிறார்— (விரோதிஸ்வரூபமென்கிறது) என்று தொடங்கி.

கக. விரோதிஸ்வரூபமென்கிறது— ஸ்வரூபவிரோதி, பரத்வவிரோதி, புருஷார்த்தவிரோதி, உபாயவிரோதி, ப்ராப்திவிரோதி என்றைந்து.

(வ்யா.) அதாவது—விரோதிஸ்வரூபமென்கிறது விரோதிஸ்வரூபமென்று சொல்லுமது. ஸ்வரூபவிரோதி—ஆத்மஸ்வரூபவிரோதி பென்றும், பரத்வவிரோதி—சகவாஸ்வரூபவிரோதியென்றும், புருஷார்த்தவிரோதி—ப்ராப்திவிரோதி என்றும், உபாயவிரோதி—ப்ராபகவிரோதி என்றும், ப்ராப்திவிரோதி—பகவத்ப்ராப்திவிரோதி என்றும், என்று ஐந்து ஆக விரோதிஸ்வரூபம் ஐந்துவிதமாயிருக்கும்.

(அவ.) இனிமேல், கீழ்க் கைக்கோணச்சொன்ன அர்த்தபஞ்சகத்தில் ஒவ்வொன்றையெடுத்த உபபாதிக்கிறார். அதாவது—கீழ் அர்த்தபஞ்சகம் ஒவ்வொன்றே அஞ்சவிதமாயிருக்கும் படிபை வைக்கலமாக அருளிச்செய்து, அதைப் பஞ்சவிம்ஸூதி தத்வங்களை கிரஹிப்பது. அந்த பஞ்சவிம்ஸூதி தத்வங்களில் ஒவ்வொன்றை எடுத்த உபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, முதல்கொன்ன ஆத்மஸ்வரூபபஞ்சகத்திற் கீத்பவாலிகளின் படிபை அருளிச் செய்கிறார்— (இவற்றின் கீத்பாவார) என்று தொடங்கி.

கஉ இவற்றில் நீத்யாவார:— ஒவ்வொன்றும் ஸம்ஸாரஸம் பந்தமாகிற அவத்யமின்றிக்கே நிரவத்யாய், பகவதநுபவாநுபவாயைகபோகாய், 'வாணிளவரகவைகுத்தக்குட்டன்வரக தேவன்' என்கிற வைகுண்டகாதனுக்கு, 'விண்ணுட்டவர்

முதுவர்' என்கிறபடியே, பட்டங்கட்டுகைக்குரியராய்ப்படிபுப் பரான மத்திரிகளாய், ஈஸ்வரநியோகாத் ஸ்துஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணவும் ஸக்தராய், 'சவ்யஹாதி ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் தோடாந்தடிமை செய்க்கடவராய்க் கோயில்கோள் தெய்வங்களான சேனைமுதலியார் தோடக்க மாண அமரர்கள்.

(வ்யா.) அதாவது:- இவற்றில் என்றது இவ்வாத்மவருப பஞ்சகத்தில் என்றபடி; அதவர், பஞ்சகியஸ்தி தத்வங்களில் என்னவுமாம்; கீத்யராவர்:- கீத்யவாசிகளாதெவர்கள், "ஸ்தா பஸ்யந்தி ஸார்ப:" என்றும், "கொத்திசுன்னதாபாஹமத்பாபிச:" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, பகவத்புராணத்திற்கும் பகவதரூப வத்துக்கும் ஒருவராயும் ஸங்கோசமிவ்வாதவர்களாகையினாலே இவர்களை கீத்யர் என்கிறது. ஒருவராயும் ஸம்ஹாரஸம்நந்தமாகிற அவத்யமின்றிக்கே - ஒருவரவத்திலும் ஸம்ஹாரத்தின் கூட்டுறவா

அரு:- வாஸிதவாக வைகுந்தக்குட்டன் வாகதேவன்:- இவ்வாக வுபாஜா அதாவது, ராஜ்யியத்தை ஆளும் பிரமத்தை விக்காமல் இவ்வா சாரியுத்தம், வைகுந்தம் - பாதொரு குண்டளமிவ்வாதவிடம், குட்டன் - மகன், இத்தால் - பவ்வியன், ஆஸிதபாதத்தான், வாகதேவன் - தான் வுபாஜாவாய், ராஜ்யம் மத்திரிகளிட்ட வழக்கம் அத்தால் ராஜ்யியம் தன்னாக ஈடாய் அவர்கள் செய்கைகளைத்தான் அநியாதவகுயிருப் பாளேவென்னின், தான் வாகதேவனாய் எத்தும் விபாபித்து அவைகளை கிரீகித்திக்கொண்டு ஆளும் வன்மைவையுடைய தேவன் - வாகதேவன். வைகுந்தக்குட்டன் - பத்தர்கள் தம்மையடைவதற்கு இடையூறுகளைல்லா வற்றையும்விவகி அவைகளை எளிதில் தம்நி ம்சேத்திக்கொள்ளுபவர், ஸம்ஹாரஸம்நந்தம் - ஹேமபால்ய யசவகுதியானாகக்களில் உயுன்று வந்தித்தல்: வாகுதேவன் - உலகங்களைத் தாயின் கப்பத்தில் போவத் தமக்குள்வைத்து பறவைகள் நிறகுளினால் குஞ்சுகளை அணைப்பதுபோல திக்குகள் வாராய் முடிச் சாப்பாற்றியும், அவத்தினிடம் தாம் அத்தரயா மியாக வலித்திருப்பதால் வாகு என்றும், இத்தரவுணத்தை வினை பாட்டாக வைத்திருப்பதாலும், எல்லாவற்றையும் அடக்கி மேலாயிருப்ப தாலும் எப்போதும் விக்கருவதாலும் பத்தர்க்கிடத்தில் விசேஷித்துச் சொல்லுவதாலும் தேவன் என்று சொல்லப்படுகிறான். கோயில் கோள் ஸல் - குடிசொத்தல், கோயில் - தேவாலயம், அதாவது விஷ்ணுவான விமானத்தோடு கூடின தேவாலயம், ஈஸ்வரநியோகாத் - இத்தால் தக்க ஸ்சைசயால் எத்தையும் செய்ய சத்தியத்தவர்களைத்தபடி.

கிற தோஷமிவ்வாமலே; கிரவத்யராய் - கிர்தோஷாய்; பகவத் அருபவ ஆருகடல்ய ஏகபோகராய்-பகவாதுடைய அதபவமொன் றக்கே இட்டமாயிருந்துள்ள போகருபாய்; வான்இளஅரக - "வாஷோடஸவர்ஷோமே" என்றும், 'யுவாகுமார:' என்றும் சொல்லுகிறபடியே-கிறிது நாளாகிலும் குறைச்சலும் அதிகமு மின்றாதபடி பதினாறு திருக்கூத்தத்தையுடையவனாய், பாம ஆகா சத்துக்கு அதாவது, பாமபதத்திற்கு இளமையான அசன் என்றும்; வைகுந்தக்குட்டன் - வைகுண்டத்திலெழுந்தருளியிருக் கிற கிருபிசின்ன என்றும், கூடஸ்தன் என்ற சொல்லுமாம். வாந தேவன் என்கிற "வாணாதேவாய தீமஹி" என்கிறபடியே, ஸமந்த சேதன அசேதனங்களில் கீத்யவாஸம் பண்ணிக்கொண் டிருக்கிறவன் என்றும் ஆழ்வார் தமதுஅருளிச்செயலில் சொல்லு கிற, அதவர், "ஸம்பூர்ணஷுட்குணஸ்தேஷா வாணாதேவோ றுகத் பதி:" என்ற சொல்லுகிறபடியே, ஜ்ஞாந, வை, ஐஸ்வர்ய, விர்ய ஸக்தி, தேஜஸ்-ஆக்களாகிற ஆறுகுணங்களையும் பரிபூர்ணமாய்க் கொண்டு பாமபதத்திலே எழுந்தருளியிருக்கும் அத்தவாகதேவன் என்றும் ஆழ்வார் தமது அருளிச்செயலில் சொல்லுகிற என்னவு மாம்; வைகுண்டகாத்துக்கு - ஸ்ரீவைகுண்டம் என்றும் பாம பதத்திற்குத் தலைவனாயிருக்குமவனுக்கு, கிரீவாஹகனாயிருக்குமவ னுக்கு ஸம்ஹாரமமையும்; விண்ணாட்டவர் முதுவர் என்கிறபடியே விண்ணாடு உண்டு பாமாகாஸமாகிற பாமபதம்-அத்தைத் தங்க ளுக்கு வாகுத்தானமாகவுடையவர்களாகிற, "அமார்முதிபோர்" என்று திருமுகப்பாகாஞ்சொல்லுகிறபாகாய், பட்டங்கட்டுகைக் குரியராய்ப்படி - பட்டாபிஷேகம் பண்ணிவைப்பதற்குத்தக்கவராய் படி, முப்பரான மத்திரிகளாய் - வ்ருத்த மத்திரிகளாகி, ஈஸ்வர நியோகாத் - ஈஸ்வாதுடைய கியமனத்தானே, கிரயோகம் என்கி றது, கியமகம் என்றபடி; அதாவது-அதமதி. ஸ்துஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணவும் ஸக்தராய், கிரவியுதிபிதுடைய உத்பத்தியையும், பாலாததையும், ஸம்ஹாரத்தையும் பண்ணுவதற் கும் ஸக்தியையுடையவர்களாகி, பரவ்யுஹாதி ஸர்வவுவஸ்தை களிலும் ஸ்வசேஷியினுடைய பாத்வம் வ்யூஹம் முதலாக ஸர்வ அவஸ்தைகளிலும், காலக்குதவிசேஷக்களுக்கு அவஸ்தை எனச் சொல்லுவது. ஆதி-என்கையானே, மற்றை விபவ, அத்தரயா மிதவ, அச்சவதாங்களைப் பராமர்ஸிக்கிறது; ஸர்வ அவஸ்தை

களிலும் என்றது—என்ற அலங்காரங்களிலும் என்றபடியால், அதாவது—அரவணமங்களிலும் என்பது; தொடர்க்கு “போயேந்தாதாகச்சதி தேசதேசாஹகச்சதி” என்கிறபடியே அவன் பின் சென்று, அடிமை செய்க்கடவராய் - அடிமையின் கருத்ப மாகிற வைகவித கைங்கர்ப்பத்தைப்பெற்றவன் என்பது. கடவுள் என்பது கடவுள் எனமுதலியது. கோயில்கோள் தெய்வங்களான, “பெளமகிகேதசேஷகச்சி குடகுஞ்சு” என்கிறபடியே, பாம பதத்தினும்போலே சீவாகியுதிவிலும் கோவில்களிலிருப்பதாகக் கொண்டுள்ள தேவதைகளாகிற, வேளைமுதலியார்தொடக்கமான அமரர்கள் விஷவக்ஷைச் சிருவடி சிருவனத்தாழ்வான் முதலாக வுள்ள சித்பனலிகள்.

(அவ.) முத்தர் படியை விவரிக்கிறார்—(முத்தராவார்) என்ற தொடர்க்கி,

முத்தராவார் பகவத்ப்ராஸாதத்தாலே பரக்குதிஸ்துத் தத்தால் வந்த க்லேசமலங்களைல்லாம் கழிந்து, பகவத்ப்ரபு ருப ரூபகுணவிபவங்களை அபுபலித்து, அவ்வருபவனுநிதி உள் ளடங்காமையாலே வாயாரப்புகழ்ந்து, மீட்சியின்றி வைகுந்தமாகநாதத்திலே கவித்தாகத்திக்கிற முனிவர்கள்,

(வயா.) அதாவது:— முத்தராவார் - முத்தர் ஆகிறவர்கள், பகவத்ப்ராஸாதத்தாலே - “க்ருபா காப்பியுபயதே” என்னும்படி ஷட்ருணபூர்ணாகுகிற பகவானுடைய அதுக்கத்தாலே, பரக்குதி ஸம்பந்தத்தால் வந்த க்லேசமலங்களைல்லாம் கழிந்து - சீரான பத்தத்தாலே ஸம்பந்தித்த ஆக்யாத்திகாதி அதுக்கங்களும், அஜ்ஞாநாதிமலரூபதர்மங்களும் எல்லாம் நீங்கிவந்து சொல்லுதல், அனந்திகே - அதுக்கரூபங்களான அஜ்ஞாநாதிமலரூபதர்மங்கள் நீங்கிவந்து வாய், அந்நனமன்றிக்கே - அதுக்கரூபமான அவித்பாதி மலங்கள் நீங்கி என்ற சொல்லுமையும். “மன்னகமமம” என்றதில்

பகவத்ப்ராஸாதத்தாலே - ஞானம், பவம், ஐசுவர்யம், வீரியம், சத்தி தேஜஸை இவைகளை இயல்பாகவுடையவன் கருவையாலே எல்லாம் கழித்து - அபுத்தியுபயகர வந்த பரபங்கன் முதலானவைகள் பூர்வ யிருந்து, இப்போதாகக் கழித்ததாகத் தோற்றமுபடி, அதுபலித்து - அக்யாத்கரித்து, உன்னதமானவையாலே - மானாதபவத்துடனிடமான வாலே, மீட்சியின்றி-புகழ்கொடுத்ததும் மீளும்வகையிலாதபடி, மாதக மம் - திரிபாத்தியுதிபப்போல் அதுபுட்டிராத பாமபதம்.

ஆழ்வார் அருளிச்செய்த அர்த்தம் இவ்விடத்தில் அதுகத்தேயம்; பகவத்ப்ரபு ரூபகுணவிபவங்களை - பகவானுடைய இவ்ருபத் தையும், நிவ்யமங்களிக்காஹத்தையும், இவ்ருபரூபகதர்மங்களான க்ருபா ஆகத்த அமலத்தவாதிகளையும், சிருபிதஸ்வரூப விசேஷன்க ளான ஜ்ஞாநசக்திபாதிக்களையும், சிக்ரஹகுணங்களான மெளந்தர்ப மெளகத்தபெணகுமார்பலாவணப்பெளவநாதிகளையும் இவ்வின அதுபகிக்கைக்கு சித்பகியுதிபிவே சிபவங்கன் உபாதேயமாப் இருக்குமாப்போலே, சீவாகியுதிவிலும் அப்படியே தத்யத்வா காத்தாலே அதுபகிக்கைக்கு சிபவங்கன் போக்யமாயிருக்கை யாலே “சிபவங்கன்” என்றவிடத்தில் சீவாகியுதியின் சிபவங் களையும் அவ்விக்கையிறே. அபுபலித்து - அபுபலிப்பெய்வார் அதுபலித்து, பரிதியாலே அதுகத்தித்து என்னுதல், அவ்வருபவ னுநிதிபரிதி உள்ளடங்காமையாலே - கீழில் சொன்ன பகவத்ப்ரபு ரூபாதிகளுடைய அதுபவத்தால் பிறந்த பரிதியானது உள்ளே தங்கிக்காமையாலே, மகன்வினே தங்காமையாலே என்னுதல்; வாயாரப்புகழ்ந்து-வாக்குக்களாலே “ஹா உ ஹா உ ஹா உ” என்றும், “அஹமம்சம் அஹமம்சம் அஹமம்சம்” என்று சொல்லிப்பூர்ணமாக ஸ்தோதரம் பண்ணி; மீட்சியின்றி-“சுபுராபார்த்ததே” என்றும் படி, புனாவார்த்தியின்றியில் அதாவது - மறுபடியும் நீங்குதலின் மல் வைகுந்தமாகநாதத்திலே - கிருணடி என்ற தாய்விற்றிலே பிறக்கையாலே வைகுண்டன் என்ற ஸர்வேச்வானுக்குத் திரு காமமாய் அவனுக்கிருக்கையானதாலே வைகுண்டம் என்று திரு காமத்தை புடைபதாய் வேதா மைந்தயில்குணமாய் மஹா நகாமாயி பாமபத்திதே; கவித்து - பகவத்ப்ரபுவாதிகளால்வந்த ஹர்ஷத்தாலே மகிழ்ந்து; ஆகத்திக்கிற முனிவர்கள்-ஸ்தோஷிக்கு மவர்களாய், எப்போதும் பகவத்ப்ரபுரூபாதிகளையே மகிழ் பண் ணுகிற சீவான்கள்.

(அவ.) இனி, பத்தர் படியை அருளிச்செய்கிறார்—(பத்தராவார்) என்ற தொடர்க்கி.

பத்தராவார்:— பரஞ்சுபேனாதிகமாய், அநீத்தியமாய் ஸுபகதுக்காஹபலவிகாமாய், ஆத்மவிருலேஷத்தில் தங்க ஸ்பந்த யோக்யமில்லாதபடி அகத்தாஸ்பதமாய், அஜ்ஞான அந்யதாஜ்ஞான விபத்தஜ்ஞான ஜகமான ஸ்வதேஹமே ஆத்

மாவாகவும் சூப்தாதிவிஷயபவஜிதமான ஸ்வதேஹ போஷணமே புருஷார்த்தமாகவும், சூப்தாதிவிஷயலாபத் துக்குறப்பாக வன்னுஸாமதர்மங்களை அழிய மாரியும் அஸை வ்யஸேவை பண்ணியும், பூதவிம்ஸை பண்ணியும் பாதார பாதரவ்யாபஹாரம் பண்ணியும், ஸம்ஸாரவர்த்தகராய், பக வத்விமுகரான சேதர்.

(ஸ்பா.) அதாவது:—புத்தர் சூவார் பத்தர் ஆமவர்கள், பாஞ்சு பெளதிகமாய் - ப்ருதிவ்யாதிபஞ்சபூதமமாய், அரித்யமாய் - நித்ய மன்நிக்கேயிருப்பதாய், ப்ராவணரூபதயர் நித்யமாய் என்னுதல், ப்ராவணரூபத்திலும் ப்ரதிஜன்மத்திலும் கருதிக்குமதாகையானே நித்யமன்நிக்கேயிருக்குமது என்னுதல்; ஸுகதுக்க அதுபவபரி காமாய் - புன்பரூபமான கர்மத்தைப் பண்ணுமத்தாய் வந்த ஸுக அதுபவத்துக்கும், பாபரூபமான கர்மத்தைப் பண்ணுமத் தாய் வந்த துக்க அதுபவத்துக்கும், ஸாதமாய், உபகாணமாய் என்றபடி - சூத்மவிஸ்வேஷத்திற் - ஜ்வாத்மவிஷயத்திற், விபோ தத்திற் - அதாவது, பிரித்தகலத்திலே என்றபடி; த்ரூக ஸ்பர்ஸுக் யோக்யமில்லாதபடி - பிணம் என்ற பர்க்கைக்கும் தொடுகைக் கும் தருகியாகாத ப்ராவணம்; அஸூர்த்த சூஸ்பதமாய் - பவிதர்ம அன்நியிலேயிருப்பதானமாத்மன்நிக்கே அபவிதாதைக்கும்ஸ்தா கமாயிருக்குமதாய், அஜ்ஞா அஸ்தாஜ்ஞாவிபரிதஜ்ஞா ஜகக் மான ஸ்வதேஹமே - ஜ்ஞா அதுபவத்துக்கும், அப்தாஜ்ஞாத் துக்கும், விபரிதஜ்ஞாத் துக்கும் பிறப்பிடமான தங்கன் தேஹமே, அதாவது—ஜ்ஞா அதுபவம் என்கிறது - தேஹாத்மாபிமா கத்தை அப்தாஜ்ஞா என்்கிறது - 'போக்யதாஸ்தமாத்மாசம்' என்னும்படி ஸ்வசேஷத்வ அப்சேஷத்வரூபமான அப்சேஷத் வத்தை; விபரிதஜ்ஞா என்ருது-வ்விஷயாத்ர்ப ஜ்ஞாதத்தை; இம்முன்னையும் பிறப்பிக்குமதான தங்கன் தேஹமே என்னுதல்! ஸ்வதேஹமே சூத்மாவாகவும்-தங்கன் தேஹமே ஜ்வாத்மாவாக வும்; சூப்தாதிவிஷய அதுபவஜிதமான ஸ்வதேஹ போஷணமே புருஷார்த்தமாகவும்-சுப்தமும் ஸ்பர்சமும் ஸமமும் ரூபமும் கந்த மூலகிற விஷயங்களை இவைய அதுபவத்தால்பிறத்தான தங்கன் தேஹத்தை "அக்ஸம் போஜ்யம் மதஷ்பாணம்" என்னும்படி, அக்ஸமுதான பதார்த்தங்களானேபோஷிக்குமதே புருஷார்த்த மாகவும்; தங்கன் தேஹத்தினது சுப்தம் ஸ்பர்சம, ரூபம், ஸமம், க்

தம் ஆகிற விஷயங்களை இவைய அதுபவங்களைப்பிறப்பிக்குமதான 'அக்ஸம் போஜ்யம் மதஷ்பாணம்' என்னும்படி, அக்ஸம் முதலான பதார்த்தங்களைக்கொண்டு போஷிக்கும் அந்த போஷணமே புரு ஷார்த்தமாகவும் என்னவுமையம்; புருஷார்த்தம்-பணம்; சூப்தாதி விஷயலாபத்துக்கு உறப்பாக - சுப்தம் ஆகியாகவுடைய விஷயங் களை வபிக்கைக்கு, அதாவது-பெறகைக்கு அங்கமாக, அதாவது-அதுகனமாக, வர்ண ஆஸ்மதர்மங்களை அழியமாரியும் - தங்களு டைய வர்ணதர்மங்களையும், ஆஸ்மதர்மங்களையும் அழியும்படி மாரியும், அழியமாரியாகிடும் என்ருதே, அழியமாரி என்ற ஸித்தார்த்தமாக அருவிச்செய்கிறார். வர்ணதர்மங்களாகிறவை எவை? என்னித்—ப்ராஹ்மணருக்கு தங்கன் வர்ணத்துக்கு அது குணமான வேதஅத்யயநாதிகளும், நித்யநைமித்திகாதி கர்மங் களும், ஸாதாசாரணம்பத்தியும் ஆகிற இவை விஹிததர்மங்கள். கூத்திரியனுக்கு - தங்கன் வர்ணத்துக்கு அதுகுணமாக நித்ய நைமித்திகாதிகள் கடுமவைபாய், பஜாத்விஷ்டகர்மங்களில் பஜாத் அதுபவ ப்ரதிக்காஹங்களாகிற முன்னும் கட்டாதவைபாய் தண்ட யுத்த பாகாதிகள் கடுமவைபாயிருக்கும். வைஸ்பர்க்கு கூத் திரியதைபோலே தங்களுடைய வர்ணத்துக்கு அதுகுணமான நித்ய கர்மமும் ஸர்மாவர்மங்களையழிய ரூபதமம்ஜ்ஞிகமான நைமித்தி காதிகளுக்கடுமவைபாய் பஜாத்விஷ்ட அதுபவ அதுபவ ப்ரதி க்ாஹங்கள் கட்டாதவைபாய், ஸ்வணவாணிஜ்பாதிகள் கடுமவை பாயிருக்கும். இவை ப்ராஹ்மணாதி மூவர்க்கும் விஹிததர்மங்கள். ரூத்திரருக்கோ—தங்களுடைய வர்ணத்துக்கு அதுகுணமான ஸூக்ருஷையும், க்ருஷியும் பன்னிக்கொண்டிருக்கையே விஹித தர்மம், ஸூக்ருஷா ஸூத்ரவ்ய என்றபடி மூவர்க்கும் ஸூக்ரு ஷை பண்ணுமது; க்ருஷிபண்ணுமதுவே சொல்லிறிறே ஸூத் திரத்திற். இனி ஆஸ்மதர்மங்களானவை எவை? எனின் ப்ராஹ்ம 'சர்வாஸ்மதத்துக்கு வேதஅத்யயந அதஸ்ஸபக (தனையின்படுத் தல்) பிஷாசாண கமண்டலபாச தண்ட க்ருஷ்ணாதி தாணங்கள் கடுமவைபாய், ஸாக்சத்தாதிகள் கட்டாதவைபா யிருக்கும். க்ருஷஸ்தாசாமத்துக்கு பிஷாசாணாதிகள் கட்டாதவை பாய், ஸாக்சத்தாதிகள் கடுமவைபாயிருக்கும். வாக்பாஸ்தா ஸாமத்துக்கு ஸ்மஸ்கு ரோமாதிகளும், வன்பாஹாதிகளும் அதஸ்ஸபகாதிகளும் கடுமவைபாய், காம்ய ஆஹாங்களும்,

கொம்பிவாழாதிகளும் கூடாதவையாயிருக்கும். பத்பாஸ்யமத் துக்கு ஸந்திபாவத்தாதிகள் மாசனிகங்களாய் அபத்தருஷ அந் பிஷாசாணபொதுகாந்தா ஸ்ராவாதிகள் கடுமையாய் “வாஹந ஸந்தம்” என்றும்படியவ்வாமல் வாஹநதிகளும் ஸாக்ஸ்த ராதிகளும் கூடாதவையாயிருக்கும். இப்படியிருக்கிற வர்ணநர் மங்களையும் ஆஸ்மதர்மங்களையும் பதாக்காமாக காண்பேரும் கடக்குமாதே ப்ரபோஜகமாயிற்றின்படி, அர்த்தகாமங்களின் கீழித் தமாக “ஆசாஸ்யம் க புஷந்திதேவா:” என்றபடி, அசாசா தா சாங்ககைப் பண்ணுவதனாலே—வர்ண ஆஸ்மதர்மங்களை அழிய மாரிபும்—என்றது. அன்றிக்கே வர்ண ஆஸ்மதர்மங்களை அழியு மாரிபும் என்கிற வாக்பத்திற்குப் ப்ராஹ்மணனானவன் அர்த்தகாமங் கள்கீழித்தமாகக் கூத்திரிபவர்ணதர்மங்களான தண்டபுத்தாதிகளைப் பிவித்தும், வைஸ்பவர்ணதர்மங்களான க்ருஷ்வாணியாதிகளை அவகம்பித்தும், “யஸ்பவேதஸ்யவேதீச” என்கிறபடியே வர்ணத் தா தர்மங்களைத் துஷ்பாகத்தாலே தம்முடைய வர்ணாஸ்மதர்மங் களுக்கு அதுருபமான அதுஷ்டானமின்றிக்கே போழியும்படி, கடக்குமையாலே துப் ப்ராஹ்மணன் என்று போயிருக்கும்.

இதுக்குத் திருஷ்டாந்தம்:— ஸ்ரீயாகவதத்தித் அநாமிய வ்ருத்தாதத்தத்திலே காணலாம். கூத்திரியன் அர்த்தகாமங்கள் கீழித்தமாகத் தன்னுடைய குணதர்மங்களையும் வ்ருத்த ஆசாங் களையும்விட்டு ப்ராஹ்மணதர்மங்களையும் வைஸ்பதர்மங்களான க்ருஷ்வாதிகளையும் அவகம்பிக்கிறதண்டாகையாலே ஸூத்த கூத்திரியன் என்று சொல்லும்படியன்றிக்கேயிருப்பன். இதுக்கு திருஷ்டாந்தம்—கூத்திரியனுக்குக் காமாதான சந்தான் ப்ராஹ் மணசோஷ்டான குருபத்திரி பாதிவாத்பபங்கம் பண்ணின் வ்ருத் தாத் தவ் கண்டுகொள்வது. வைஸ்பன் அர்த்தகாமங்கள் கீழித்த மாகத் தன்னுடைய குணதர்மங்களையும் வ்ருத்த ஆசாங்ககளையும் விட்டு, சதார்த்தவர்ணத்திற்கு தர்மமான க்ருஷ்வாதிகளையும், ப்ராஹ்மணருக்குத் தர்மமான தபண்ணையும் ஸஹகமாதிகளையும் கூத் திரிப தர்மமான தண்டபுத்தாதிகளையும் பரிக்காவித்த, இப்படி அசர் சா தாசாங்ககை கடத்திக்கொண்டு போருதவனாயிருக்கை யாலே சதார்த்தவர்ணப்ராபனுப் ஸதவைஸ்பன் என்று சொல்லும் படியன்றிக்கேயிருப்பன் என்கை. குதான்— அர்த்தகாமங்கள் கீழித்தமாக ஸ்வதர்மமான க்ருஷியும் ப்ராஹ்மணநி முவர்க்கும்

ஸூஸ்ருஷை பண்ணுமதுங்கர்த்தவ்யமாயிருக்க அத்தவிட்டு ப்ராஹ்மணர் பண்ணும் தபஸ்ஸையும், கூத்திரியன் பண்ணும் தண்டபுத்தங்களையும், வைஸ்பன் பண்ணும் வர்ணபுத்தையும் பரிக்காவித்த, கிஞ்சித் ஐஸ்வர்யத்தையுடையனாக அஹங்காரத் தாலே ப்ராஹ்மணநி ஸ்திரீபரிக்காஹம் பண்ணி பாதிவாத்பபங்கம் பண்ணுமவனுப், ஸக்ருதான் என்னும்படியன்றிக்கேயிருப்பன் என்கை. இதுக்குத் திருஷ்டாந்தம்:— ஸ்ரீராமாபணத்தித் வைஸ்ப ஸ்திரீணம்பந்தியாய், சம்புகன் என்று பேருடையனான குதான் பாமமான தபஸ்ஸை பவலம்பித்த பஞ்சாக்ரமித்திரிபத்திலே கீழ்த் தலையாக மேல்காணாககிருந்து தபஸ்ஸு பண்ணின் கதையுண்டு. அக்கே கண்டுகொள்வது.

இப்படி ப்ராஹ்மணநிசதர்விதமான அதிகாரிகள் தங்களு டைய வர்ணதர்ம ஆஸ்மதர்மங்களை அழியாமாரிபும் இருப்பர் என்றும் சொல்லுவோம். அலேவ்யசேவைபண்ணியும், சேவிக்கை க்கு போக்யாகாத மதுஷ்யருடைய சேவைபைப்பண்ணியும், பூத ஹிம்னை பண்ணியும், அர்த்தகாமாதிகள் கீழித்தமாக மதுஷ்யாதி ஹிம்னைகள் பண்ணியும், பாதாபரதர்வ்யாபஹாரம் பண்ணியும், பாதா, அபஹாரமும் பாதாவ்ய அபஹாரமும் பண்ணியும், ஸம் ஸாரவந்தகராய், (ஸம்ஸாரவஸவாதிக:) என்னும்படி ஸம்ஸாத் தை வ்ருத்திரிபாக்குமவர்களாய் அதாவது வர்திப்பிக்குமவர்களாய், பகவத்விமுககானசேதனர் பகவானுக்கபிமுகான்ருக்கேயிருக்கிற சேதனர்.

(அ) இனிமேல் கேவலன்படியை அருளிச்செய்கிறார்— (கேவலனான) என்று தொடங்கி.

கரு. கேவலனாவான்-தனயிடத்திலேயேயிருக்காது பி பாசகங்களே நலிவுபட்டவன் பக்ஷியாகக்ஷய விவேகம்பண் ணமாட்டாதே தன்னுடம்பைத் தானே ஜீவித்துப் ப்ராஸங்கு மாட்டோல, ஸம்ஸாரதாவாக்நியாலே தப்தனானவன், ஸம் ஸாரதுக்க நிவருத்திக்குறுப்பாக காஸ்த்ரஜ்ய ஜ்ஞாநத் தாலே ப்ரக்குதி ஆத்மவிவேகம் பண்ணி, ப்ரக்குதி-துக்காஸ் ராமாய ஹேபதார்த்தஸமுதாயமாயிருக்கிறவாகாததையும் ஆத்மா ப்ரக்குதேயரனாய், பஞ்சலிம்ஸகனாய், ஸ்வயம் ப்ர காசனாய், ஸ்வதஸ்ஸுகியாய், கீத்யனாய் அபாக்குதனாய்க்கிற வகாரத்தையுமருஸந்தித்து முன்புதான் பட்ட துக்கத்தின்

உருத்தராலே இவ்வல்பானத்திலே கால்தாழ்த்து உணர்முழு நலமான பரமாத்ம விவேகம் பண்ணமாட்டாதே, அமுத வேள்வந்தானாரு சிறப்புவிட்டு, அல்வாத்ம ப்ராப்திக்கு னா தனமான ஜ்ஞாநயோகத்திலே தீஷ்டமும், யோகபலமான வாத்த்மாநுபவமாத்ரத்தையே புதுவாத்த்மாகவனவித்து பின்பு ஸம்ஸாரம்மீட்டதும். பகவத் ப்ராப்தியுமற்ற, யாவ தாத்மபாலி அசரீரியாய்க் கோண்டேரீவானோருவன்.

(வ்வா) அதாவது கேவலன் துவான் கேவலன் என்கிறவன் ஆகிறவன், தனியிடத்திலே ஏகாத்மத்தையே அதாவது பரிவிடாங்களைத் தனிப்படுத்தும் பதார்த்தங்கள் கலப்பின்றாத்ம தனத்திலே, மிகவும் அதிகமாகவும், கஷ்டப்பாலைகளாலே, பரி பாலேயும் தாஹத்தாலேயும், கவிஷப்பட்டவன் - ஸாமப்பட்டவன், பாஷைப்பட்டவன் என்றபடி, பச்சு அபச்சு விவேகம் பண்ண மாட்டாதே - பச்சு விவேகம் ஆகிறது எது? என்றால் - அதுப விக்கைக்கு போக்பமான தாவ்யம் என்று தெரியுமது, அதுக்கு ஸமர்த்தனன்மரிக்கேயிருக்குமது, அபச்சு விவேகம் என்கிறது எது? என்றால், அதுபவிக்கைக்கு போக்பமாகாத தாவ்யம் என்று தெரியுமது, அதுக்கு ஸமர்த்தனன்மரிக்கேயிருக்குமது. அவனு க்கு - அதுபவிக்கைக்கு போக்பமான தாவ்யத்தை அதுபவிக்க போக்பமாகாதென்றிருக்கையும், அதுபவிக்க போக்பமாகாத தாவ்யத்தை அதுபவிக்கபோக்பம் என்றிருக்கையும் ஆகவுமாம், தன்னு டம்பைத்தானேஜீவித்து - தன்னுடைய சரீரத்தின் மாம்ஸத்தைத் தானே பிடுங்கித்தின்னுபிழைத்ததான்க்குமப்போலேஸத்தோ ஷித்தவன் ஆகுமதுபோகே, ஸம்ஸாரதாவாக்னியாலே-ஸம்ஸாரத்

(அரு.) கேவலம் - அற்பம், தனிமை, தன்பம், மோகம்; நிகவலன் தற்பிரியன். தாவாக்தி - காட்டத்தி, துக்கதாவம் - இதை ஆழ்வார் 'குறையிகவனர்த்மோடு கோக்தி என்னாவிட்ட - இதுசலிதப்பென்னும்' என்று அருளிச்செய்தார்.

இவனையும் "முருகன்" என்ற பெயரிடப்படுகிறது. பகவத்ப்ராப்தி காமருக்கும் சரீரவிமோசனத்தின் துக்கசுயந்தபோல் இவர்களுக்கும் அந்த இச்சை வேண்டியதாயிருப்பதால், 'முருகன்' என்ற பெயர் இவ்வழி யாழன்டாயிற்று. 'கேவல'சப்தம், முருகன்சப்தத்தின் பகவத்ப்ராப்தியும் சரீரவிமோசனம் இவை இரண்டுமூன்றாயிருக்க சரீரவிமோசனத்தின் மாத்ரிதம் இச்சை வந்தபடியால் கேவலசப்தம் வந்தது.

தின் ஆத்பாத்திகாதிருபமான அக்தியாலே, ஸம்ஸாரரூபதாவாக்னியாலே என்றஞ்சொல்லவுமாம்; தப்தஞானவன், தத்தஞானவன், ஸம்ஸாரதுக்கநிவ்ருத்திக்கு உறுப்பாக-ஸம்ஸாரரூபாயிருக்கிறதாக்கம் நிவர்த்தியாவதற்கு அதுருணாக, அன்றிக்கே - ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கிற தன்னுடைய தக்கிவாரணத்தாக்கு அங்கமாக என்ன வுமாம்; கால்திரஜ்யஜ்ஞாத்ராலே - கால்தா அப்பாஸத்தாங் பிறந்த ஜ்ஞாத்ராலே, ப்ரக்குதி ஆத்மவிவேகம் பண்ணி - ப்ரக்ரு திக்கும் ஜீவாத்மாவுக்குமுண்டான வ்யவ்ருத்தியைப் பாரம் ஸித்தா. ப்ரக்ருதி - ப்ரக்ருதியானது, துக்காஸ்ரயமாய் - அவஸ்ய மதுபோக்தவ்யம்என்னும்படியானபுண்பபாருபகர்மங்களுக்கும் அவற்றிக்கு பலக்களான க்ஷரக்கதாக அனுபவங்களுக்கும் 'தஸ் மாலோகாத்புரோத்பல்ஸமகோகாய கர்மணே' என்கிறபடியேப லம் அதுபவித்தபின்புபுருஷஜன்மயாம்பாரூபமான கைதாக்கங் களுக்கும் ஆதாமாய், ஹேயதார்த்தமுத்யாயாயிருக்கிற ஆகாரத் தையும் - "மாம்ஸாஸநுக்வினம்முத்யாயம்ஜ்ஞாஸ்திஸமுதாய" என் றும், "அமுக்குடம்பு" என்றும், "ஸாநகாகாஞ்சவாயேத்" என் றும் சொல்லுகிறபடியே, ஹேயவஸ்துக்கனி னுடையகட்டுறவாயி ருக்கிற ஆகாரத்தையும், ஆகாரம்அடி, ஆத்மா-ஜீவாத்மாவானவன், ப்ரக்ருதே:பரஸ்ய - தேஹேத்தீயமத:ப்ராணதிப்போக்ய:என்கிறப டியேப்ரக்ருதியில் காட்டிக்கவ்யவ்ருத்தஸ்ய, ஸ்வயம்ப்ரகாஸஸ்ய- வஸ்த்வத்தாத்ராலே பாகாஸிக்குமவனன்மரிக்கே தீபவத்தனக்குத் தானே பாகாஸிக்குமவனாய், ஸ்வதஸ்ஸாகியாய் - ஆதகல்பமே தனக்கு ஸ்வபாவமாகவுடையஸ்ய, தீத்யஸ்ய - தீத்யாஸம் என்கிற படியே ப்ரவாஹரூபதயா அக்திபத்வாதிகாபுடைய ப்ரக்ருதியைக் காட்டிக் தீத்யஸ்ய, அதாவது ஸ்வகாசவ்யத்தகஸ்ய; அப்ராக்குத் னாயிருக்கிற ஆகாரத்தையும் - ப்ரக்ருதிஸம்பந்தமுண்டானபோது குணரூபவஸ்யஸ்ய விடுமிதே. அப்படியன்றிக்கே ஸ்வபாபிக விசேஷத்தை விசாரிக்குமவன் ஜ்ஞாதிகளே ஸ்வரூபமாயும், குணங்களில் ப்ரக்ருத குணங்களின்மாதவனுயிருக்கும். ஆகை பாலே குணரூபாத்தமகனன்மரிக்கே யிருக்குமவன் என்றார். "திஸ் த்ராகுண்ய:" என்னுமாப்போகே, ஆத்மாவுக்கு இப்படியிருக்கிற ஆகாரத்தையும், அதுஸத்தித்து - ஜேக்தமானபடியே மனத்தாலும், வாயாலும் அதுஸத்தானம் பண்ணி, முன்பு தான் பட்ட - முன்பு ஆவதேது என்னில் பிறத்தவன் தோட்க்கியிருந்த ஜன்மமிடாக

வுண்டான காலம் என்னுதல்; அதன் மாத்ருகர்ப்பத்தில் நின்ற பிறந்த அன்று தொடக்கித் தனக்கு ஜ்ஞானம் பிறக்குவதுமுன் டான காலம் என்று சொல்லவுமாம்; பூர்வஜன்மங்களில் பட்ட துக்கம் அபார்ப்பக்யாய் இஜ்ஞன்மத்தில் பட்ட துக்கம் பார்ப்பக்ய யாபிருப்பது; இப்படி பூர்வத்தில் தான் அதுபவித்த துக்கத்தின் உபகத்தாலே - துக்கத்தினது அபிசபத்தாலே, அதாவது ஜன்ம பாம்பவாபாதும், ஸாஸ்தாஜன்பஜ்ஞானமின்றிக்கேபிருக்கையாலும் சந்தாதி விஷயபாவண்பத்தாலும் ஆக, முன்பு தான் பட்ட துக் கபிசபத்தாலே என்னுதல்; இவ்வல்பாஸத்திலேகால்தாழ்ந்து - இந்த ஆத்மா தபவமாதி அப்பவின்பத்திலே காலமுற்றி தாழ்ந்து என்னுதல், அன்றிலே கால்கேர்ந்து என்னுமாப்போனே; பக வதநபவத்ததப்பற்ற இவ்வாத்மா தபவத்தத "அப்பாஸம்" என்னக்குறையில்கேபிறே உணர்முழுநிலமான பாமாத்மவிலே கம் பன்னமாட்டாதே "முழுஉணர்வு - முழுநிலம்" என்று பாக தத்துக்குப் பதவி பாகம், ஸாகஸ்பஜ்ஞானத்ததபுடையனாயும்; ஸாகஸ ஆஸத்ததத யுடையனாயும்புக்கை பன்றிக்கே அந்த பாகத்ததக்கு அர்த்தம் ஜ்ஞான ஆஸத்தக்கள் பரிபூர்ணனாய் உடையனாயிருக்குமவன் என்னுதல், அன்றிக்கே அவனுடைய ஸைருபமென்னாம். ஜ்ஞானாத் மயமாய் இருக்குமென்பது ஸ்வரூபமாயாகவும் குணபாமாகவும் சொல்லவாயிறே. இப்படி யிருக்கிற பாமாத்மாவாதிர ஸ்வாஸ்பக்கதுண்டான அதுபவாதி கள் தன் ஸைருபத்துக்குப் பார்ப்பதக்களானவையென்று கிலேகம் பன்னமாட்டாதே. அப்பமான ஆத்மா தபவத்திற்காட்டில் இவ் வாத்மாவுக்கு ஆத்மாவான அவனுடைய அதுபவாதிகள் இவ் வாத்மாவுக்கு பார்ப்பதக்களானவை என்று கிலேகம் பன்னமாட் டாதே என்னுதல்; அமுதவேள்ளத்தானாது சிறப்புவிட்டு - பகவ தநபவாதி அம்ருதபாவாஸத்தில் அந்தர்பூதகுதிர ஸைருத்தியை விட்டு, இவ்வாத்மப்பார்ப்பிக்கு ஸாதமான ஜ்ஞானயோகத்திலே கிஷ்டனாய் இந்த ஆத்மாவை பார்பிக்கைக்கு பாயகமான ஸாகஸ ஜ்ஞானயோகத்திலே கிலிதனாய், இழித்தவனாய் யோகலமான ஆத்மா தபவமாத்தாதையே ஜ்ஞானயோகத்தத்துப் பன்னான ஆத்மாவினுடைய அதுபவமாத்தாதையே பதஞார்த்தமாக அதுப வித்த - பன்னாக அதுபவித்து, அதுபவித்து என்றது அதுஸம் தித்த என்னவுமாம்; பின்பு இத்தலோகத்தின்ன தனகாலதசையில்

ஸாரீகிஷ்டனாய் ஆத்மா தபவமாத்தாதையே பன்னாக அதுப வித்தபிறகு, ஸம்ஸாரஸம்பந்தமும் - ஸம்ஸாரத்தில் வர்த்திக்குகை க்குக் காரணமான ஸ்தூலஸைக்ஷ்மரூபகர்மஸாரீஸம்பந்தமும், பகவத்பார்ப்பதியும் அற்று - பகவானுடைய பிராப்தியும் அற்று, அற்று அன்றி பதத்தை "ஸம்ஸாரஸம்பந்தமும் அற்று" என்றும் "பகவத்பிராப்தியும் அற்று" என்றும் இரண்டிடத்திலும் அது ஸந்திக்கக்கடவது; யாவத் ஆத்மபாலி - மேல்ஆத்மா இருக்குமன லும் அசரீரியாய்க்கோண்டு ஸ்தூலதேஹமாத்மபோமதக்காகவும், ஸைக்ஷ்மதேஹமாத்ம இருக்கைக்காகவும் சொன்னால் மேல் ஜன் மம் எடுக்கைக்குக் காரணமாம், ஆகையாலே அசரீரிதவம் வித்தி யாமல் ஸ்தூலஸைக்ஷ்மரூபசாரீரக்கள் இரண்டும் போனவ னுக்கே அசரீரிதவம் வித்திக்கும், ஆகையாலே "அஸரீரியாய்க் கோண்டு" என்றருளிச்செய்கிறார். "பாவதாத்மபாலி அசரீரி யாய்க்கோண்டு" என்றருளிச்செய்கையாலே உபாஸனதசையில் ஸாரீகிஷ்டனாய் உபாஸிக்குமவனாகையாலேயும், பததசையில் ஸ்தூலஸைக்ஷ்மரூப ஸாரீகிஷ்டருத்தியைச் சொல்லுகையாலேயும், மேல் ஆத்மவஸ்துவானது இருக்குமனவும் அஸரீரிபாபிருக்கு மதாகும் என்று வாக்யத்துக்கு முக்யமான அர்த்தம் வித்தாத் மாய்க்கிகையாலே, ஜன்மகாரணமான ஸைக்ஷ்மஸாரீஸம்பந்தமு யிக்கிப்பென்பதவித்தம். "கிஷ்டபாமவ்யோகோகத்தாலேகலம் ஸ்மருதம்" என்கிற பத்மவசனத்தாலும் கிஷ்டநித்தானம் வித்த யாகையாலே மேலே ஜன்மமெடுக்கைக்குக்காரணமான ஸைக்ஷ்ம ஸாரீஸம்பந்தமில்லை என்பது நிச்சிதமாயிற்று. திரிவான் ஒருவன் ஸஞ்சரிதா கிருமவன் ஒருவன்.

(அ.) இனி முழுக்ஷுண்கள் படிபை அருளிச்செய்யத் திரு வுள்ளப்பற்றி முத்தர முழுக்ஷுண்பதத்துக்கு அர்த்தமருளிச்செய் கிறார்— (மோக்ஷத்தின்) இப்பாதிபாலே

கக. மோக்ஷத்திலே இச்சையுடையவர்களுக்கு முழு க்ஷுண்கள் என்று போகக்கடவது.

(வ.) அதாவது— 'முத்திரமோக்ஷமஹாஸ்தா' என்கிற படிபை பகவத்பார்ப்பியில் இச்சையுடையவர்களுக்கு முழுக்ஷுண்க ள் என்று போகக்கடவது என்னுதல்; அதவா முழுக்ஷுண்கள் என்று முச்சம்மோக்ஷனே என்கிற தாது வித்தமாக உண்டான ஸம்ஸாரமோசனத்தின் இச்சையுடையவர்க்ககடவது. மோக்ஷத்

நிலை இக்கை என்ற பகவத்பிராப்தியில் இச்சையுடையவாயிருக்
 குமவர்களுக்கு முழுக்ஷாக்கன் என்ற போகக்கடவது என்றும்
 சொல்லவும், அப்பாவிமோசனத்தில் இச்சையுடையவர்களுக்கு
 முழுக்ஷாக்கன் என்ற போகக்கடவது என்றஞ்சொல்லவும்,
 (அவ.) அவர்களை என்றும்பெகையில் அருளிச்செய்த
 று— (அவர்களை) என்ற தொடர்,

கள அவர்களை முழுக்ஷாக்களாய் உபாஸகாய்
 இருப்பதும், முழுக்ஷாக்களாய் பரங்காயிருப்பதும்
 இரண்டேயுடையது.

(வ்யா.) அதாவது—அவர்களைத் தீயில் உதாஸித்த வக்ஷ
 ணங்கையுடைய முழுக்ஷாக்கள்தான்; முழுக்ஷாக்களாய் உபா
 ஸகராயிருப்பதும் - முழுக்ஷாக்களாயிருந்து வைத்து பத்திஷ்ட
 ராயிருப்பதும்; முழுக்ஷாக்களாய் பரங்காயிருப்பதும் - முழு
 க்ஷாக்களாயிருந்து வைத்து பரபத்திஷ்டராயிருப்பதும்; ஆய்
 ஆதி; இரண்டேயுடையது - இரண்டு பிரகாரம் பட்டிருப்பர்.
 "மோக்ஷத்திலே இச்சையுடையவர்கள்" என்றதில் தீயின்த
 மான பகவத்பிராப்திக்கு ஈதனத்வைதிப்பதையும், அதிகாரி
 த்வைதிப்பதையும் தரிசிப்பிக்கடவது.

இப்படி சேதனவருமாதது அஞ்சுபடி பட்டிருப்பதை
 அருளிச்செய்தாரிற்று.

(அவ.) அதாவது ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தை விவரிக்கி
 று— (ஈஸ்வரவிஷயத்தில்) என்ற தொடர்.

கடி ஈஸ்வரவிஷயத்தில் பரத்வமாவது-பரமபதத்திலே
 "அவாக்யகாதா" என்றெழுந்தருளியிருக்கிற சூதிரஞ்சோதி
 யருவான பரவாஸுதேவர்.

அரு— பரத்வமாவது - "அதாவது காலம்மாதம் காலம்மாதம்
 காட்டிலே நித்யமுத்தக்கு யோசனையுடைய கொண்டுமுத்தருளியிருக்கும்
 இருப்பு. "பரத்வத்தின் சூதிரஞ்சோதிக்கும் பூர்ணமாயிருக்கும்." பரத்வத்தி
 லிருப்பு - காடிபாதிநிலை காலமாகிற தீனிவா முத்தத்திலே துணிவ ச
 தனருமாமைதாம்புதனதிகாரம் அவர்கரித்து சந்தாமாதிசன் பணியா
 அதேசேவாவிசுக்கு முகங்கொடுத்து திரிபுலனசகாவர்த்திபென்ற
 விருது பிடிக்குமாப்பிசயவும், பரிருவாவிந்த கடலிலே வந்திக்குவா
 மோசம்போகவும், தருவார்த்தன் காக்குவத்திசாவாவிந்த மத்ப்பத்திநுத்
 தண்ணீர் காக்கும் தாக்கினைப்பெய்யவும் இது துவானம் ஜனம்பெய்
 விவாதிபுதிக்கப்பாற்பட்டிருக்கும்.

(வ்யா.) அதாவது— ஈஸ்வரவிஷயத்தில் பரத்வம் துவது -
 பரத்வாதி பஞ்சபாகாமான ஈஸ்வரவிஷயத்தில் பரத்வம் துவது
 ஆகிறதுதான், பரமபதத்திலே - "தத்திஷ்டே: பரமபதம்" என்
 திறபடியே- ஈஸ்வரத்திருஷ்டித்தானமான் துரிவைருண்டத்திலே
 "அவாக்யகாதா" என்ற எழுத்தருளியிருக்கிற - நித்யமாலிகன்
 முதலானவர்களோடு வார்த்தைசொல்லாதேயிருக்குமவனும், துதா
 மன்றிக்கேயிருக்குமவனும், கம்பியாக எழுந்தருளியிருக்குமவனும்,
 "வார்த்தைசொல்லான் குதறியான்" என்கிற இவ்வாக்யத்தானே
 எந்த அர்த்தம் திச்சித்ததாய்த்து என்னில் அப்பாசனவர்களைப்
 போலே பதற்க்கொண்டு இராதே இருக்கையும், "பேச பேச
 தாதா கச்சதி" என்றும், "ஒயெய்யுள்ளேயி" என்றுஞ் சொல்லுகிற
 படியே தனக்குத் திருவுள்ளமானபோது ஈஞ்சரிக்கையும், திருவுடி
 மென்கொண்டு ஈஞ்சரிக்கையும் வேணுமாகில் திருத்துழாயை
 முடியிலே குடுகை முதலான சேஷத்தங்களைப் பண்ணுகையும்,
 "திருமகள் பூமிபேவமற்றமாரட்செய்வர்" என்றும், "குட்டுன்
 மாலிகன் தாமனவேந்தி" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே தந்து
 டைய சிபமதத்தாலேயாதல், பெரிய பிராட்டியார் துடக்கமான
 காப்சிமார் வையாலேயாதல் நித்யமாலிகன் கைவித்த கை
 கப்பங்களைப்பண்ணையும், சிபமமயில்வாதபோது அவர்கள் தக்கன்
 கைகளாலும் தங்களைதும் பரிசுத்தங்களான திருத்துழாய்க்கை
 முதலிட்ட பதார்த்தங்களைப்பெய்திக்கொண்டிருக்கவுமான சேஷ
 தங்களைப் பண்ணுகையும் "மகனைவ" என்றபடி வேணுமாகில்
 கப்பமாதத்தானே அப்பாசனே ஈஞ்சுடி ஸ்திதி ஸம்ஹாங்களைப்
 பண்ணுகையிருக்கையும், வார்த்தை சொல்லுங்காதத்திலே
 சொல்லுகையும் காப்பப்பாடிவாத காலத்திலே வார்த்தைசொ
 லாதிருக்கையும் ஆகிறவிவை சொல்லப்பட்டன. இவ்வனன்றிக்கே
 "எப்போதும் வார்த்தைசொல்லாதிருப்பன்— எப்போதும் ஆக
 பாதிருப்பன்" என்று சொன்னால் ஆஸ்ரிதனமாகுணதிகளும் அத்
 தாவத்த தந்தோஷாதிகளும், சைதன்யமுமின்றிக்கேயொழியும்
 ஆகையானே கம்பியாக எழுந்தருளியிருக்குமிருப்பைச் சொன்ன
 பாகாமாக்கடவது; சூதிரஞ்சோதியருவான பரவாஸுதேவர் -
 மூலகானபூதராய் ஈந்தாமான தேஜஸ்வையுடைத்தான திரு
 மேனியையுடையான பரவாஸுதேவர். அதவா பரமதேஜோ
 ருபமான ஸ்வரூபத்தையுடையான பரவாஸுதேவர் என்றும்

சொல்லுமாம். "பாவாணாதேவ!" என்றது வ்யூஹவாணாதேவ ரிருக்கையாலே, பரசுபத்தத்துக்கு "ய:பா:" என்ற ஸ்ருதிப்பலித் ததைப் பற்றச்சொல்லுதல், 'வாணாதேவ' சுபத்திற்று வாணாதேவாப என்ற ஸ்ருதி சொன்னபடியே 'வரவதாவணி' என்னும் படி கைப பதார்த்தங்களிலும் சித்பவாணம்பன்னிக்கொண்டிருக்க முவன் என்று சொன்னபடி.

(அவ.) வ்யூஹத்தை அருளிச்செய்திருர் மேல்— (வ்யூஹமாவது) என்று தொடங்கி,

கக வ்யூஹமாவது ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாக்களான ஸங்கர்ஷணப்ரத்யும்ன அகிருத்தர்கள்.

(வ்யா.) அதாவது— வ்யூஹமாவது - வ்யூஹங்களாகுமவை, ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாக்களான ஸங்கர்ஷணப்ரத்யும்ன அகிருத்தர்கள் - "தத்வஜ்ஞாநபத்வத்வாத்" என்றபடியே ஜ்ஞாநபத்வக் இரண்டோடுங்கூட ஸம்ஹாரகர்த்தாவான ஸங்கர்ஷணமும், "ஐச்வர்யவிர்ப்பஹம்பேதாத்" என்றபடியே ஐச்வர்யவிர்ப்பக் இரண்டோடுங்கூட ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவான ப்ரத்யும்னமும், ஸங்கதி தேஜஸமுத்கர்ஷாத்" என்றபடியே ஸங்கதி தேஜஸ் ஸங்கக் இரண்டோடுங்கூட ஸ்திதி கர்த்தாவான அகிருத்தரும், 'ஷாட்ருண்பாத்வாணாதேவ:' என்று பட்டாருளிச்செய்தபடியே அவர் முவருடனே வ்யூஹவாணாதேவாய்கூட்டி வ்யூஹசதுஷ்டயம் என்றுஞ்சொல்லுவர்கள். ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களைப் பன்னாம் வ்யூஹங்கள் முன்றே.

(அவ.) விபவத்தின் படிவை எங்குணை அருளிச்செய்திருர்— (விபவமாவது) என்று தொடங்கி.

உல விபவமாவது ஈமக்குஷ்ணாந்வதாரங்கள்.

(வ்யா.) அதாவது— விபவம் சூவது - அவதாரங்கள் சூவன, ஈமக்குஷ்ணாதி அவதாரங்கள் - ஸ்ரீராமஅவதாரமும், ஸ்ரீக்ருஷ்ண

அரு— வ்யூஹம் பாண்டல்யோலே செந்து கானவரிதாம்படி பிருக்கும். இது "பாயேதாஸுபிருப்பபெருகு தாமின் ஒரு கிராமத் திருக்கோதேத் தாப்பத்தை எது கொண்கன் வாங்கி விபஜித்துக் கொக்குமேயாதி கடிவ்யூகமான கடிபாப்தி

விபவ:— பெருக்காறபோல, தத்வவந்திதளுக்கு ஆசானிய ம்பிருத்தல். இது "குணவீன பாவஜகந்தன்வி குணவான்களைக் கக்கொள்ளும் பிராவோபாதிபும், மண்டவவ்ஷுட் போலுமன்னது,"

அவதாரமும், ஆதிசுபத்தாலே மதம்பகம்வாஹாதி அவதாரங் களை பாயாசிக்கிறது.

(அவ.) இனிமேல் அந்தர்பாயித்வத்தைப்பயிற்சிதூர்—(அந்தர்பாயித்வம்) என்றுதொடங்கி.

உக அந்தர்பாயித்வம் இரண்டுபடிப்பட்டிருக்கும்.

(வ்யா.) அதாவது— அந்தர்பாயித்வம் இரண்டுபடிப்பட்டிருக்கும் - அந்தர்பாயித்வமானது இரண்டுபிரகாரமாயிருக்கும்,

(அவ.) மேல் "அந்தர்பாயித்வம் இரண்டுபடிப்பட்டிருக்கும்" என்றது ஸ்வரூபவ்யாப்தியையும், கிரஹவ்யாப்தியையும்மே, அவற்றை விவரிக்கிறார்— (அதாவது) என்று தொடங்கி.

உஉ அதாவது "அடியேனுள்ளான்" என்றும், 'எனதாலி' என்றும், 'என்னுயிர்' என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆத்மாவுக்குள்ளும், 'போதிர்கமலமென்னெஞ்சம்புகுத்து' என்றும், அர

விபவம் அகத்தமாய் கெணமுத்யபேதத்தாலேபெய்தித்திருக்கும். மதஷ்பத்வம், திரிபத்தவம்பேலே கெணத்தவமும் இச்சையாலே வந்தது, ஸ்வரூபேன அன்று. அதில் அபரஹ்ருதவித்யைக்களுமாய், அஜஹக்ஸவாவ விபவக்களமாய். திரிபுதப்பக் ப்ரதீபம்போலே பிருக்கக்கடவதானமுத்ய ப்ராதர்பாவக்களெல்லாம் முழுஞாக்களுக்கு உபாஸ்யக்காயிருக்கும். விதி, ஸீல, பாவக, வ்யாச, ஜாமதக்னிபாஜா, வித்தேஸநிகனாதி கெணப்பாதர்பாவக்களெல்லாம் அஹக்காபுத்த ஜ்ஞாநகாதிஷ்டித்து கிற்றையாலே முழுஞாக்களுக்கு அதுபாவபத்கன். சத்தியோதித ஸாத்தேநா திதாதிபேதமும் ஜாத்தம்ஜ்ஞாநியான சாதாரத்தம்பறும் கெசவாதி ஸுத்தயத்தமும், ஷுத்தரிம்சத் பேதபிக்கமான பத்மசாயதி விபவமும், உபேத்தா தரிவிதம ததிபத்த ஹயக்ரீவ சாராயண ஹரிக்குஷ்ண மதம்பகம்வாஹாநியவதாவிசேஷக்களும் அவத்திஜாடப பூஜாயுத வ்னக்குத்யந்தாசாதிபேதங்களும், தாவதாக்களாய் குற்றயதமக்கள மாய் இருக்கையாலே சொல்லுகிறீலோம். அதாவதுக்கு ஹேது- இச்சை, பவம் - னாது பரிதாநாதித்யம். உபாஸகங்களில் ப்ருகு ஸாபாதிக்கையாலே பிறத்தானென்கையாலே அநாதாக்களுக்குஹேது கர்ம மாய் கெண்டாவோவென் னில்; அவைதன்விலே ஸாயம் வ்யஜும், அவ தாரம் ஐச்சிகமென்று பரிஹரித்தது.

22. அந்திய பித்வம்:— "அந்த:ப்ரவிர்யபித்யாவாயிருக்கை. வ்னக்கோக்பாலேசாதி ஸ்வாவந்தைகளிலும் கை கெதக்களுக்குத் துணையாய், அவர்களை விடாதேதிற்றி கினைக்குமேனே ஸாபஸ்யமான

வித்தப்பாவையும் தானுமகம்படிவந்து புத்தம்' என்றும், 'புத்தியில் புத்தம் தன்பாவதாம் பெருகவைத்தவழகன்' என்றும், 'உள்ளுவாருள்ளத்தெல்லாமுடனிருத்தறிதி' என்றும் சொல்லுகிறபடியே லக்ஷ்மீநாஸ்திய விஸகுகணவிக் ரஹயுத்தனயக்கொண்டு ஹகுதயகமலத்தள்ளும் லகல ப்ரவ்ருத்தி கிவ்ருத்திகையும் ஸதாவலோகனம் பண்ணிக் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்குமிதப்பு.

(வ்யா.) அதாவது— அதாவது - அத்தவாண்டு பாகாடாபி ருக்கும் வ்யாபிதிகளாவன. 'அடியேனுள்ளான்' என்ற தொடக்கி 'ஆத்மாவுக்குள்ளும்' என்ற வாய்த்தளவாக வ்யாபிதிகைச் சொல்லுகிறது, 'போதிக்கமமென்னெஞ்சம் புத்தம்' என்ற தொடக்கி 'ஸதாவலோகனம் பண்ணிக்கொண்டும்' என்றும் வாய்க் விக்காஹவ்யாபிதிகைச் சொல்லுகிறது.

அவ்விரண்டின்புத்தாஹவ்யாபிதிகையருளிச்செய்கிறார். 'அடியேனுள்ளான்' என்றும் தானபூதனை என்னுள்ளே உன் வன் என்றும், 'எனது ஆவி' என்றும் என்னுடைய ஆத்மா என் தும், என்னுயிர் என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே மனக்கு ப்ராண பூதன் என்றுஞ் சொல்லுகிற ப்ராணமே. அதாவது "பன்யாத்மா ஸரீரம்" என்கிறபடியே என்னைத் தனக்கு ஸரீரமாகக்கொண்டு தான் ஸரீரிப்பாய், தாகனயிருக்கும் என்னுமத்தமும் சொல்ல வேண்டுமென்தான்றிறே. ஆத்மாவுக்குள்ளும் "அத்தப்பாவிட்ட:" என்கிறபடியே ஆத்மாவுக்குள்ளேயிருக்கிற விருப்பும், ஆத்மாவுக் குள்ளேயிருக்கிற விருப்பவ்யாபிதிகைச் சொன்னபடி.

மேல் விக்காஹவ்யாபிதிகைச் சொல்லுகிறது. அதாவது— போதில் காலம் 'என் கெஞ்சம் புத்தம்' என்றும், போதிக்கமமம் என்றது காலத்தில் விசைக்கிற கமமம் என்றபடி, அதுபோலே யிருக்கிற என்னுடைய ஹ்ருதயகமலத்தில் ப்ரவேசித்த எனவும், அதவா, போதிக்கமமம் என்றதுக்கு காலோபாதிபின்னிக்கே விச திருமேனியோடே கூடிக்கொண்டு, அவர்களுக்கு த்யேனலாகக்கொண்டும், அவர்களை அபிசகைக்கொண்டும், பத்தபூதனய்க்கொண்டு ஹ்ருதயகமலத் திலே எழுந்தருளியிருக்குமிதப்பு.

இது, பூதஜகம்போலே, "எட்டி" என்கிறபடி என்னுக்கு அங் டாக்கோததாவல்லாமல், விஷயவாசாவிருக்கை. "எாம் அறிக்க

விக்கும் என்னுடைய ஹ்ருதயகமலம் என்னவுமாம், ஈஸ்வரகடா ஷம் பெற்றவர்களுக்கு ஹ்ருதயகமலமானது எப்போதும் விசைத் திருக்குமதாயிறேயிருப்பது. "அவ்வித்தப்பாவையும் தானும் அஹம் படி வந்து புத்தம்" என்றும் விக்காஹவ்யோடே கூடவிருக்கும் போது தாமகாவாவிசியாது பிராப்யுந் தானுமக அத்தாங்க மான திருமேனியோடே வந்த ப்ரவேசித்த எனவும், "அகம்" என்ற இவனுடைய மனம்மா என்னும் அத்தக்கதையும், படி என்ற அவனுடைய திருமேனி என்றும் அத்தக்கதையும் சொல்ல வுமாம்; 'புத்தியில் புத்தம் தன்பால் ஆதாம் பெருகவைத்த அழகன், என்னும் புத்தி என்ற புத்தி என்றதாய் அத்தாங் மனம்மாய் புத்தி என்னும் மனம்மாக்கு உண்டானதோவஸ்தாவிசேஷம்சொன்ன படி, அன்றிக்கே புத்தி என்ற சரீரத்துக்கும் வாகமாயிருக்கும்; புத்தியில் புத்தம் என்னுடைய ஹ்ருதயகத்தில் தன்னுடைய திருமேனியை வைத்து. அதவா என் சரீரத்தில் ஜ்வாக்மாவோடேகூட ப்ரவேசித்த என்னவுமாம். தன்பால் ஆதாம் பெருகவைத்த அழகன்—தன் பக்கவிலே எனக்கு ஆதாம் ப்ரவ்ருத்திக்கும்படி தன் னுடைய திருமேனியை வைத்த அழகன், என்னுடைய ஹ்ருதயத் தில் தன்னுடைய திருமேனியைப் புத்தவைத்து தன் பக்கம் ஆதாம் ப்ரவ்ருத்திக்கும்படி வைத்த அழகன் என்னவுமாமாம். பெருக வைத்த அதுபாவப்பனான தன்னவவன்றிக்கே பெருக்கும்படி வைத்த, 'வைத்த அழகன்' என்றதுக்கு தன் பக்கவிலே எனக்கு ஆதாம் ப்ரவ்ருத்திக்கைக்காக என் புத்தியில் தன்னை வைத்த அழகன் என்னவுமாம், அழகன் "போமர்காதம் கடப்புணையவினவித்த காமம்மேனி" என்கிறபடியே அழகையே திருமாமக உடையவன். "உள்ளுவார் உள்ளத்தெல்லாம் உடன் இருந்து அறிதி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன் பக்கவிலே மனம்மாவுடையவர் மனம்மே னியோடே திருமேனியோடே கூடவிருந்து. "பக்கம்" கோக்கறி யான்" என்னும்படி பின்னேயொரு கார்ப்பப்படின்றியே பரிச் சேதித்திருந்தாய் என்றுஞ் சொல்லுகிற ப்ராணமே. அதனா "உன் னுவார் உள்ளிறெல்லாம் உடன் இருந்து அறிதி" என்ற பாட விக்காஹம் அபிபாசபடி கம்மையும் தன்மையும் கோக்கிக்கொண்டு, எவ்வகையினத்தவன்ற அதுக்கானவிடத்திலே முகம் எட்டியும், பித்தர் கழுத்திலே கைக்கிடங்கொண்டால் பின்னே கின்ற அத்தத்துவிதும் மாதாகைப்போலவும், மதம்பட்ட யானை யெவ்வப்புகளில் அநின் கழுத் திலே இருந்த பாகன் அதன் செவியையிட்டு அதன் கண்ணை மறைக்கு

மாயப்போது, கிணவுக்கு வாய்த்தலைப்பற்றியிருக்கையாலே அதுவாதி
திப்பார். அதனதிக்குமது என்னாவற்றையும் கூட இருந்து பரிச்
சேதிப்புதி என் தஞ்சொல்லுநிற்பாராமே என்னடியாம், லக்ஷியீ
வைவிதனும் - பிராட்டியோடே கூடினவனும், விவகூணலிக்ரஹ
யுத்தனும் க் கொண்டு - விவகூணமாக இருத்தன் விக்காறுவினிக்
புருகக்கொண்டு, ஹ்ருதயகமலத்துக்குள்ளே "தவாஸுபர்ண"
இத்யாதிப்படியே ஆத்மாவோடேகூட ஹ்ருதயபத்மத்திலே இப்
படி ஸ்வரூபவ்யபதிபையும், விக்காணவ்யபதிபையுமுடையவனும்
கொண்டு, ஆத்மாவோடேகூட உபாஸகருகையவும், பாய்நரு
டையவும், ஹ்ருதயபத்மங்களிலே இரண்டு வ்யபதிபாஸுமிருக்
கும் மற்ற ஸகல சேதநருடைய ஹ்ருதயகமலங்களிலே ஸ்வரூப
வ்யபதிபாஸேயிருக்கும் என்றும் அதிகாராததுணமாக விநே
வ்யபதிபாஸுமிருப்பதாகச் சொல்லுவார்கள். வகல ப்ரவ்ருத்தி
சிவ்ருத்திகளையும் சேதநருடைய ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளையும், ஸகல
சிவ்ருத்திகளையும், அவை எவை என்னிடம் - வேதாஸனது - சேதந
ஸக குறித்து - 'இதம் குரு இதம்மாகாஷி' என்ற புனபுகர்மத்
தில் ப்ரவ்ருத்தியும், பாயகர்மத்திலே சிவ்ருத்தியும், விதிக்குமதா
யிருக்க, அப்படியச்செப்பாதே பண்ணவொன்னதுவன்று விதித்த
பாயகர்மத்திலே ப்ரவ்ருத்தியும், பண்ணு என்று விதித்த புனபுகர்
மத்திலே சிவ்ருத்தியும் உடையாயிருக்கை, சேதநருடைய ப்ரவ்ரு
த்தி சிவ்ருத்திகள் இப்படியிருக்குமிநே, பகவத்ப்ஷயத்திலும் கை
வப்பத்திலும், ஸ்வர்க்காதி இது புருஷார்த்தங்களிலும் அவ்விக்கும்
கார்யம் முதலிலே பிஷ்மையினே; ஆனால் இவனுக்குள்கார்பத்திலே
ப்ரவ்ருத்திசிவ்ருத்திகளுடைய அவ்வுபமுண்ணென்றுத் தருபிடாதி
சிவ்ருத்தி வேணும் என்றும், அகம்பாசாநிகளில் ப்ரவ்ருத்தி வேணு
மென்று மாய்த்த இவன் ப்ரவ்ருத்திக்கிறது. கர்மவிஷ்டனுக்கு
"தர்மய்யஜார்த்தம் வ்ருணீமஹே" என்று சூத்ரி விதித்தபடியே
பகவததுபவாதிகளிலும், ஆத்மாதபவத்திலும் சிவ்ருத்தியும்
ஐவிக்ஷயத்திலும், ஸ்வர்க்காதி ஆபுஷ்யிக்ஷயத்திலும் ப்ர
வ்ருத்தி உண்டாயிருக்கும். ஜ்ஞாக்ஷிஷ்டனுக்கு இது விஷயங்களி

மாயப்போதும், இராமம் ஸ்ட்ருவாஸப்போதும், உணரில் கையைக்
கடிக்குமென்று உதக்கத்தில் பாலும் சோறும் புதுப்பிக்கும் மாதாவைப்
பேசுகடி அத்தியாயித்யம்". இன்னமும் சேதஞ்சேதப்பகர் சந்தை
பெறவுக், தான் ஆனந்தமடைய அடியுக்கள் திறத்தல் "தெளித்தென

ஐண்டபயும் கர்மங்களினுடையவும் சிவ்ருத்தியும், ஸமாதி பஸிக்கு
மளவும் ஆத்மஸ்வரூபத்திலே ப்ரவ்ருத்தியும், ஸமாதி பஸித்தபின்பு
பகவத்ப்ஷயத்திலே ப்ரவ்ருத்தியும், இரண்டுமுண்டாயிருக்கும். பகவத்ப்
ஷயத்திலே ஜ்ஞானயோகக்ஷிஷ்டனாவனபிநே கிழ்ச்சொன்னது.
சேவகனுக்கு இது விஷயங்களிலும் கர்மங்களிலும் சிவ்ருத்தியும்,
ஸாத்யமான ஆத்மாதபவத்திலே ப்ரவ்ருத்தியும் அதுக்கு ஸாதந
மாக பகவத்ப்ஷயப்ரவ்ருத்தியும் இரண்டுமுண்டாயிருக்கும். பக
வத்ப்ஷயத்திலே பத்திரிஷ்டனான உபாஸகனுக்கு பகவத்ப்ஷயத்
திலே ஸ்வயபக்ஷ ஸ்வரூபத்தியில் ஸாதநத்துப்ரவ்ருத்தியும், கைவல்
யத்திலும் ஸ்வர்க்காதிங்களிலும் சிவ்ருத்தியும் உண்டாயிருக்கும்.
ப்ரபந்தனுக்கு ஸ்வகதமாகவும் பாகதமாகவும் பகவத்ப்ஷயப்
ப்ரவ்ருத்தியும் உபாஸகனுக்குண்டான ஸ்வயத்கருபஸாதப்ப்ரவ்ருத்தி
யில் சிவ்ருத்தியும் உண்டாயிருக்கும்; ஆசார்யாபிமான கிஷ்ட
னுக்கு "விக்கிப்பவசியாகேசி" இத்யாதிப்படி ஈஸ்வராதத்தர்
பக்கச்சிவ்ருத்தியும் ஆசார்யாபிமானகிஷ்டர் பக்கப்ப்ரவ்ருத்தியும்
உண்டாயிருக்கும். பாயபதத்திலே சித்பர்க்கும் முக்தர்க்கும்
"மருத்தேஷ்கன்போகம்ஷிஷ்டிக்கு" என்று எங்களுடைய வ்
யோகத்தருக்ஷாதிதோஷங்களுக்கு மருத்தானவனே என்று அது
ஸந்தித்து ஸ்வயோகத்தருக்ஷாதி தோஷங்களில் சிவ்ருத்தியும், பகவ
ததுபவாதிகளில் ப்ரவ்ருத்தியும் உண்டாயிருக்கும். இப்படி சித்ப
முக்தருடையவும், ஆசார்யாபிமான கிஷ்டருடையவும், ப்ரபந்த
ருடையவும், உபாஸகருடையவும், கேவலருடையவும், கர்மயோக
க்ஷிஷ்டருடையவும் ஸகல ப்ரவ்ருத்தி சிவ்ருத்திகளும் என்கை. ஸதா
வலேகனம் பண்ணிக்கொண்டு எழுத்தருவியிருக்கும் இருப்பு
எப்போதும் பார்த்துக்கொண்டும், இப்படியிரண்டு பாகாங்கனா
களும் "அக்ஷயங்க்யம்" என்னும்படி பாக்ருதி புருஷர்களுக்குண்
டான விகாராதிதோஷங்களில் பற்றின் லிக்கே, ஹேயபாத்தயகேஸ்ய
கொண்டு எழுத்தருவியிருக்கும் இருப்பு என்கை. (22)

(அவ.) இனி அர்ச்சாவதாரத்தை உபாதிக்கிறார் மேல்
(அர்ச்சாவதாரமாவது) என்று தொடக்கி.

சிவதயங்க்காரியாதே" என்றும், "தேனும் பாலும் என்னும் அமுது
யாதி தித்தித்த என் ஊனிலுயிரிலுணர்வில் சித்தனென்றபுணர்
தேனே" என்று உங்கே வசிக்கல்.

உரு அர்த்தாவதாராவது— “தமருகத்தேவ்வுருவம் அவ்வுருவத்தானே தமருகத்தேய்தேய் மற்ருய்தே” என்கிற படியே தனக்கென்ன ஒருருவம் ஓர் பெருமன்றிக்கே, ஆஸ்ரீதருகத்தவடிவே வடிவாகவும், அவர்களிட்ட யேரே பெயராகவும், ஸர்வக்குணம் இருக்கச்செய்தே அஜ்ஞனைப்போலேயும், ஸர்வசுத்தனாயிருக்கச்செய்தே அசுத்தனைப்போலேயும், அவாப்தமைந்தகாமனாயிருக்கச்செய்தே ஸாபேகுகனைப்போலேயும், ரகுகுகனாயிருக்கச்செய்தே ரகுகுகனாயேயும், ஸ்வஸ்யாபிவாதத்தையாருடிகொண்டு கண்ணுக்கு விஷயமாம் படி ஸர்வஸுத்தனாயிருக்கக்கொண்டு கோயில்களிலும், கருணைகளிலும் தேசகாலாவதியின்றிக்கே யெழுந்தருளியிருக்கும் நிலை.

(வ்யா) அதாவது— அர்த்தாவதாரம் துவது - அர்த்தாவதாரம் ஆகிறது, “தமருகத்தே எவ்வுருவம் அவ்வுருவத்தானே - தமர் உகத்தது எய்தே மற்ரு அப்பேர்” என்கிறபடியே “ஊருபாம் பாதி மாம் விஷ்ணோ: பாண்டவதசேஷணம் கருத்வாத்மசுப்பீதிகரீம் ஸுவர்ணாஜதாதி” என்கிறபடியே ஆஸ்ரீதர் உகத்தவையான ஸுவர்ணாஜத தாய் தாருகிள மருண்மயங்கனான தாய்ப்பங்கனானேயாதொரு திருமேனியைக் கொடுக்கிறார்களோ, அப்படியே விவக்ஷணதாய்ப்பம் என்றும், அவிவக்ஷணதாய்ப்பம் என்றும் பாராமல் தனக்குத் திருமேனியாக பரிசுரவிக்ருமவனாய், ஆஸ்ரீதர் உகத்த எந்த திருமாதத்தையிருக்கனோ, அந்த திருமாமமே திருமாமமாக பரிசுரவிக்ருமவனாய் என்று சொல்லுகிற அருளிச்செயலின் படியே, தனக்கென்ன ஒருருவம் ஓர் பெருமன்றிக்கே தனக்கு இந்தத் திருமேனியே வேணும், இந்தத் திருமேனியே வேணும் என்கிற நிர்வந்தமிவ்வாமையேயே, ஆஸ்ரீதர் உகத்தவடிவே வடிவமாகவும், அவர்கள் இட்ட பெயரே பெயர் ஆகவும் - ஆஸ்ரீதர் உகத்தவர்கள் ஆனவர்கள் தங்களுக்குத் தோதனம் ஒரு தாய்ப்பத்தானே விக்ரமித்த

அர்த்தாவதாரம்— குணபூர்த்தியுள்ளவியையும், பரபத்தி பண்ணும் முகம் உகத்தவையுமாவது. இது இருட்டறையில் விசுக்குப்போல பரிசுரவிக்ருமவது. தேவகி மகிசுத்தப்பேரினவது. “அவகிசுத்த என்ற உடேன்மின் ரெஞ்சினுள் விளப்பான் பவன் அவனாகும் கீதகடல் வண்ணனே” என்ற ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபடி தேவகிசுத்தவையான திராய்ப்பங்கனானே தேசகால அவிசாரி வியதியிவ்வாதபடி அர்த்தி பண்ணும்

தைப் பண்ண என்னும் கருவதனன்று அப்படியே அந்த விக்ரமித்த நிம் அனாதாணமான அநிஷ்டானவியேஷத்ததை அநிஷ்டித்த அதுவே தனக்கு அனாதாணமான திருமேனியாக பரிசுரவிக்ருமவது, “என்னுடைய பாமன், என்னுடைய கருஷ்ணன்” என்றும் படி அவர்கள் உகப்பாசேயிட்ட திருமாமமே தனக்குத் திருமாமமாக அங்கீகரித்தும்; ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்கச்செய்தே அஜ்ஞனைப்போலேயும் “பண்டவஜ்ஞ” என்கிறபடியே தன் கார்ப்பமும் பிறர் கார்ப்பமும்மென்றும் அறிந்திருக்கச்செய்தேயும் இழவு பேறகன் ஒன்றாதெரிபாத அஜ்ஞனைப்போலேயும் ஸர்வசுத்தியாயிருக்கச்செய்தே அஸுத்தனைப்போலேயும் “பாண்டவ ஸுத்தி” என்றும் “ஸ்வ ஸுத்தி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே கார்ப்பங்கனைச் செய்யுமள விக்ரமித்த ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்கக்கொண்டும் ஸுத்தியிவ்வாதபோது உபாமைபாலே அதுக்காகனவஸுத்தி ஸம்மங்கனாயிருக்கச்செய்தே “அஸுத்திவசேஷத்தே” என்றும்படி ஸ்வபாகார்ப்பங்கனைப் பண்ணுக்கக்கொள ஸுத்தியிவ்வாத அசுத்தனைப்போலும், அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாயிருக்கச்செய்தே ஸாபேகுகனைப்போலேயும் “ஸ்வ வாக் காமன், ததய்யப்பஸுத்தி இவ வசுப்பதே” என்றும், “சாக் கொண்டு மானிடம் பாட” என்றும் பாட்டிலும், “ருகத்தரும்” என்கிற பாட்டிலும் ஸாஸ்தாத்திலும், ஆழ்வார் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த நிவ்யப்பாத்தங்கனிலும் சொல்லுகிறபடியே தான் ஸமஸ்தகாமங்கனையும் பொருத்திருக்குமவனாய், ஆஸ்ரீதர்க்கு ஐவறிக ஆருஷ்யிகருமகன அபிஷ்டங்கனையும் கொடுக்குமவனாக விருக்கச்செய்தே “ததிச்சய” என்கிறபடியே ஸாகத்திவெயொரு வன் பகிபாணம் தாகத்தாலும் கலிவுபட்டு, ஆரோணம் இந்தனை சோறுத்தண்ணிருக்கொடுக்குமவர்களுண்டோ இவ்வையோ என்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்குமாப்போலே அவனும் தன்னைவழிக்

ஸ்தவங்கனாம். “ராஜமஜிஷி தன் பரித்தாவியுடைய பூம்புகிச்சயிற் காட்டில் பரிசுரவிக்ருமவ தொட்டில் காந்தகடையோக்கியாக வந்து கிடக்குமாப்போவனும் கோயில் திருமேனியே பெருமாள்கோயில் துடக்கவன அர்த்தாவதாரவகன்.” இது ஸ்வயர்வியக்தம், தைவம், கைத்தம், மாநுஷ்யம் என்ற வகையிலாயிருக்கும். ஸ்வயர்வியக்தவகன - ஒருவருடைய பரிசுரவிக்ருமவிக்ருமவனாயே—தவிர்ப்பரித்த பரிசுரவிக்ருமவ ஸ்ரீரங்கவிண்ணாதிசன், கைவகனவது - பரிசுரவிக்ருமவனாய் பரிசுரவிக்ருமவ பரிசுரவிக்ருமவ திவ்யதேசங்கனவெழுந்தருளியிருக்கும் எம்

குமலர்களாகவுமாம், எவரே லுபாபாயம் என்கிறதனை சோறும் தண்ணீருக்கொடுக்குமவர்களுண்டு இக்கையோ என்று அவர்கள் அவனாபாதிசுனாபிருக்குமவரைப்போகவும், ஸர்வரகுகை யிருக்கச்செய்தே சகலமும்போலையும் அகார்த்தித் அவ—சகலே' என்கிறதாதுவித்தவான் தீவிதிச்சேத அசேதாசகதவம் தன் பக்கலிருக்கச்செய்தேயும், தன்னைபாஸ்யித்த ஜ்ஞாநாதிகருக்குப் பாதர்நாஸ்யிருக்குமாதீமன்நிக்கே, பத்தான ஸம்ஸாரிகருக் கும் க்ருபாபாவஸூனிக்கொண்டு சக்யபூதனாபிருக்குயிருப்பைச் சொன்னபடி, எவ்வளவு என்னிங் 'கிவ்வளவுபுண்ணிதெவ'என் றும், 'ஸாக்ரீவம் கர்தமிச்சதி' என்று சொல்லுகிறபடியே ஜ்ஞாநவான்களான விஸ்வமிதர் பக்கலிலும், மஹாஜர் பக்க லிலும் 'மமப்ராணாஹி' என்னும்படி ஐஸ்வர்யபேஷையுடையவர் களாய் பத்தான பாண்டவர்கள் பக்கலிலும் தனக்கு சகலகார கவும், தான் அவர்களுக்கு க்ருபாதிபத்தானும் ஸௌலப்பத்தா றும் சக்யபூதனாய்க்கொண்டு தனப்பகாரப்பக்கலைப்பண்ணியும் இப்படி சக்யபூதனாகவருத்த கிருப்புப் பாவித்தமிறே. "ஜ்ஞாநீத் வாத்மவ" என்றதானே ஜ்ஞாநாதிகருக்கு தான் ஸாரீவத்பாதத் தான் என்றருளிச்செய்தானிறே. "சுத்தபேச்சஜகாரதம் ஸ்வாமி கம் பரமார்த்தது அஸுத்தமஸ்வதத்தாஞ்ச சக்யஞ்சாபி ஜார்த்த கம்" என்னவங் கடவதிறே.

ஸ்வஸ்வாமிபாவத்தை மாறாடிக்கொண்டு "சுவத்வமாத்மஸிஸத் ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் பாஹ்மன்தத்தம்" என்கிறபடியே ஸ்வத் வம் ஆனது ஆத்மாவின் பக்கலிலே ஆகவும், ஸ்வாமித்வம் ஆனது தன்பக்கலிலேபாகவும் ஸ்வதவத்ததாயிருக்க, அதையிட்டு, ஸ்வத்வம் ஆனது தன் பக்கலிலும், ஸ்வாமித்வம் ஆனது ஆச்ரி தன் பக்கலிலும் மாறாடவைத்துக்கொண்டு கண்ணுக்கு விஷய

பெருமான்கள். ஸுதந்தமாவது - சூட்சுக் முதலான பாதியுட்ப பித்த திருவல்லிக்கேள் முதலான திவ்யதேசத்த எம்பெருமான்கள் - மாதுவியமாவது - ஆதுனிஜனங்களைப் பாதியுட்பிக்கப்பட்டு காமங் களிலும் க்ருஹங்களிலும் எழுந்தருளியிருக்கும்எம்பெருமான்கள். "இவை கள், முத்துத்துறையிலே குடிச் சுட்டிக்கொண்டு கர்ப்பகளைப்போலவும் காமாதிதேவதைகளும் க்ருஹாச்சகை மென்றுதிருக்குருகைப்பிள்ளை யணிப்பன்" இவன் பெருமையை சீவசாபூதன அருப்பத விசக்கம்முத லியஸ்தவங்களில் விரிவாகக் காணாம்.

மாம்படி "சகலஜாபச்யதி" என்கிற பாத்வஅவஸ்தைருகின்று சேதாருடைய மாம்ஸதேதாங்களுக்கு விஷயமாம்படி, ஸர்வஸுல பனய்க்கொண்டு "ஸுலபோஹ்வுத்தரோத்தா:" என்கிறபடியே ஆச்ரிதஅநாச்ரிதவிபாகமன்றிக்கேணுபனய்க்கொண்டு;கோயில் களிலும் "பெளமகிகேதநேஷ்வயி குமருஞ்ஜேஷு" என்றபடி ஸ்வ யம்வ்யத்ததிவ்ய-வைத்தவ-மாதுஷ்பாதிஷ்டைகளான கோவில்களி லேயும், க்ருஹங்களிலும் "கனிவாய் விட்டின்பம்" என்னும்படி வர்ணாஸ்மாத்துபாதிவின்நிக்கே தன்பக்கல்பக்வமான பழம்போல் இருக்கிற திருவுள்ளங்கையுடையவான ஜ்ஞாநாதிகருக்கு ஆனத் தாவ்ஹனாய்க்கொண்டு அவர்கள் க்ருஹங்களிலேயும், அன்றிக்கே க்ருஹங்களிலும்என்றது-ஆச்ரிதநாசரிதவிபாகமறஸ்வாருடைய க்ருஹங்களிலும் என்றுஞ்சொல்வவமாம்; தேஸகால அவதியின் றிக்கே தேஸத்துக்கு அவதியின்றிக்கே, காலத்துக்கு அவதியின் றிக்கே, தேச-கால-காண-விபாக்குஷ்டதையின்றிக்கே என்னுதல். தேசவிபாக்குஷ்டதைய-பாவ்யுஹங்களுக்கும், காலவிபாக்குஷ்டதைய அவதாங்களுக்கும், காணவிபாக்குஷ்டதைய அந்தர்பாமிதவத்துக் கும் உண்டிறே. இந்த மூன்று தோஷமுபின்நிக்கே ஸர்வதேஸங் களிலும், ஸர்வகாலங்களிலும், ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் என்றபடி; எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை எழுந்தருளியிருக்கும் ஸித்தி. (23)

இப்படி பாஸ்வருபமானது பஞ்சபாகாரமாக இருக்கும்படி பைபருவிச்செய்தார்பிறறு.

(அவ) மேல்புருஷார்த்தஸ்வருபத்தை உபபாதிக்கிறார் - (புரு ஷார்த்தங்களில்) என்று தொடங்கி.

உப புருஷார்த்தங்களில் தர்மமாவது-பராணிரகுகணத் துக்குறப்பாகப்பண்ணும் வருத்திவிசேஷங்கள்.

(வ்ய) அதாவது - புருஷார்த்தங்களில் தர்மமாவது - புரு ஷார்த்தங்களில் வைத்துக்கொண்டு தர்மம் ஆகிறது. பராணி ரகுகணத்துக்கு உறுப்பாகப்பண்ணும் வருத்திவிசேஷங்கள் தா- புத்ராதிகள் முதலாக ஆச்ரித ஆநாச்ரித விபாகமன்றிக்கே அன்ன வந்தாராதிகளைப்பிட்டு சகலிகைக்கு அங்கவாக(தேஹதுவாக)செய்கிற க்ருஷி-வ்யவஹா-அப்பலேவாதிபாவர்த்தக விசேஷம்.

அவ-அர்த்தமாவது ஏதென்ன அருளிச்செய்கிறார். (அர்த்த மாவது) என்று தொடங்கி.

2.௫ அர்த்தமாவது— ஸ்ரீராமாநுஜமாத தந்தையங்களை ஸங்க்ரஹித்து, தேவதாலிஷயங்களிலும் - பைத்தூகமான கர்மங்களிலும் - ப்ராணிகள் விஷயமாகவும், உத்த்ருஷ்டமான தேச-கால-பாத்ரங்களை அறிந்து தர்மபுத்தா வ்யயிக்கை.

(வ்யா) அதாவது— அர்த்தம் ஆவது - அர்த்தம் ஆகிறது, ஸ்ரீராமாநுஜமாத தந்தையவ வர்ணத்திற்கும், ஆசாமத்திற்கும் உசிதமாக, தந்தையங்களை ஸங்க்ரஹித்து அபிசந்த - பரித - சண்டாள - ம்சேச்சாதிக்குவைய தாவ்யத்தைப் பரிசுத்திகைபயன்றிக்கே, விசேஷச் ச்ருத்திகளைப்பண்ணி பரிசுத்தமான அர்த்தத்தையும் தாவ்யத்தையும் ஸம்பாதித்து தேவதாலிஷயங்களிலும் தேவதாலிஷயாதாரிகன் விஷயமாகவும், பைத்தூகமான கர்மங்களிலும் பித்ருண்தர்ப்பயய வ்ருகிற க்ரிஹபன் விஷயமாகவும், ப்ராணிகள் விஷயமாகவும், ஸர்வப்ராணிகளின் விஷயமாகவும், உத்த்ருஷ்டமான தேசகால பாத்ரங்களையறிந்து உத்த்ருஷ்டமான புண்ப சேஷதாங்களிலும் உத்த்ருஷ்டமான புண்பவசங்க ளாகிற வஸ்தாதிருத்வாதி புண்பகாலங்களிலும், வேதாத்பயபாதி கையுண்டபாய் ச்வரூபஜ்ஞானசிஷ்டாய் போக்பாயிருக்குமவர் களே தாபபாதர் என்று தெரிந்து, உத்த்ருஷ்டமான புண்பசேஷத் திங்களையும், உத்த்ருஷ்டமான புண்பகாலங்களாகிற வஸ்தாதி ருத்வாதி புண்பகாலங்களையும், வேதாத்பயபாதி கையுண்டபாய், ச்வரூபஜ்ஞானசிஷ்டாய், போக்பாயிருக்குமவர்களே தாபபோக்பயாகையானே அவர்களைத் தெரிந்து என்னவமையும். தர்மபுத்தா வ்யயிக்கை கிர்ப்பந்தபுத்தியானே செலவிடுகை. அன்றிக்கே தர்மம்பண்ணினால் புண்பம்வரும் என்று கினைத்து ஸாதபுத்தியானே வ்யயமாக்ருவது என்னவுமமையும்.

(25)

(அவ) காமத்தின் பாகாதத்தை அருளிச்செய்கிறார்— (காம மாவது) என்று தொடங்கி.

2.௬ காமமாவது ஐஹலோகிகமாயும், பாரலோகிக மாயும் த்விவிதமாயிருக்கும்.

உத்த்ருஷ்டமான தேசம்— அயோத்தி, மதுரா, மாரா, காஞ்சி, அடர் திகா, காசி, துவாகை முதலியன. உத்த்ருஷ்டகாலம்— மஹேசுவரம், அமாவாசை, உத்தாபயம், க்ரஹணம் முதலிய காலங்கள். தர்மபுத்தா வ்யயிக்கை— பணத்தினைத் துச்சியமல் செலவுசெய்தல்.

(வ்யா) அதாவது— காமம் ஆவது - காமம் ஆகிறது, ஐஹ லோகிகம் ஆயும் - இஹலோகணம்பந்தமாகவும், பாரலோகிகம் ஆயும் - பாலோகணம்பந்தமாகவும், த்விவிதமாயிருக்கும் - இரண்டு வகையாயிருக்கும்.

(26)

(அவ) த்விவிதகாமத்திலும் வைத்துக்கொண்டு முந்தற ஐஹ லோகிகத்தை உதாஹரிக்கிறார்— (இஹலோகத்தின் காமமாவது) என்று தொடங்கி.

2.௭ இஹலோகத்தில் காமமாவது— பித்ருமாத்த்ருத்தன தனதானிய வஸ்தர் அன்னபான புத்ர மித்ர களத்ர பச க்ருஹ கேஷத்ர சந்தனகுணமதாம்புலாதி பதார்த்தங்களில் சப்தாதி விஷயாநுவத்தால் வந்த ஸுகவிசேஷங்கள்.

(வ்யா) அதாவது— இஹலோகத்தில் காமம் ஆவது - இச் லோகணம்பந்தமான காமம் ஆகிறது, பித்ருமாத்த்ரு - ஹிதகாமனான பிதாவின்பக்களிலும், பரிப (காம) காமிநியான மாதாவின்பக்க ளிலும், ரத்தன - சுவாத்தனங்களின்பக்களிலும். துததான்ய - தகத்தின் பக்களிலும், தாந்யத்தின்பக்களிலும், வஸ்தர் - உடுக்கும் வஸ்தாத் தின்பக்களிலும், அந்நபான - புஜிக்கும் அன்னத்தின்பக்களிலும், குடிக்கும் ஐஹத்தின்பக்களிலும், புத்ரமித்ர - விரிதான புத்திர்பக் களிலும், இழவுபேறு தம்மதாம்படிபான ஸ்கேஹிதர்ஸன்பக்க ளிலும், களத்ர - தாரத்தின்பக்களிலும், பச-கோர்த்தமாக கோவின் பக்களிலும், வாஹணங்களுக்குமுபசஷணம்; க்ருஹகேஷத்ர - அலங்காரமான க்ருஹங்களின்பக்களிலும், பஸிக்கிற பூமியின் பக் கிலும், சந்தனகுணம - பூசுகிற சந்தனத்தின்பக்களிலும், அலங் காரம் பண்ணுகிற புஷ்பத்தின்பக்களிலும், தாம்புலாதிபதார்த்தங் களில்— தின்னம் தாம்பூசம் ஆகியான பதார்த்தங்களின்பக்க ளிலும், ஆக 'பித்ரு மாத்த்ரு' என்று தொடங்கி 'தாம்பூவ' பர்பந்தத்ரு சொன்ன பதார்த்தங்களின் என்றபடி; இவற்றின் மாகாவும் பிதா வும் நமஸ்காரபோக்பபதார்த்தங்கள்; ரத்தன சந்தன குணம வஸ்தா திங்கள்களானும் பார்பையும் புத்ரரும் மித்ரரும் அலங்காரம் பண் ணும் பதார்த்தங்கள்; துததான்ய அன்னபான பச சேஷத்ரதாம்பூ வங்கள் கீழிற்சொன்ன எவ்வுருமதுபலிக்கிற பதார்த்தங்கள்; க்ருஹம் அவர்களையவரும் வஸிக்கைக்கிடம், குடும்பிநியானவன் தன்னொருத்திக்கே அனுபவிக்கும் பதார்த்தம் என்றும் சொல்வக்

கடவது; இப்படி அச்சுப் பதார்த்தங்களில் சந்தாதி விஷயாநுபவத் தால் வந்த ஸுகலிசேஷங்கள் என்றபடி. சிறிற்சொன்ன ரத் தாதிபதார்த்தங்களில் சந்தாதிவிஷயானுபவம் பண்ணும் பதார்த தத்தையும், அனைவருக்கும் ஸமுதாயமான பதார்த்தத்தையும் பிரித்துச் சொல்லுகையாலே ரத்தங்களால் வந்த ஸுகலிசேஷங் களும், சந்தாதிவிஷயானுபவத்தால் வந்த ஸுகலிசேஷங்களும் என்று பேதித்திருக்கும்போது, மாதாபிதாக்கள் பக்கவாத்தின ஸுகலிசேஷம் ஸந்தனபாதிகளும் வித்பாதிகளுமான காரியத்தினி லேயாயிருக்கும்; ஆக இவற்றால் வந்த ஸுகலிசேஷங்கள் என் றது ஆனந்தத்தைப் பிறப்பிக்கும் ஸுகலிசேஷங்கள் என்றபடி.

(அவ) பாலுலோகத்தை உபாதிக்கிறார்— (பாலுலோகத் தில் காமமாவது) என்று தொடங்கி.

உஅ பாலுலோகத்தில் காமமாவது— இதில் வில குகுணமாய், தேஜோரூபமான ஸ்வர்காதிலோகங்களிலே சேன்று, பசிதாஹமோஹசோகஜாமாணதிகளுளறிக்கே, ஆர்ஜித்த புண்யத்துக்கீடாக அம்ருதபானம் பண்ணி, அப்ஸ ரஸ்ஸாக்களோடே, ஸந்தாதிவிஷயாநுபவம் பண்ணுகை.

(வ்ர) அதாவது— பாலுலோகத்தில் காமம் ஆவது - பா லோகஸம்பந்தமான காமம் ஆகிறது, இதில் விலகுகுணமாய் - காமஸம்பந்தமான இந்த லோகஸுகத்திற் காட்டில் வைலகுகுண யத்தை உடைத்தாய், விஸ்குணமாவது அன்னுதிபதார்த்தபோஜ னாதிகளும் முதாபுரிஷாதிகளுமின்றிக்கேயிருப்பதோடு அகிமிஷத் வமும், அம்ருதசேஷையும் முதலான விசேஷங்களுமுண்டாகையாலே இந்த மஹாஸ்பதோகத்தில் காட்டில் வைலகுகுணம் என்ற படி. தேஜோரூபமான ஸ்வர்காதிலோகங்களிலே சேன்று - இந்த பூலோகத்திலிருந்து 'ஜ்யோதிஷ்டேமேசு, ஸ்வர்க்ககர்மோபஜேஷு' என்கிறபடியே ஜ்யோதிஷ்டேமம், வானுபேயம், அஸ்வமேதம், பெளண்டரீகம் முதலான பஜ்ஞாதிகளைப்பண்ணி, ஸ்தூலகர்ம ஸுபத்தார்த்தே, ஸ்தூலதேஹவிமேசனமானபின்பு தேஜோமயங்க

மபஸானம்— தேவலோகத்திலுள்ள சேஸ்யை (சம்பை, ஸர்வசி, திலோத்தமை, க்ருதாசி, மேகை முதலியவர்கள்) இவர்கள் பாற்கடவி, பிறத்தவரெனவும், கசிபர்க்கு முனி என்னும் பாஸ்யபிடம் பிறத்தவர் களெனவும் புராணங்கள் கூறும்.

ஸான ஸ்வர்கம் ஆதிபாகவுள்ள ஸந்தவஸலோகங்களிலே போய். பசி தாஹ மோஹ சோக ஜாமாணதிகள் இன்றிக்கே - பசியும், தாஹமும், ஸந்தாதிகளினுண்டான வ்யாமோஹமும், ததரைபத் திச் சோகமும், அபரிமதமான ஜலமும் மாணமும், ஆதிரப்தத் தலிலே காகமும் - ஆகிற அனந்தாஸுத்தகமின்றிக்கே, ஸோகம் என்கிறது— ஸரீரஸம்பந்தவ்யாதி விபேகாதிகளுக்கும் உபலக்ஷ ணம்; ஆர்ஜித்தபுண்யத்துக்கீடாக - பூலோகத்திலிருக்கும்போது பஜ்ஞாதிகளைப்பண்ணியும், அன்னதான அர்த்ததானாதிகளைப்பண் ணியும், ஸம்பாதித்த ஸுக்ருதத்துக்குத்தகுதியாக, அம்ருதபானம் பண்ணி - தேவர்கள் தரும் அம்ருதத்தைக்குடித்து, அப்ஸரஸாக் களோடே ஸந்தாதிவிஷயாநுபவம் பண்ணுகை - அப்ஸாஸ்திரீக ளுடனே ஸந்தாதி விஷயங்களின் அநுபவத்தைப் பண்ணுமது.

(அவ) ஆத்மா நுபவத்தை அருவிச்செய்கிறார்— (ஆத்மா நுபவ மாவது) என்று தொடங்கி.

உக ஆத்மாநுபவமாவது— துக்கசிவ்ருத்திமாத்ரமான கேவலாத்மாநுபவமாத்ரத்தையும் மோகசுமென்று சொல்லு வார்கள்.

(வ்ர) அதாவது— ஆத்மாநுபவம் ஆகிறது - ஆத்மாவையே அநுபவிக்கிற அநுபவம் ஆகிறது, துக்கசிவ்ருத்திமாத்ரமான - ஆத்மாத்மிகாதி தாபத்யாத்மக ஸ்வரா துக்கசிவ்ருத்திமாத்ர மாகிற, கேவல ஆத்மாநுபவமாத்ரத்தையும் - கேவலஸுபத்தத்துக்கு கேவலனுடைய ஆத்மா நுபவமாத்ரத்தையும் என்னுதல்; அன்றிக் கே பகவதநுபவாதிகளின் திக்கே மிகவும் ஆத்மா நுபவமாத்ரத்தை யும் என்றுஞ் சொல்லுதலாகையாய்; மோகமும் என்று சொல்லு வர்கள் - இப்படிப்பட்ட ஆத்மா நுபவமாத்ரமாயிருந்துள்ளதையும் மோகமும் என்று கிவர் சொல்லுகிறார்கள். "யோகிகாமம்ருதம் ஸ்தாஸம்" என்கிறபடியே துக்கரூபமான ஸம்ஸாரசிவ்ருத்தியை யும், ஸ்தூலஸூக்ச்மதேகசிவ்ருத்தியையும் உடையனாய், விரஜை க்கு அக்கரைவிலேயிருக்கிற ஸ்தாஸத்திற் பாவேகித்து, தன்னை பனுபவிக்கிறது எதுவோ, அதுக்கும் மோகமும் என்று போகக் கடவது. கேவல துக்கசிவ்ருத்திமாத்ரமான ஆத்மாநுபவத்தை மோகமும் என்று சொல்லிச் ஸ்வராத்திலிருந்தும் ஸரீரவிஸிஷ்ட னாயிருந்தும் ஞானத்தாலே துக்கசிவ்ருத்தியைப்பண்ணிக்கொண்டு தன்னைபனுபவிக்கிறது மோகஸுபத்தத்துக்கு எவ்வளவு சேரும்

படி என்று கார்த்தியாபிராயம்போலே தோற்றுகிறது; ஆகையால் ஸ்தூலஸூக்சும தேஹசிமோசனமுடையவன் விவாகுக்கு அக்கவாயிலேயிருக்கிற ஸ்தூலத்தில் பாவேசித்த ஆகாரபவத்தைப் பண்ணுவதும் மோக்ஷமென்றபிரயோகம். கீழ் 'பாவதாத்மபாவி அசரீரிபயங்க்கொண்டு திரிவானொருவன்' என்றுவிவாகுவிச் செய்கையாலும் 'இங்கனே சொல்லுவார்கள்' என்ற பாயசமும் அங்கேரிக்கையாலும் இப்படிச் சொல்லவேண்டியதேயிருப்பது; இதுவுமொரு பக்தமுண்டாகையாலே 'சொல்லுவார்கள்' என்ற அருவிச்செய்தது.

(29)

(அவ) அகத்தாம் பாம்புருஷார்த்த ஸக்ஷணமோக்ஷத்தை அருள்செய்கிறார்— (இனி) என்று தொடங்கி.

நடு இனிபகவதநபவகுபமானபரமபுருஷார்த்தலக்ஷணமோக்ஷமாவது— பராரப்தகர்மஸோஷமரீய அவஸ்யமநுபாவ்யமான புண்யபாபங்கள் நசித்து, "அஸ்தி ஜாயதே பரிணமதே விவர்த்ததே அபசங்க்யதே விநச்யதே" என்கிறபடியே ஸுபாவலிகாரரஸ்பத்திராய், தாபத்ரயாச்சரயாமாய், பகவதஸ்வரூபத்தை மறைப்பித்து விபர்த்தஜ்ஞாந்ததை ஜநிப்பிக்கக்கடவதாய் ஸம்ஸாரவர்த்தகமான ஸ்தூலஸரீரத்தைபுபெகையோடே பொகட்டு. ஸாஷ்டம்நாநாடியாலே சிர்க்கபாலத்தைப் பெரித்துப் புறப்பட்டு ஸூலிக்ஷமஸரீரத்தோடே வானேறவழிபெற்றபுன்னைக்கருங்கதிரோன் மண்டலத்தினன்னவேள் அன்னதோரில்லிவிணாடோய், ஸூலிக்ஷமஸரீரத்தையும், வானாஸோணுவையும், விரஜாஸ்காந்தாலே கழித்து, ஸகல தாபங்களும் ஆறுமட்டி அமாநவகரஸ்பாசமும் பெற்ற, ஸாந்தஸ்த்வாத்தமகமாய், பஞ்சோபகீஷண்மயமாய், ஜ்ஞாநாகந்தஜகமாய் பகவதஸ்வகவகபரிசுமாய் ஒளிகொண்ட சோதிபுணியுக்கிற அபசங்க்யுத விசுரஹத்தைப்பெற்று, முடியுடைவானவமுறைமுறையெதிர்கொள்ள நிரதிஸபாகத்தமயமான திருமாமணிமண்டபத்தைப் பராயித்து, லக்ஷ்மீஹரிதரைய், பூமிநாநகரகரைய் விலகக்ஷணவிசுரஹயுத்தரைய் குமுடித்தேவன்குழாங்கள் கைதொழுச்சோதிவேள்ளத்தினுள்ளே யெழுவுதொகுதுவான பூரிவைகுண்டகாதனை நியாநபவப்பண்ணி நித்தியிசுரவலபவானை.

(வ்யா) அதாவது— இனி - இவற்றையுபபாதித்தன்மேல், பகவத் அநுபவரூபமான - பகவானையனுபவிக்கிற ரூபமாயிருக்கின்றான். பரமபுருஷார்த்தலக்ஷணமோக்ஷம் ஆவது - புருஷனாலே அர்த்திக்கப்படுமதே ஸக்ஷணமாக உடையதாய் உத்தஞ்ஞாநமாயிருக்கிற மோக்ஷரூபிதது, 'பாம்புருஷார்த்தம்' என்றது ஐச்வரிய கைவல்யங்களைப்பற்ற. பராரப்தகர்மஸோஷமாய் ஜென்மமெடுக்கைக்கு காரணபோகப்பயான பராரப்தகர்மத்தினது ஸோஷமாய் அதாவது "பூர்வோத்தராகயோஸ்ஸோஷவிசாரஸா" என்கிற படியே பகவத்பாபத்தாலே பராரப்தம்என்றுபெகையுடைத்தாய், ஜன்மகாரணமானபூர்வாகங்களும்புத்திபூர்வகமாகவும்அபுத்திபூர்வகமாகவும் உண்டானஸம்ஜகையாவவந்தஉத்தராகங்களும் கலித்து ஸரீரமிருக்கையாலே, அதுக்குத்தக்க பராரப்தகர்மத்தினது ஸோஷமாயிருக்கும் ஸரீரம் என்கை. அவஸ்யம் அநுபாவ்யமான புண்யபாபங்கள் கலித்து 'அவஸ்யமநுபோகத்தவ்யம்' என்கிறபடியே அவஸ்யமாக அநுபவிக்கைக்கு போக்பமாய் பூதகாஷஜன்மங்களுக்கும் பவிஷ்யத்காலஜன்மங்களுக்கும் காரணமான புண்யபாபங்கள் கலித்து, அன்றிக்கே பராரப்தகர்மஸோஷமான புண்யபாபங்கள் கலித்து என்னவுமாய், புண்யபாபரூபகர்மங்கள் கலிக்கும்போது ஸ்தூலதேஹம் கலிக்கையாலே இஜ்ஜன்மத்துக்குப் பூர்வகாலத்திலிருக்கிற புண்யபாபங்களுமே கலித்து, ஸூக்சுமரூபமான ஸரீரமிருக்கையாலே, அந்த ஸூக்சுமஸரீரத்துக்குக் காரணமான கர்மவாஸனாஸோனுவும், அந்த கர்மவாஸனாஸரீரமான ஸூக்சுமதேஹமும் விஜாஸ்காந்தஸவயிருக்கையாலே தீர்க்கமான புண்யபாபரூபகர்மங்களே கலிக்கும் என்கை; கர்மகிஷ்டனுக்கு அநுபவத்தாலேயாதல், பராவசித்தத்தாலேயாதல், தேவதாத்தரீராயிபான ஸ்வாநகாஹத்தாலேயாதல் கர்மம் கழித்து, ஸ்தூலதேஹம் விமோசனமாய் ஸுத்தவனோக பராரப்திபுண்டம், பரபண்ணனுக்கு "இஷிகாதுவம்" என்று சொல்லுகிறபடியே பகவதநகாஹத்தாலே புண்யபாபங்கள் கலித்துப்போகையாலே இந்த ஸரீரமிருக்குத்தகையும் பூர்வஹபத்தமான பராரப்தசோகத்தையும், பகவதஸ்வாஸ்யனாகத்தாம் பராரத்தாலேயாதல், புத்தியாலேயாதல், பண்ணுங்கர்மங்களையும், ஸூக்சுமரூபமாக அநுபவித்து ஸ்தூலதேஹகிருத்திபைப் பண்ணும் ஸ்வாஸ் என்கை, இப்படிக்களாக புண்யபாபரூபகர்மங்கள் நசித்து, "அஸ்தி ஜாயதே பரிணமதே விவர்த்ததே அபசங்க்யதே விநச்யதே"

யதே' என்கிறபடியே ஸ்டாபலவிகாஸ்பதமாய் - கர்ப்பத்திஷ்
 பிண்டாவஸ்தையுடன் வளித்திருப்பதும், பத்துமாஸமானவாறே,
 கர்ப்பத்திஷ்நின்றும் பிறக்கிறது, பின் பால்பாவஸ்தைபாய் வளர்
 கிறது, பௌவகாவஸ்தைபாய் பரபுண்பக்கை ஆர்ஜிக்கிறது, வர்
 வர்தகாவஸ்தைபாய் ஜரிக்கிறது, மானுவஸ்தைபைபடைந்த
 போய் காகாதுபலம் பண்ணுகிறதாய்க்சொன்ன விகாபாவஸ்தை
 கத்துக்கும் ஆதாமாய், தாபத்ய சூர்யமாய் - ஆத்பாத்திகம்
 என்றும், ஆதிபௌதிகம் என்றும் ஆதிசைவிகம் என்றும், சொல்
 லப்பட்ட மூன்று தாபங்களுக்கும் வானஸ்தானமாய், ஆத்
 பாத்திகம் ஆவது ஸரீரத்திஷ் சிந்தும் வருகிற வானஜ்வாதி
 களால் ஸம்பவிக்கிற துக்கம்; ஆதிபௌதிகம் ஆவது ஸர்ப்ப
 வ்ருச்சிகாதி பூதங்களால் வருகிற துக்கம், ஆதிசைவிகம் ஆவது
 அஸாம்பாதபாதிகளால் வருகிற துக்கம், அஸதி - இடி ஆதபம் -
 வெப்பிஷ் இவற்றக்குத் தங்குமிடமாகி என்றது, பகவத்ஸ்வரு
 பத்தை மறைப்பித்து "பகவதஸ்வருபதிரோதாகரீம்" என்ற
 படி பகவானுடைய ஸ்வருபாதிக்கை மறைவச்செய்து, இங்கு பக
 வதஸ்வருபாதிகளின் ஜ்ஞாபார்த்தமான ஆத்மவினுடைய ஜ்ஞா
 பாதிக்கையும் பாகாசிப்பியாதே மறைவவைத்து என்னவமையும்;
 விபீதஜ்ஞாநத்தை ஜகிப்பிக்கக்கூடவதாய் "விபீதஜ்ஞாநஜகரீம்"
 என்றபடியே விபீதஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பிக்கக்கூடவதாய், அதா
 வது பகவதஸ்வருபாதிக்கையும் ஆத்மஸ்வருபத்தையும், ஆத்மஸை
 னமான ஜ்ஞாநாதிக்கையும் மறைவச்செய்துயாத்நிமன்றிக்கே,
 'அசாத்மஸ்பாத்மபுத்திரீயா' என்னும்படி அசாத்மாவான தேஹத்
 திஷ் ஆத்மபுத்திரீயையும், இதாவிஷயங்கலிஷ் ஸந்தாதிவிஷயபா
 வஸ்பத்தையும் ஜகிப்பிக்கவமுதவான துர்புத்திரீயையும் பிறப்பிக்கு
 மது என்றபடி. ஸம்ஸாரவாத்தகமான ஸ்தூலஸரீரத்தை ஸம்ஸா
 ரத்தை வளர்ச்செய்வதாகிற ஸ்தூலதேஹத்தை உபைகஷ்யோ
 டே பொகட்டு "மருத்யும் ப்ரிபயிஷதிதிம்" என்னும்படி-தன்னு
 டைய ஜ்ஞானத்தாலே இந்த ஸரீரம் யோகவேனும், பகவத் பா
 ப்திரைப சிக்ஸமாகப் பெறவேனும் என்ற தேஹத்திலே ஜ்ஹானை
 போடே, உதாலீன தாவ்பத்தைப் பொவ்ஹப்போலே பெர்க
 ட்டி, ஸாஷம்நாடியாலே சிர: காலத்தை வெறித்துப்பறப்பட்டு
 ப்ரஹ்மஸ்தாத்திரிக்குகிற ஸாஷம்நாடியாலே ஸரீரஸிஸிலே
 பிருக்கிற ப்ரஹ்மஸ்தாத்திரை பேறித்தக்கொண்டு வெளிப்பட்டு,

ஸாக்ஷமஸரீரத்தோடே வானேற வழிபற்ற ஸ்தூலதேஹத்துக்குக்
 காரணமான ஸைக்ஷமஸரீரத்துடனே ஆகாஸத்திலே ஏறகைக்
 கான அர்ச்சொதி மார்க்கத்தைப் பாரித்து; மண்ணுங்கடுங்கதிரோன்
 மண்டலத்தின்னன்னவேள் - அன்னகோரீய்விவினுடே போய்
 ஜ்ஞாநதிசுமான ஸஹஸ்ரகிரா விசிஷ்டஞான ஸைர்யமண்ட
 வத்தினுடைய கன்றாய் கடுகினிசிருத்துள்ள அத்தித்யமான சிஷ்
 யின் கடுகினிஷ் "பித்வா ஸைர்யஸ்ய மண்டலம்" என்றபடி-பே
 தித்துப்போய்; திசுஷ்-பொருமை, பத்வா, "அன்னதோர் இல்
 லியினுடேபோய்" என்கிற வாக்பத்துக்கு ஸைர்யனுக்குக் கிழேயி
 ருக்கிற அர்ச்சொதிமாரீ - அஹாபிமாரீ - திகாபிமாரீ-ஸாக்ஷமஸரீ
 மாரீ, உத்தராயணபிமாரீ-ஸைவத்வாரபிமாரீகளுடையவும் வாயு
 வினுடையவும், ஸ்தானங்களைக் கடந்து ஸைர்யமண்டலத்துக்கு
 மேலேயிருக்கிற சந்த்ரமண்டல வருணமண்டலங்கடையும், இந்திர
 துக்கு ஸ்தானமான ஸ்வர்க்களோக மஹர்கோக ஜனலோக தபோ
 லோகங்களையும், சதுர்முகஸ்தானமாகிய ஸத்பலோகத்தையும்,
 அண்டகடாஹத்தையும் கடந்து, "வாரிவஹ்சி அகிஷாகாசை" என்
 னும்படி-ஐ அக்னி வாய்வாகாச அஹங்கா மஹத் அவ்யக்த
 ஆவான ஸப்தகத்தையும் கடந்து விரைபவளவுஞ் செல்லுமதுக்கு
 உபைகஷணமாகச் சொல்லவுமாய்; வு-லக்ஷ்மஸரீரத்தையும் வாஸ
 காரேனுடையவும் விரஜாஸ்நாநத்தாலேகழித்து ஸ்தூலதேஹத்துக்குக்
 காரணமான ஸைக்ஷமஸரீரத்தையும், ஸ்தூலதேஹத்துத்
 காரணமான கர்மத்தினுடைய வானையையும், கர்மத்தினுடையபோன
 வையும், ரோணு-தூள், துகள் என்றபடி; "தத்தோபஸ்பர்சமாத்
 ரோண" இப்பாதிப்படி விரைபிஷ் பண்ணும் ஸ்தானத்தாலே
 கழிபச் செய்து, அத்தாவது போக்கி, வகலதாக்களும் ஆறுப்படி
 அமானவகாஸ்யம்சம் பெற்று விளையுதிக்குள்ளேயுடைய ஸாமம்
 எல்லாத்தனியும்படி, "அமானவம் ஸமானத்ப" என்கிறபடியே
 பகவதவதா கிசோஷமான அமாகவனுடைய கஸ்பர்ஸத்தையும்
 பெற்று, ஸாத்தஸ்த்வாத்மகமாய் "ருணம்மதிம்" என்னும்படி
 விளையுதியைப்போலே ஸத்வ ஐஷ் தயோருஷத்பாத்மகமன்
 திக்கே கேவல ஸாத்தஸ்த்வாத்மகமாய், பஞ்சஉத்சிஷ்தம்மமாய் பா
 மேஷ்டி ஆதி ஸக்திபஞ்சமமாய், அதாவது பாமேஷ்டி புஷத்
 கிஸ்ஸ நிவ்ருத்த ஸைவ என்னும் ஸக்திபஞ்சமமாய், ஜ்ஞான ஆந
 த் ஜனகமாய் "இருள் தருமாருஷம்" என்றபடி-அஜ்ஞானதிகை
 ஜனிப்பிக்கக் கூடவதான விளையுதிக்குள்ளேயிருக்கிற பாஞ்ச

பெனதிகாரியம்போலன்றிக்கேபகவத்ருணபவஜ்ஞானத்தையும் அவ்வனுபவஜ்ஞான னாத்மமான ஆனந்தத்தையும்ஜிப்பிக்கக் கடவதாய், பகவதனுபவைகபரிசுரமாய் பகவானே அனுபவிக்கைக்கு அத்திதீப னாத்மாய்; ஒளிகொண்ட சோதியும் ஆயிருக்கிற அப் ராகிருத விக்ரஹத்தைப்பெற்று “ஒளிகொண்ட சோதியுமாய்” என்று ஆழ்வாராருளிச்செய்தபடியே, தேஜஸை உடைத்தாய்க் கொண்டு பாக்ஸாத்தையுடையதான அப்ராக்ருத சரீரத்தைப் பெற்று, முடிபுடை வானவர் முறைமுறை யெதிர்கொள்ள கிரீடங்களை யுடையான நித்யனலிகள் வரிசைவரிசையாக எதிர்கொண்டோ, சித்தியாகத்தமயமான திருமாமணிமண்டபத்தைப் ராபித்து பரஸம் சூத்திரிகளுடைய மண்டபாதிகளில் காட்டிக் அநிசயத்தையுடைத்தாய்- ஆகத்தமயமாக- ஸ்ரீமத்தமாய்- சிலகூணமான மணிகளாலே கசிதமாயிருந்துள்ள ஆனந்தானமண்டபத்தைக்கிட்டி, வக்ஷிஷ்ணுவித்யை “சரீரஹாய:” என்கிறபடி பெரிய பிராட்டியாரோடே கூடியிருக்குமவளாய், பூமிசீளா காயகளாய் “ஏவாப்பூதபூமிசீளா காயக:” என்றும் “உபாய்யம் பூமிசீளாயாம்” என்றஞ்சொல்லுகிறபடியே பார்ஸ்வந்தராயிருக்கிற பூமிசீலைகளாகிற தேகிபர்க்கு காயகளாய், விலகுகுண விக்ரஹயுக்தளாய் “கேதோபதமத்தாய்” என்றும், “கேவமேக சிப்ச்யாமம்” என்றும், “கேமுகிஷ்வண்ணன்” என்றஞ்சொல்லுகிறபடியே- விலகுகுணமான நித்ய திருமேனி விலிஷ்டனாய், குழமித்தேவர் குழாக்கள் கைதொழ ஸமுஹத்திலிருக்கிற நித்யமுகத்தருடைய ஸமுஹக்கன் கைதொழ. சோதிவேள்ளத்தினுள்ளே நித்ய ஆபுத நித்ய ஆபான நித்யவந்தா நித்யமான்ய நித்ய அங்காகக்களுடையவர், பிராட்டியாரோடே யிருக்கையான சேர்த்தியுடையவரும் நித்யமுகத்தருடைய சேர்த்தியுடையவரும், முத்தினதேஜயிவாஹத்திற்குள்ளே, எழுவது ஒர் உருவான கீழில் உபாதித்த தேஜோ விஸேஷக்கனிக்காட்டிக் மேவேபெழுக்கிறதாய் அநிபாக்ஸமாய் அநிபுத்தமாய், அத்திதீபமான ஸ்வரூபத்தை உடையவளாய், “உருவான” என்ற திருமேனியைச் சொல்லுமாய்; ஸ்ரீவை குண்டகாதனை ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்கு சிர்வாஹகலனவனை, நித்யா நுபவம் பண்ணி நித்யாகவநுபவம் செய்து “சித்யம்” என்றது- பாவதாத்மபாவி என்றபடி; அதாவது “ஆப்ரஹ்மபவகாலோகா:” என்று பகவான்குணே அருளிச்செய்கையாலே ஸ்வர்காத்மபவம் தொடங்கி சதர்முக ஐச்வர்யம்முகவுண்டான அநுபவங்களென்கு

காம் இந்த லோகத்தில் பண்ணின ஸாக்ருதகர்மத்துக்கு ஈடான வைபாகையாலே அப்ப பவங்களாய், புரர்ஜன்ம ஹேதுக்களாய், அநித்யங்களாயிருக்கையாலே நித்யாநுபவங்கள் என்று சொல்ல வொண்ணாதிறே; கைவல்யாநுபவம்- பகவதநுபவ அபேகைப்பின் னாமையாலே அநித்யமாய், ஸ்வர்காத்மபவாபேகையா நித்ய மாயிருந்தாலும்- காலத்யபாபதிஷ்டம்பாலே ஆத்யமாய் இருக்குமவளும்- புருஷ அபாவத்தாலே ஸ்திரீபானவர் தன்னுடைய பெளவகாத்மபவத்தைத் தானே பண்ணுமாப்போலே பாதா(பாலா)நுபவம் என்று சொல்லப்படும்; பகவதநுபவம்- அவைவிரண்டும் போன்றிக்கே நித்யமாயிருக்கும் என்றபடி; நித்யநிக்ர ஸ்வபாவனாகை “நித்யநிக்ர:” என்றபடி நித்யம கக்கிக்ளான் என்கிற க்வபாவமுடையவனாகை. அதாவது- பாவதாத்மபாவி என்றபடி. நித்யசப்தத்துக்கு பாதினம் என்று அர்த்தம் சொல்லிக்- “காலந்ததா வை பாயு:” என்கிறபடியே- காலஞ்ருத பரிணாமிக்ளாத தேசத்துக்கு இந்த பூலோகம்போலே காலஞ்ருத பரிணாமம் ஸம்பவித்து கர்மலோகம் என்று சொல்லும் படிவருமிதே. ஆகையாலே பாவதாத்மபாவி பகவதநுபவஜித ப்ரீதிகாரித கைக்கர்பஸ்வபாவன் ஆகுமதுஎன்று தாத்பர்யம்.(30)

இப்படி புருஷார்த்த ஸ்வரூபமானது பஞ்சபாகாமாயிருக்கும்படியை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

(அவ) இனி உபாயஸ்வரூபத்தை விவரிக்கிறார்மேன்- (உபாயங்களில் கர்மயோகாவது) என்று தொடங்கி.

கூக உபாயங்களில் கர்மயோகமாவது- யஜ்ஞ தாக தபா த்பான ஸந்த்யாவந்தன பஞ்சமஹாயஜ்ஞ அக்ரிஹோ த்ர தீர்த்ததயாத்ரா புண்யகேசுத்ராவாஸ க்ருக்ர சாந்த்ராயண புண்யதீஸ்காக வ்ரத சாத்ரமான்ய பலமுலாசக சாஸ்த்ராப் யான ஸமாறாத ஜபதூப்பணாதி கர்மாநுஷ்டாநத்தால் வந்த காயசோஷணத்தாலே பாடகாசம்பிறந்து, அத்தாலே இந்திரியாதித்வாரா ப்ரணிக்ஷித தர்மபூதஜ்ஞாநத்துக்கு சப்தாதிக்கள் விஷயமல்லாமையாலே விஷயஸாபேகை- பிறந்து யமநிய மாண- ப்ராணாயாம ப்ரத்யாஹாரத்யான தாரணஸமாதிரு பமான அஷ்டாங்க லோககர்மத்தாலே யோகாப்பாஸகாலத் தளவும் ஜ்ஞானத்துக்கு ஆத்மாவை விஷயமாக்குகை.

(வ்யா) அதாவது— உபாயங்களில் கர்மயோகமாவது உபாயங்களில் வைத்துக்கொண்டு கர்மயோகம் ஆகிறது; யஜ்ஞ “வஸந்தே வஸந்தே” என்றபடியே யஜ்ஞங்களாலும், தூத அன்ன கோ சூ ஹிரண்யாதிதானங்களாலும், தூ “தபோத்வான ஸமாதிபி:” என்றும் “வெங்குளமும் கள்ளும் கடலுமெல்லாம் கொதிக்க” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸரீரத்தைப்பொறுத்து ஸுகலஹஸா ஸம்வந்தை எவ்வப்பாக்கத்தால் பண்ணுவதாலும் தூத “யத்ஸி மகனா த்யாயதி” என்றபடியே மகனத்தயாதத்தாலும், ஸந்த்யாவந்தை கார்த்திதமானவாதே பாரபக்ஷித்தம் பண்ணவேண்டியும், அகாணே பாத்வாயபமும் வருமிதே. அவை

யஜ்ஞ - ஜோதிஷ்டேயம் முதலிய யாகங்கள், தானம் கோதானம், பூதானம், திலதானம், ஹிரண்யதானம் க்ருததானம் முதலியவை. தூத - வெங்குளம்காலத்தில் பஞ்சாக்கமித்தியிலும், மழைகாலத்தில் கழுத்தனவு ஜலத்திலும், பனிகாலத்தில் மலபின் உச்சியிலிருந்தும் தவம் செய்தல். பசி தாலும் அடக்கி பகவான்தீபானம்செய்திருந்த தியானம். இதுஐந்து விதமாயிருக்கும்.

1. பகவான்தீபியமங்கனா சித்தாந்தத்தோடு திலய ஆயுதங்கனோடு தியானித்தல்.
2. திலயஆபரணத்தோடுசுத்தியிருக்குமிருப்பைத் தியானித்தல்.
3. பகவானுடைய ஒவ்வொரு அவயவங்களையும் கினைக்கிறது.
4. வேறுபட்டிருக்கிற அவயவத்தைவிட்டு பாதான அங்கத்தை கினைக்கிறது.
5. அவயவசமுதாயத்தைத்தியானித்தல்.

தியானமாவது ஒன்றை வேறு எண்ணம் கலப்பில்லாமல் கினைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. இதுதான் மனதி என்பது. தியானத்திற்கும் மனா திக்கும் வித்யாசம்- பகவானுடைய திருமேனியையும் சேர்த்து கினைத்தல் தியானம், மனாதிபெண்பது பகவானுடைய திருமேனியைவிட்டு அவரு பத்தைமாதீதாம் கினைத்துக்கொண்டிருப்பது.

ஸந்தியாவந்தனம்:— மூன்று காலத்திலும் சூரியமண்டலமத்தியிலிருக்கும் சூரியகிரையணைத்தியானித்த அக்ஸ்பாத்யஆசனம் மூர்ப்பிணக. மூன்றுகாலங்களில் செய்திருந்த சந்தியாவந்தனங்களிலும் சூர்யனுக் கபிமுகமாக கின்று இரண்டு கைகளும் கோ ஜலத்தை எடுத்து கையாழி யினால் அபிமக்ஷித்துவிடுகிற ஜகம். இந்த அக்ஸ்பாதானத்துக்குப் பர யோஜனம் - மந்தேஹரென்றிருந்த அனாராகப் பாலுயவியைது வாத்தினால் பலத்தைபடைத்து சூர்யனுடைய தேவைப்போகவொட்டாமல் தடுத்து எப்போதும் புத்தம் பண்ணுகிறாள். அக்ஸ்பாதானம் பண்ணினால்

வாராமக்காகக் காலதாயத்திலும், தப்பாதபடி ஸந்தியாவந்தன தாயமும் பண்ணுவதாலும், பஞ்சமஹாயஜ்ஞ தேவயஜ்ஞ- பித்ரு யஜ்ஞ- மனுஷ்ய யஜ்ஞ- பூதயஜ்ஞ- பாலுயவியுக்களாகிற பஞ்ச மஹாயஜ்ஞக்களைப் பண்ணுகையாலும், அக்ஷிஜோதா “யாவஜ் ஜீவம் அக்ஷிஜோதாம் ஜுஹுவாத்” என்றபடி- கார்ஹபத்யம் ஆஹவநீயம்- தக்ஷிணக்கிஜூகிற அக்ஷிதாயமும், ஸாயம்பாதகா லங்களில் பண்ணும் ஆராதனமும் ஆகிறவிவற்றாலும், அதாவது அக்ஷிஜோதாம் என்றது ஸாயமென்பவையையும், பாதரொளபா னையும், என்றதுசொல்லவுமாம்; தீர்த்தயாதார்புண்பதீர்த்தயாத காளாலும், புண்பகேக்ஷிதரவரீஸ ஜ்ஞானாதனமாகவும், சூக்ஷ் மாதனமாகவும் பண்ணும் புண்பகேக்ஷிதரவரீஸத்தாலும், தேசே

இத்த ஜலம் வஜ்ரமணியக்கொண்டு அவ்வுணர்ச்சினை மந்தேஹரணம் என்ற தவீபத்தில் எறித்துவிடுகிறது என்றும், அந்த ஜலத்தினால் சூர்ய னுடைய தேஜஸை விருத்தியடைத்து அனாராகத் தோற்றுப்போகிறார் எனென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

பஞ்சமஹாயஜ்ஞம்:—

1. பூதயஜ்ஞம்— காகை முதலான ஜந்துக்களுடைய அண்ணம் போடுகிறது.
2. தேவயஜ்ஞம்— தேவதைகளை உத்தேசித்து அக்ஷியிடத்தில் வீச அவ்வது சயித்துக்களைக்கொண்டு ஜோமம் செய்கிறது.
3. பித்ருயஜ்ஞம்— பித்ருதேவதைகளை உத்தேசித்து ஸ்வதா என்று அன்னத்தையாவது ஜலத்தையாவது விடுகிறது.
4. மனுஷ்யயஜ்ஞம்— எத்புருஷர்களுக்கு அக்ஸ்பாத்ய ஆசனம் மூர்ப்பித்த ஆணம் கொடுத்து கைகளும் செய்து பாதாதம் செய்து வைக்கிறது.
5. பாலுயவியுக்கும்— தன குலத்திற்கு ஏற்பட்ட வேதசாணகங்களில் ஒருருவாவது அத்தியயனம் செய்கிறது. இவ்வாறில் தன க்ருஹத்து தேவதைக்குத் திருவாராதனம் செய்கிறது.

அக்ஷிஜோத்திரம்:— சித்திய ஜோதாம்-இது சாதாரண அக்ஷிஜோ தாம். தாயா அக்ஷிஜோதாம் இரண்டாவது. சாதாரண அக்ஷிஜோதாம் பிரதிநிதம் செய்கிற ஓசபாசனாக்கி; தாயாகவி—தன்னுடைய கல்யாண காலத்தில் ஓசபாசனாக்கியில் உஷ்ணத்தை ஆற்றும்பொருட்டு பிரதிநிதம் செய்துவந்து சரீரமுடிவில் ஓச அக்ஷியைக்கொண்டு ஜோத ஸம்ஸ்காரம் செய்கிறது. தீர்த்தயாதீதிரா:— கங்கை, யமுனை, சாஸ்வதி, கருமதை கிந்து, காவேரி, கோதாவரி, கோண்டி, துவகபத்திரா, முதலியபுண்ப தீர்த்தயாதீதிரா.

யம் ஸர்வகாமது: என்னக்கடவதே! க்ருகா புண்படுதல்கள்
 னிலேபாதல் புண்படுதி தீங்கவினேபாதல் பாயாசகார்த்தமாகப்
 பண்ணும் பாய்ச்சித்தருபமான் ஸர்வாணந்தர்தான க்ருகாபு
 கர்மாதுஷ்டானத்தாலும், சாந்தாரண "புத்தவா சாந்தாரணம்
 "சேத" இத்யாதிப்படியாய் அனுஷ்டத்தும் சாந்தாரணவர்
 தந்தாலும் புண்படுதல்களாக பாயமனது கிண்கண்களையும் புண்ப
 னனது வருகைக்காகவும், பூசுகைத்தினுள் கங்காதி புண்ப
 கதிகில் பண்ணும் ஸர்வத்தாலும், வந்த அனந்தவா கங்காதி புண்ப
 கதிவருகைகளாலும், சாதுமாஸ்ய ஆஷடகத்த கங்காதி தொ
 டங்கி கார்த்திக கத்தகைத்தி பாய்தமாக உண்டான காலுமா
 ஸதபத்தும் "விஷ்ணுஸுப்தம்" என்றபொய் அந்த சாதா
 டாஸ்யத்தில் எங்கும் ஸஞ்சரியமல் ஓரிடத்தில் நிற்கவேண்டு
 மென்கிற திகைப்பாலும், இது-ஸர்வாணந்தத்தும் கர்மாதிஷ்டிரு
 லுந்தருக்கும் ஒக்குநீரே! பலபுலாக அண்பபலங்களையும்
 ஸர்வாணமுதவாக உண்டான கத்தமுதாதிசையும் ஆஹாயம்பண்
 னிக்கொண்டிருக்கையாலும், ஸாஸ்தாப்பாண ஸாஸ்தாங்களினு
 டைய அப்பாஸத்தாலும், ஸமாராதன தேவபித்ரு பாய்மண

க்ருகா:— இதுபிராயச்சித்த கர்மங்களில் ஒன்று. தபந்தருகாய், சித்
 க்ருகாய், பாயாபுத்யக்ருகாய், சந்தபனக்ருகாய், அந்தபக்ருகாய், க்ருகாதி
 க்ருகாய் என்று அனேக விதமாயிருக்கும். க்ருகாய் - கால் விராகன், 10
 20, 30, க்ருகாய் செய்தவர்களுக்குக் கொடுத்த கொஞ்சம் பாயத்தைப்
 போக சீக்கொண்டுவிடுதல். இவ்வாறில் பதினாயிரம் அயத்திரி, 200 பாய்
 ஆகவும், 1000 திலவேளாமம், வேதாத்தபனம் கொடுதல்.

ச சந்தாரணம்:— இது பாயச்சித்தகர்மம்: பலமத்யசாந்தாரணம்
 பிரிவிட மத்யசாந்தாரணம், குடி சாந்தாரணம், சிடி சாந்தாரணம்
 1. சிடி சாந்தாரணம், என்று பலவிதம்: சந்திரன் சில குறையும்போது
 குறைத்தல். விருத்தியடையும்போது அதிகப்படுத்திசாப்பிடுகிறது. அவை
 ஸு-குறையுமணியினிட, சாந்தாரணம் என்பது சி-சனில் முடிக்கக்
 கடைய விதம். ஒருவன் ஆஹாரத்தை பதினாறுபாகப்பண்ணி நிறுத்தின
 பகம் பிந்தமை முதல் ஒவ்வொரு பாகமும் ஒவ்வொரு பாகத்தைக் குறைத்
 துக் கொண்டுவிட்டு கல்லபகம் முதல் ஆஹாரத்தை பதினாறுபாகமாகப்
 பண்ணி ஒவ்வொரு பாகமாக ஏற்றிக்கொண்டு கொடுத்தல். பூர்ணியைவந்து
 ஸ்ரீராமன் ஆஹாரம்.

விராசு:—உபவாஸம், 400 விதமுண்ட. தப்பணம்—ஐலம் விடுகிறது.

* ஸர்வாணம் கருணைச்சிற்றாக,

ஸமாராதனங்களாலும், அதவா- ஸாஸ்தாப்பாண ஸமாராதன
 என்னைபாலே ஸாஸ்தாப்பாணம் பண்ணி கர்மதாரத்தாய்தம்
 பண்ணுகிற ஸமாராதனத்தாலும் என்னவுமாம்; ஜப ஸாதன
 ஹந்தாதி ஸங்கல்பமாகப்பண்ணும் ஜபத்தாலும், தப்பணத்தி
 மாதுஷ்டானத்தால் வந்த காயசோஷணத்தாலே தேவபித்ரு ஆதி
 களுடைய தப்பணத்தினாலான கர்மங்களின் அனுஷ்டானத்தாலும்
 உண்டான ஸாரீரோஷணத்தாலே, பாபாசம் பிறந்து பாயங்
 களுக்கு ஸுபயம் பிறந்து, அத்தாலே இந்தியத்தவரோ பாயித்தி
 தம்முதலுள்ளானத்துக்கு அத்தாலே என்றது- அந்தபாயசுபத்
 தாலே என்னுதல், அன்றிக்கே, காயசோஷணத்தாலே என்னு
 தல், "மகிந்திரியேன" என்றும்படி அந்திரித்திரியமாகிற மகன்
 னை ஸஹாயமாகக்கொண்டு பாயத்தித்திர இந்திரியத்தவரோ
 ஸுபயத்துக்களை காலிக்குமதாய், ஆத்யாவுக்கு சம்பூதஜ்ஞாத
 துக்கு, ஸப்தாதிசுள் விஷயம் அல்லாணையாலே இதுவிஷயங்க
 ளான ஸப்தாதிசுள் விஷயங்களைவந்ததினாலே, விஷயணபேசை
 பிறந்து பகை விஷயத்தில் அபேசை ஜித்தாய் யம யமம் ஆவது
 பாலுய இத்திரியத்தாலும், சீயம் சீயமம் ஆவது- அந்திரித்திரிய
 திக்ரஹம், பாலுயபரிசுத்தி என்றும், ஆந்திரியத்தி என்றும்
 சொல்லுவார்கள்; ஆஸநம் ஆனகம் ஆகிறது- கர்மாணம்
 குக்குடாணகம்- பத்யாணகம் முதலியவை பாயாணயம்-பாயா
 யம் ஆவது- ஒருபாயத்தனவும் பஞ்சவாயுக்களை ஸாந்தாரணம்
 சீர்த்தித்திசின்னும் புறப்படாதபடி பிடித்துக்கொண்டிருக்கை, பர
 த்யாஹார பாத்யாஹாரம் ஆவது- பஞ்சவாயுக்களை ஸாந்தாரணம்
 ஸாந்தாரணம் வெளியில் புறப்படவிடுகை, அதவா- பாத்யாஹாரம்
 என்பதற்கு காயசோஷணத்துக்குத்தக்க ஆஹாரத்தையும் சொல்
 லவுமாம்; பாகாணத்துக்குச்சேருமது முதலில் சொன்னதாகும்;
 த்யான த்யாகம் ஆவது- அவிச்சிக்கல்மாயணம், தான தானம்

யம்:— பாலுய இத்திரிய திக்ரஹம் ஸந்திரியம்சொன்னதல், திரு
 டாமவிருத்தல், சித்தித்த தாலுயங்களை வாக்ஸமவிருத்தல் முதலிய
 தியம்—அந்திரித்திரிய திக்ரஹம்; குலத்திற்கு ஒப்பட்ட வேதாசை
 அந்திரியமணம் செய்து சமியாபிருத்தல், அடைந்ததைக்கொண்டு திருப்தி
 யடைதல், உபவாசமிருத்தல், பகவானிடத்தில் பாயவணத்தோடுருத்தல்.
 ஜகதம்—பத்யாணம், சீயமாணம், கர்மாணம், குக்கட (கோழி) ஆ
 ணம், மயூர ஆணம், ஸ்வஸ்தி ஆணம், வீராணம், முதலியவை.

தானம்:—தியானத்தினுடைய முத்திரை அலங்காரம்.

ஆவது மனதாயினும்; அன்றிக்கே ஸக்தியிஸோஷத்தைச் சொல்லு
மாம். அதாவது ஹ்ருதபத்திப் பகவத்கிரஹ சிந்தை சிறத்தலு
மாகும். மைத்ரி மையி ஆகிறது, ஈஸ்வரன் திருவடி களினே மகன்
வை பிடைவிடாதே பொருத்தியிருக்க வைத்தல், நுபின் அஷ்
டாங்கயோகக்ரமத்தாலே இப்படியான ஆகாங்களை யுடையவை
யான ஆஷ் டித அங்கங்களோடு கடிபிருக்கிற போகத்தின் காமத்
தாலே; பாகாணத்துக்குச் சேர்த்திருக்குமர்த்தம்- கம்யோகத்
துக்கு இந்த அஷ்டசித்தங்களை அங்கங்களாகச் சொல்லுமதும்,
தம்யூத ஜ்ஞாநத்துக்கும் அப்படியே அங்கங்களாக விருக்கும்
என்று சொல்லுமதும் தோற்றியிருக்குமிதே! இப்படி அஷ்டாங்க
யோகக்ரமத்தாலே, யோக அப்யாஸ காலத்தளவும் இந்த அஷ்ட
சித்தான போகங்களை அப்பாஸம் பண்ணுகிற காலப்பந்தமும்,
ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆத்மாவை விஷயமாக்குக. ஆத்மாவை தம்யூத
ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக்குவது. (31)

(அவ) எவம்பூதமான கம்யோகத்தினுடைய பாயோஜனத்
தையருளிச்செய்குநர்- (இதுதான்) என்றதொடங்கி.

ந.2 இதுதான் ஜ்ஞானயோகத்துக்கு ஹைகாரியம்,
ஐஸ்வர்யத்துக்கு பாதாஸாதனமுடையிருக்கும்.

வ்யா- அதாவது- இதுதான் இந்தக் கம்யோகத்தான், ஜ்ஞான
யோகத்துக்கு ஹைகாரியம் ஜ்ஞானயோகத்துக்கு ஹைகாரிக்கும
தாயும் ஐஸ்வர்யத்துக்கு முக்யஸாதனமுடையிருக்கும். ஸ்வர்காதிஐஸ்
வர்யத்துக்கு முக்யஸாதனமுடையிருக்கும். (32)

இந்த கம்யோகத்தான்- ஜ்ஞானயோகத்துக்கு ஹைகாரியா
யிருக்குமது என்னே? என்னிச், “கம்யபக்த்யபக்திதம் ஜ்ஞானம்”
என்கிறபடியே- கம்யோக பக்தியோகங்களிண்ணடையும் அங்கமா
கக்கொண்டு ஜ்ஞானயோகத்தான் அங்கமாயிருக்கிற தகையிலே,
கம்ய யோகத்தான்- ஹைகாரியுபத்தாலே அங்கமாயிருக்கும்;
“ஜ்ஞானபக்த்யபக்திதம் கம்ய” என்கிறபடி- கம்யோகத்தான்- அங்க
மாயிருக்கும்போது ஜ்ஞானபக்தி யோகங்களிண்ணடையும், அங்க
மாகக்கொண்டிருக்கும்; “கம்யஜ்ஞாநாச்சிதாபக்தி” என்கிறபடி
கம்யஜ்ஞான யோகங்களிண்ணடையும் அங்கமாகக்கொண்டு பக்தி
யோகத்தான் அங்கமாயிருக்கும்; ஜ்ஞானயோகத்துக்கு கம்ய

யோகம் ஹைகாரியுபத்தாலே அங்கமாயிருக்குமிருப்புகடத்துக்கு
தண்டசங்காதிகள் அங்கமாய், அவை ஸ்வயம் ஸாதனமாயிருக்கு
மாப்போலே, ஐஸ்வர்யத்துக்கு பாதான ஸாதனமாயிருக்கும்படி
என்னே? என்னிச், ஜ்யோதிஷ்டோமாதிரி முகத்தாலே ஸ்வர்காதி
ஐஸ்வர்யத்துக்கு பாதான ஸாதனமாயிருக்கும் என்கை. பாதான
ஸாதனம் என்றது- ஸ்வர்காதி புருஷார்த்தத்தைக்குறித்த ஜ்ஞா
னமும், பக்தியும், ஆசார்பகமன்காரமும், அக்ஷதானமும், பாதா
னமதுகூடமும் ஆகியான அகேக ஆத்மாஸாதனங்களிருக்கச்
செய்தேயும் கம்யத்தின்மேலே த்ருஷ்டியை வைத்துக்கொண்டு
ஸ்ருதி சொல்லுகையாலே ஐஸ்வர்யத்துக்கு பாதானஸாதனம்
என்னுதன்- மோக்ஷத்துக்கு ஸாதனமாயிருக்கிற கம்யத்தை ஐஸ்
வர்யத்துக்கு ஸாதனம் என்று சொல்லக்கூடுமோ? என்னிச், கம்ய
யோகம் அங்கமாய், அதற்கு அங்கமாக பாயத்தியைப் பண்ணுகை
யாலே, அப்படி பாயதகம்பண்ணின அகிகாரிக்கு ஐஸ்வர்யாதிகள்
பகவத்பார்ப்பி விரோதங்கள் என்றுகிறகையாலே தத்பார்ப்பிவிதி
தமாக பவாதித்யாக்யூர்வமாய், பகவதாராதனரூபமாய் மோக்ஷா
பாயமான கம்யத்துக்கு ஐஸ்வர்யஸாதனதவம் என்று சொன்னது.
கம்யார்த்தமுன ஈஸ்வரன் ஹைகாரிகளையும் கொடுக்குமவனாகை
யாலே அருளிச்செய்தாரித்தான். ஜ்ஞானபக்திகளுக்கு விஷயம்
ஈஸ்வரன் என்றிருக்குமிருப்பு பாதானமாய், புருஷார்த்தவிஷயத்தி
னும் ஆசார்பகமன்காரத்தினும் ஜ்ஞானமும் பக்தியும் ஸாதனமாயிருக்
குமிருப்புப் போலே இந்த கம்யோகமும்- ஐஸ்வர்யத்துக்கும் மற்
றுமுன்ன ஸாதனங்களில் வைத்துக்கொண்டு பாதானமாயிருக்கும்
என்கை. “விஷயஸாபேஷா பிறந்து” என்றகிடத்தில் பகவத்
விஷயஸாபேஷை என்றசொன்னல் “ஜ்ஞானத்துக்கு ஆத்மாவை
விஷயமாக்குகை” என்ற மேல்வாய்த்தோடே சேருமோஎன்னிச்;
அதுக்குமேல். “ஜ்ஞானத்துக்கு ஹ்ருதபகமனம் ஆதித்தியமண்
டலம் தொடக்கமான ஸ்தவகிரோஷங்களில் எழுந்தருளி
இருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை விஷயமாக்கி” என்றருளிச்செய்கை
யாலே சேரும்; மோக்ஷபாயமாகையாலே பாதானயோஜனை ஈச்
வரனே விஷயம்; “ஜ்ஞானத்துக்கு ஆத்மாவை விஷயமாக்குகை”
என்று சொன்னது கம்யத்தைப்பண்ணுபவன் சேதானாகையாலே-
முதல்வன்வருபத்தைப்பாரமர்ந்திறேமேல்போவது அதுக்காக
முதலில் “யோகஅப்பாஸ காலத்தளவும்” என்று காலசிபமத்தைப்

பண்ணியருளிச்செய்கையாலே விரோதமிக்க; மேல் “யோகஜல்ப”
ஜ்ஞானத்துக்கு ஹருதயகமலம் ஆதித்தியமண்டலம் தொடக்கமான
ஸ்தல விசேஷங்களில் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை
விஷயமாகி” என்று சொல்லுகையாலே, க்ருபாதத்துக்கு விஷயம்
ஸ்ரவானே என்பது சிச்சயமாகிற்று; க்ருபாஜ்ஞானபக்திகளை ஸாதனை
களாகப் பண்ணுவாராகும் உபாஸகருக்கு ஸாத்யம் பகவதநுபவமா
னாலும் தேவதார்த்யாமிபான ஸ்ரவானே பவந்தாதா ஆகையா
லும், கேவல ஐச்வர்யாதிகளுக்கும் பவந்தாதா அவனே ஆகையா
லுஞ்சேரும்; கேவலன் ஸாதனதசையிலே ஸ்ரவானே பவந்தா
தாவாகவும், அவனுடைய குணதபவங்களே புருஷார்த்தமாகவும்
அறிந்திருக்கச்செய்தேயும்- ஸ்வ ஆத்மாதபவத்தின் கண் வைத்த
வனாகையாலே ஸ்ரவானே ஸாதனமாகவும் ஸ்வாத்மாதபவத்தைப்
பவமாகவும் அனுஷதித்து, ஜ்ஞானத்துக்கு ஆத்மாவை விஷய
மாக்கியிருக்குமதன்றிறே; ஐச்வர்யார்த்தி உபாதிவிஷ்டனாயிருக்
கத்தசையிலே ஸாஸ்தாஜல்ப ஜ்ஞானத்தாலே தேஹாத்யதிரிக்
தனாயிருக்குமவன் ஓராத்மாவும், அவனுக்கு ஸ்வர்க்காத்யாபுஷ்
யிபவம் புருஷார்த்தம், ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகன் ஸாதனங்களென்
றெண்ணி, அவ்வோமுகத்தாலே ஜ்ஞானத்துக்கு ஆத்மாவை விஷ
யமாகு மெதொன்றுண்டே; கேவலன்- உபாதிவிஷ்டனாயிருக்
கத்தசையிலே ஸ்ரவானுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் அபேதம் சொல்லு
மதும், தேவதார்த்தம் இது என்று பாய்லம்மத்துக்குவைகஷணபத்
தையும், ஜீவஸடஷ்டபெல்லாம் அந்த பாய்லம்மம் என்பதையும்
சிச்சயித்து, உபாதிவிஷ்டுத்த தசையிலே ஸ்வஸ்வாத்யாபுஷ்
எகிபவித்து நிற்கும் என்று சொல்வதுதொன்றுண்டிறே! கேவல
னேப்போலே உபாஸகனுக்கு ஸ்வாத்மாதபவம் புருஷார்த்தம்- ஸக்
வான் ஸாதனம் என்று கிண்கலையும், ஜ்ஞானத்துக்கு ஆத்மாவை
விஷயமாக தரிக்குமதும்கியே! பகவத்யாபி காமான ப்ர
பத்திவிஷ்டருக்கும்- ஸகவானுடைய கிரஹேதக கடாசுத்தாறும்
ஆசார்ய உபதேசத்தாறும் விசேஷஜ்ஞானம் பிறந்து ஸகவான்
ஸோஷி- ஜீவாத்மஸடஷ்ட அவனுக்கு சேஷம்- பாய்ப்பாயபகன்
களிரண்டும் அவனே என்றிருக்கையும், தக்களுடைய தர்மபூத
ஜ்ஞானத்துக்கு ஓகந்தாவிசேஷம் பிறந்து, ஐச்வர்ய கைவல்யார்த்தி
கனேப்போலே ஐச்வர்யமும்- ஆத்மாதபவமும் புருஷார்த்தமன்றிக்
கி ஸகவானுடைய குணதபவகைச்சுப்பங்களே புருஷார்த்தம்

என்று கிண்கலிக்கு மெதொன்றுண்டே! உபாஸகனுக்கும் ப்ர
பத்திவிஷ்டனுக்கும் ஸாதனஸாத்யங்களில் பேதமுண்டிறே! உபா
ஸகனுக்கு ஸாதனம் பக்தி, ஸாத்யம்பகவதநுபவம்; தர்மபூத
ஜ்ஞானத்தாலே ஸகவானுடைய ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளைத் தர்
சிக்குப்போத சேதத் அசேதங்களிரண்டும் அவனுக்கு சேஷமா
யிருக்கும் என்றே தரிப்பெதொன்றுண்டே! கம்மஸடைய தர்ஸ
னத்தருத்திருக்கும்படி; ஸகவாஸோஷமாக ஆத்மவஸ்துவை “உயி
ரினில் குறையினம்” என்றும், “இறைப்பொழுதிமென்றேனே”
என்றும், என்று தொடங்கி- ஆத்மாதபவம் ஆவத- ஸ்வாத்மாம்
என்கிறகிண்கலி, என்றமளவாக த்யாஜ்யமாக அனுஷதித்தார்களி
றே! ஆழ்வார்களுடைய தர்மபூத ஜ்ஞானத்துக்கு விஷயம்- ஸகவா
னுடைய தர்சனமும், ஸம்சலேஷமும், புரக்கிசலேஷாஸூறியுண்ட
வழும்மே! ஆழ்வார்களுடைய திருவுண்மைதப்பிச்செல்லும்
ஆசார்யர்களும் அப்படியே, “சதேஹம்” என்றும், “கதாந
ஸாசுதாக்கவானி” என்றும், “மதியமுர்த்தாகமலங்கரிச்சயதிகதா”
என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஒருவானுஷதித்தது எல்லாருக்கும்
ஒக்குமிறே! கர்மாராத்யான ஸகவானே
கை பவங்களையும் கொடுக்குமவனாகையாலே அருளிச்செய்தா
ரித்தனை; ஜ்ஞானபக்திகளுக்கு விஷயம் ஸகவான் என்றிருக்கிற
விருப்பு பாதாமாய், புருஷார்த்த விஷயத்திலும் ஆசார்யவிஷயத்
திலும் ஜ்ஞானமும் பக்தியும் ஸாதனமாயிருக்குமிருப்புப்போலே
இந்த கர்மயோகமும் ஐசுவர்யத்துக்கு மந்தமுள்ள ஸாதனங்க
லில் வைத்துக்கொண்டு பாதானமாயிருக்கும்.

(அவ) ஜ்ஞானயோகத்தை விவரிக்கிறார். (ஜ்ஞானயோக
மாவது) என்ற தொடங்கி.

உக ஜ்ஞானயோகமாவது இப்படி யோகஜன்மயான
ஜ்ஞானத்துக்கு ஹருதயகமலம் ஆதித்தியமண்டலத்தொடக்க
மான ஸ்தல விசேஷங்களிலெழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வ
ரனை விஷயமாகி, அவ்விஷயம்தன்னை சங்கசக்காதாதாமாய்
பீதாய்ப்பயுத்தமாய். கிரீடாதி நுபுராந்த திவ்ய பூஷணலங்
கிருதமாய், லக்ஷ்மிஸஹிதமாகவுமநுபவித்து, யோகாப்பாஸ
காமத்தாலே அநுபவகாலத்தைப்பெருக்கி அவ்வாத பாவநாஸுப
மாக்குகை.

(வ்யா) அதாவது ஜ்ஞானயோகமாவது ஜ்ஞானபோகமாகி
யது. இப்படி யோகஜ்ஞான ஜ்ஞானத்துக்கு கீழ்சொன்ன பாகாந்
திலே கர்மபோகத்தாலே ஜிக்குமதாகிற, ஜ்ஞானத்துக்கு ஹ்ருதய
கமலம் ஆதித்ய மண்டலம் தொடக்கமான ஸ்தலவிஸேஷங்களில்
ஹ்ருதய புண்டரீகம், ஸூர்யமண்டலம் முதலாகவுள்ள ஸ்தல
கிஸேஷங்களில், எழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்ஞேவரான விஷயமாகி
எழுந்தருளி இருக்கும் அந்த ஸர்வேசுவரான விஷயமாகப்
பண்ணி அவ்விஷயத்தின் அங்கனெழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்
வேஸ்ரான் ஆகிற அங்கிஷபத்தை ஸங்கசக்ரகதாநாமாய் “ஸங்க
சக்ரகதா” என்றபடியே ஆஸ்ரித ஜ்ஞான பாதானத்துக்கும்
ஆஸ்ரி: கிரோதி சினைத்துக்கும், அழகு முதலானவற்றிற்கும்,
திவ்யபா தந்தனைக் கைரிலே தரிக்குமதாகவும், பீதாம்பர யுக்தமாய்
“பீதா பாதா” என்றும் “பீதகவாஸப்பிரான்” என்றஞ்சொல்
கிறபடியே பீதாம்பரத்தோடே கூடினதாகவும், கிரீடாதி னுபா
அந்த தீப்யபூஷண அலங்கிருதமாய் † ஆதிரஜ்ய ஸைசகமான கிரீ
டத்தோடங்கி ஸனாமிர்த்தத்துக்கிட்ட னுபாயம் சிலம்புகடைசிபான
திவ்ய ஆபரணங்களாலே அலங்கரிக்கப்பட்டதாய், லக்ஷ்மி ஸ்ரீ
தமாவதும் அபூலித்து கிஷ்ணு பதீ என்ற ஸ்ருதியிலும் மந்த்
ரத்தனத்தினும் சொன்ன பாக்கியையாலே பிராட்டி ஸ்ரீதமாக
அதுபவப்பண்ணி, யோக அபியாஸ காமத்தாலே அதுபவகாலத்
தைப் பெருக்கி யம சிபமாந் பஷ்டாங்க யோகத்தை அப்பளிக்கிற
காமத்தாலே அதுபவிக்கைக்கு உடலாகக் காலத்தைவளர்த்து,
அகவரதபாவ னாதும் ஆக்குகை. ஹ்ருதய கமலத்தினும் ஆதித்ய
மண்டலம் தொடக்கமான ஸ்தல கிஸேஷங்களினும் எழுந்தருளி
யிருக்கிற ஸர்ஞேவரான் விஷயத்தில் தைதராவத் அவிச்சின்ன
பாவரூபம் ஆக்குமது அப்படியாகும் துஜ்ஞானபோகம் என்றபடி.

(அவ) இப்படிப்பட்ட ஜ்ஞானபோகத்தினுடைய பாயோஜ
னத்தை அருகிச்செய்கின்றார்—(இதான்) என்ற தொடக்கி.

கூச இதான் பக்தியோகத்துக்கு ஸ்ரீகாந்தியுமாய்,
கைவல்யமோகத்துக்கும் பாதானஸாதனமுமாயிருக்கும்.

† ஆதிரஜ்ய ஸைசகம்—ராஜ்யத்தைத் தன்பாமாக ஒப்படைக்கப்பட்ட
தன் ஸைசகம்.

(வ்யா) அதாவது—இதான் - இந்த ஜ்ஞானபோகம் ஆகி
றதுதான் என்ற ஜ்ஞானபோகத்தைப் பாராமிக்கிறது, பக்தி
யோகத்துக்கு ஸ்ரீகாந்தியுமாய் - பக்தியோகம் தனக்கு ஸ்ரீகாந்திக்
குமதாயும், கைவல்யமோகத்துக்கும் பாதானஸாதனமுமாயிருக்
கும் - ஆத்மாதுபவரூபமான கைவல்யமோகமும் தனக்கும் முக்ய
ஸாதனமும் ஆகியிருக்கும்.

இந்த ஜ்ஞானபோகத்தான் பக்தியோகத்துக்கு ஸ்ரீகாந்தியுமாய்
அது எங்கனே? என்னில் அபிச்சிங்கபாவரூப அவஸ்தை தனக்
குண்டாகையாலே ததவஸ்தையை ப்ரீதிருபாவஸ்தையாகப் பஜித்
கைக்குப் பண்ணவேண்டுமையாலே, இந்த பாகாத்தான் பக்திக்கு
ஸ்ரீகாந்தியுமாயிருக்கும் என்றை. கைவல்யமோகத்துக்கு
பாதானஸாதனமாயிருக்குமது எங்கனே? என்னில் பகவத்பார்ப்தி
யையபேகித்த அநிசாரியினுடைய பக்திக்கு அங்கமாயிருப்பதும்
ஸ்தானஸூக்யமாய் பாதானமோகமும், பகவததுபவத்தில் ஸ்ரீகாந்தி
யும் ஸ்ரீகாந்தியானந்தமாய்கையாலே பகவானைக்குறித்து ஜாயான
மோகமாய் என்கிறபடியே பார்ப்தியைப் பண்ணுகையும், யோகத்
தில் தீகித்திரயோக குருகமங்காரதிஸாதனங்களும் அகையாக
உண்டானதும் ஜ்ஞானத்துக்கு ஆத்மாதுபவத்திலே ந்ருஷ்டியிருக்
கையாலேயே “கைவல்யமோகத்துக்கு ஸாதனமாயிருக்கும்”
என்றது. ஜ்ஞானத்துக்கிருக்கிற அவஸ்தாகிசேஷங்களிலே
இதோவஸ்தாகிசேஷம் என்று கருத்து. ஐஸ்வர்யார்த்திக்கு
ஐஸ்வரியஸந்தாதிவிஷயம் த்யாஜ்யமாய், உபாதேயம் ஐஸ்வர்யாதி
களாய் ஜ்யோதிஷ்டேமம் பாதானஸாதனமாய், அந்த ஸாதனத்
துக்கு அங்கமாக அண்டாதிபதயே கம்” என்கிறபடியே ஐஸ்வர்ய
விஸிஷ்டஞான பகவத்கமங்காரம் அபேகிதமாயிருக்கும். கைவ
லுக்கு ஐஸ்வர்யமும் பகவத்பார்ப்தியும் ஆகிறனினும் த்யாஜ்ய
மாய், ஆத்மாதுபவம் புருஷார்த்தமாய், அந்த புருஷார்த்தத்துக்கு
கத்திருணவிசிஷ்டஞானபகவத்கமங்காரம் அங்கமாய், ஆத்மாதுப
வத்துக்கு ஜ்ஞானம் ஸாதனமாயிருக்கும். இத்தான் - கைவன்
தேஹவிசிஷ்டஞானம் “விஜ்ஞாதாரம்” - என்னும்படி ஸாதனத்
சைபிலே ஜ்ஞானத்வார ஆத்மஸாஷாக்காரம் பண்ணிக்கொண்டு
ஸாத்யத்தைவிடே ஸ்தான ஸைசகம் தேஹ கிமோசனமான
பின்பு அவனுடைய ஜ்ஞானத்துக்கு வேறொரு வஸ்துவை ஸா

கும் காமத்தான் அபக்தனுக்கு கர்மம் பண்ணினாலும், அபக்தனுக்கு ஜ்ஞானமுடையவனானாலும் பக்தியானது ஜ்ஞானவிசேஷமாகையாலே அவை நிலைநிற்கமாட்டா. 'கர்மவாங்கம்' என்றும், 'அகர்மபேஷமாலை'. தது அசேஷமாகை; இது பாமிசேஷமாகை. அது அசேஷமான தன்மையுண்டாக்குகைக்கு சேஷனை அபக்திக்கு; இது பாமிசேஷமானவனாலே "மாமேகம் சாணம் வர்ஜ" என்ற தன்மைகொடுக்கை. அது பக்திப்படுத்தி சர்வரீதியைப்பெரித்திருக்கை; இது தானே பலமாகை. அது ஸாத்தியமாகை; இது வித்தியமாகை. அது பாரம்பரியத்துக்கு வித்திருப்பதாகை; இது தானே பாரம்பரியமாகை. அது பலவாகை; இது ஒன்றாகை. அது ஸ்வரூபவிரோதியான ஸ்வதந்த்ரய புத்தலுயர்ச்சியாகை; இது ஸ்வரூபத்தோடு சேர்ந்த பாதத்தாலுயர்ச்சியாகை.

பாபக்தனுக்கு பரிபூரணம் ஆற பாராமாயிருக்கும். அவையாவன- ஜ்ஞானவியோதி, ஸாவணவியோதி, அதுபவவியோதி, ஸ்வரூபவியோதி, பாபவியோதி, பாபத்தியோதி என்ற ஆறவையாயிருக்கும். அதில் ஜ்ஞானவியோதியாவது— தத்துவாராமகாலகல், அவையாவன— எம் ஜ்ஞானவியோதியானது உடையவன் என்றும், இந்த ஸாணவியானது என் ஸிவமக்களோடே பண்ணப்பட்டது, இந்த ஜ்ஞானவியானது ஒருவருக்குமிடையே மெத்தொழியென்றிருக்கை. பலாபிவத்தியாவது— ஸாணத்தி ஸ்வபலபாதமாயிருக்குமாயினாலே "நாம், வேண்டும்காமமே எப்படிக்கடிது" என்னுமது, மெக்கு மோஷக்கொடுத்த தட்டிவியென்றிருக்கை. புருஷாராதை விசங்கையாவது— எம் ஸாணகதனாயிருக்க கைக்கும் பலமடைகைக்கு ஸாணத்திபுண்டாயிருக்க கெடுவே ஆசாயினேதுக்கென்று புருஷாராதையிருக்கை. இந்த சாணகதி மெக்கே கொடாவிட்டால் பின்னையருக்குத்தான் கொடுக்குமென்று பேற்றில் ஸர்வமுமாகிற இவையெத்தும், பலாபிவத்தியும் புருஷாராதையிருக்கையும் பேற்றில் ஸர்வமுமாகிற அருகவகையாயிருக்குமென்கை. ஸாவணவியோதியாவது— தேவதாந்தர தோவிஷயக்கல்லே அவஸா லுயர்ச்சி செவிதாழ்க்கை. அதாவது— பகவத்குறையபவ பாலாலுயர்ச்சி செவிதாழாதே அர்வதாஸாணனாகை. அதுபவவியோதியாவது— பேர்த் தர்வயவகைண்டு புத்தத்தானதாப்பக்கொண்டு புறப்படுத்தி விஷயாதப வேர்க்கை. அதாவது— சித்யவிபுதிபுத்தனாவகோடே சித்யாதபவம் பண்ண பாபத்தலுயர்க்க சித்யமண்ணரிசனோடே சித்யாதபவம் பண்ணுக்கை. ஸ்வரூபவியோதியாவது— பாதத்தான தன்மை ஸ்வதத்தான தன்மைத்திருக்கை. பாபவியோதியாவது— பேர்த்ஜ்ஞான பிரஹ்மதிகைப் பானென்ற பாபத்திபண்ணுக்கை. பாபத்தியோதியாவது— கைவல்யமான பேர்த்தப்பெற்று ஆதமரூபவம் பண்ணுக்கை. ஆகையால் பாபக்தனுக்கு ஆற பாதங்களும் பரிபூரணமேயென்பதே.

மணிசு கர்ம" என்றும் "அபுத்திமான்" என்றும், "அபுத்தி" என்றும், "கருத்தம் கர்மக்கு" என்றும் பாகாத்தாலே ஜ்ஞானத்துக்கு அனேக அவஸ்தா விசேஷங்களுண்டாயிருக்க, ஐஸ்வர்யார்த்தமாகக் கர்மத்தைப் பண்ணுமவனுக்குப்பகவத்ப் பரிபூரண கைவல்யமும் ஆகிற இரண்டும் த்யாஜ்யமாயிருக்கும். மோஷத்தக்கு ஸாதனமாகக் கர்மத்தைப் பண்ணுமவன்-ஸகல தர்மங்களுடையவும், ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களுடையவும் த்யாகபூங்கையாக பகவதர்ப்பண புத்தியாலும் பரிதியாலும் பண்ணுமவனுடையாலே பரிதிருபமானதே பக்தி. ஆகையாலே, கர்மயோகத்தான் ஸ்வபரிமேவ பக்தி யோகத்துக்கு ஸஹகரிக்குமதாயிருக்கும், ஜ்ஞானயோகத்தானும் பக்திக்கு ஸஹகரிக்குமதாயிருக்கும் என்கனே என்னில், மோஷார்த்தத்துக்கு-ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்கவிண்டும் த்யாஜ்யமாய், பகவதர்ப்பாப்தி உபாதேயமாய், கர்மத்தைப்பண்ணும்போது ஞானபக்திகள் இரண்டும் உடையலுப் பண்ணுக்கையாலே, கர்மத்தான் எப்படி பக்திக்கு அங்கைய இருக்குமோ அப்படியே ஜ்ஞானமும் பக்திக்கு அங்கமாயிருக்கிற படி. அதாவது-அங்கமாயிருக்குமந்ததையிலே பரிதிருபாவத்தை தனக்கிலவாமையாலே ஜ்ஞானமானது மேல் பரிதிருபாவத்தைபை அடைத்துபக்தியாகும். ஆகையாலே ஸஹகரிக்குமதாயிருக்கும் என்ற படி, ஆனால், ஜ்ஞானத்தானே பக்தியாமோ? என்னில் "பக்திர் ச ஜ்ஞானவிசேஷம்" என்று சொல்லும்போது ஸாஷாத்தஜ்ஞானத்துக்கு ஜ்ஞானவிசேஷம் என்று சொல்லுவொண்ணாதிறே, ஜ்ஞானத்திற்குவிசேஷாவஸ்தையைச் சொல்லுகையாலே விசேஷாவஸ்தையை உடைத்தான ஜ்ஞானத்துக்கு பக்தியென்று போய், அந்த விசேஷாவஸ்தையுண்டாகும்படி ஸஹகரிக்குமதாயிருக்கும் ஜ்ஞானத்தான், கர்மணாத்யமான ஜ்ஞானத்தாலே பக்திக்கு ஸஹகரிக்குமதாயிருக்கும் என்கிற கிர்ப்பந்தமின்கை. கர்மயோகத்தான் அங்கியாயிருக்கும்போது- ஜ்ஞானபக்திகளின்கண்டும் அங்கக்களைய ஸஹகரிக்குமவையாயிருக்கிற ஆகாமுண்டாயிருக்க, ஜ்ஞானயோகத்தான் ஸஹகரிப்பாயத்தாலே, கர்மயோகத்துக்கும் ஸஹகரியாய் பக்தியோகத்துக்கும் அங்கமாய் ஸஹகரிக்குமதாயிருக்கும். கர்மயோக-பக்தியோகங்களின்கண்டும் ஜ்ஞானயோகத்துக்கு அங்கக்களைய ஜ்ஞானயோகத்தான் அங்கியாயிருக்கும்போது ஜ்ஞானயோகத்துக்கும் ஸஹகரிக்குமதாய் பக்தியோகத்துக்கும் ஸஹகரிக்குமதாய்

குமதாயிருக்கும்மே கம்போகத்தான். பக்தியோகத்தான், அங்கி
பாய் ஜ்ஞானகர்மங்களைவிடவென்று போகத்தனத்தனக்கு அங்கன்
கனாயிருக்கும்போது ஜ்ஞானயோகத்துக்கும் ஹைகரிக்குமதாய்
கம்போகத்துக்கும் ஹைகரிக்குமதாயிருக்கும். இப்படி தத்வ
ஸ்திதியிருக்கையானே, கம்போகத்துக்கு முன்பே ஜ்ஞானபக்தி
யோகங்களின்று முண்டாகையானே ஜ்ஞானயோகத்துக்கு
முன்பே கம்பபக்தி யோகங்களின்று விஷயத்தில்ஜ்ஞானமுன்
டாகையாலும், பக்தியோகத்துக்கு முன்பே கம்பஜ்ஞானயோகங்க
ளின்று விஷயத்தில் பக்தியுண்டாகையாலும் கம்பியோக ஹை
க்ருதையாலும், ஜ்ஞானயோக ஹைக்ருதையாயிருக்கும் பக்தியோ
கத்தான் “கம்பஜ்ஞானம் ஜ்ஞானம்-ஜ்ஞானஜ்ஞானம் பக்தி” என்றிங்
கனே சொல்லுகிறது. யோகஜ்ஞானம் என்றதொழுவத்திரங்கொண்டு
ஜ்ஞானத்துக்குண்டான ஓர்அவன்நாசியோஷஞ்சொல்லுகையிறே
அதுவே முக்யமாகச்சொல்லிக் ஸாஸ்தாஜ்ஞான ஜ்ஞானிகளுக்கும்
ஸாஸ்தாயோபதேசத்தால் வந்த ஜ்ஞானிகளுக்கும் வைபவ்யம்
வருமிதே! “பரிசுப்பனோகம்” இப்பாதி இப்பாத்தாலே சிகாவல
வாய்வங்கைய, விளம்ப பனபாதக்காய் காயினோஷனிகளால்
ஸாதிக்ருதவையாய் அந்திமம்மிருதியின்பதபோது பஸியாமலிரு
க்துமவையாய் சேதனருடைய அத்தபந்தபவத்பாத்தாய்ப்பைகருப
வ்வருபத்துக்கு விநோதிகளாயிருக்கையானே “இப்படி. கம்பஜ்
ஞானஹைக்ருதையான பக்தியோகத்தில் அஸக்தர்க்கும்” என்ற
படி. அஸக்தர்க்கும் கீழ் சொன்ன கம்பஜ்ஞானவந்த பக்தியிற்
ஸக்தியின்பதவர்க்கும், அதுமேயாதிகாரிகளுக்கும் என்றபடி.
அப்பாஸ்தர்க்கும் கம்பாதிசுனித் அநிகாயவிற பார்த்தியில்லாத
வர்க்கும், அநிகாவர்ணிகர்க்கும், பாதினோயாதிகாரிகளுக்கும் என்
றபடி, ஸாக்ரமுமாய் கீழ்க்தவான உபாபாத்தாக்கனைப் போலே
அக்காமாயிருக்குமதன் திக்கே ஸாபமுமாய் கீக்பலப்ரதமுமாய்
“கூழ்ப்பாதேவபாஸாதி” என்றபடியே ஸீகாமாக பகவதனுப
வத்தைப்பண்ணுவிக்குமதாய்; உபாயம் வக்குத்தகையாலே “ஸக்
ருதேவ” என்றும் “ஸக்ருதேவஜி” என்றும், “சித்திப்பேமையு”
என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே உபாயவாணம்பண்ணுமது ஸக்ருத்
தகையாலே, உபாயஅனுஷ்டானமென்தாம் உண்டாகக்கடவு
தான பகவத்விஷய அனுபவங்களைவளம் “பாபத்தே” என்று
ஜித்தோபாயவான அனந்தாமுண்டாதத்தக்கதான பகவத்விஷயத்

திக் அனுபவிக்கிற அனுபவங்களைவளம், பாரப்போடிக்கடிதங்
கள் துக்கையாலே புருஷார்த்தகோடியிற் அநிதங்கனாகையானே
அதாவது— பூர்வவாக்பத்தில் சொல்லுகிற உபாயவானதகையி
லே புருஷகாரமும் ஆஸ்ரயணவினகப்பாபாத ஆஸ்ரிதனெனகர்
பாபாதக குணயோகமும் விக்ரஹயோகமும் ஆகிறமுன்றும் உபா
யவானத்துக்குஅனுபவமாயிருக்கையானேப்பதே என்னும்வா
ணந்தாம் அத்தபுருஷகாராதிதாயமும் உத்தவாக்பத்தில் சொல்
லுகிற ஸக்ஷம்விஸிஷ்டமும், ஸெகப்பாபாதக வர்ப்பாபாதகருண
விபாகமன்றிக்கே இருக்கிற கல்பாணருணயோகமும் ஸோஷத்வ
மும் ஸகலவிதகங்கர்ய ஸம்பத்தியும் ஸ்வயோக்த்துத்தவாதிகோஷ
கிவ்ருத்தியுமுடையனுசேதன னுக்குப்பாப்பயப்பத்தோன் றுமாய்
போலே உபேயதகையிலும் பாரப்பயப்பத்தோன்றும் என்றபடி.
உபாயவானதகையில்புருஷகாராதிதாயத்தினுக்கைத்தக்கொண்டு
ஸெகப்பாபாதக கார்ப்பாபாதகருணவிஷ்ட விக்ரஹத்வாக்குதி
பானது வானத்துக்குஅனுபவமாய்த்தோன்றும். புருஷகாரமும்
அப்படியே கோற்றும். புருஷகாரத்திற்கு “ஸக்ஷம்-புருஷகாரத்வே
கிந்திஷ்ட” என்றபடி. உபாயத்வமின்றிக்கேயிருப்பதாய்த்தோற்
றுகையாலே, உபேயவானதகையில்புருஷகாராதிதாயமும் பாரப்
பகோடியிலே அன்வயிக்கும் என்றபடி. இவனுக்காகவிறே அவ
னுக்கு உபாயவிஸோஷத்தில் அன்வயமிருப்பது. விவருபஅனுருப
மாயிருக்கும் பாரபகாத்தாபரித்பாகபூர்வகமாக வித்தோபாயவா
ணம் பண்ணுமவனுக்கையாலே பாரப்பாத்தாக்கனித் போகாதபடி
பான இவனுடைய விவருபத்துக்கு அனுருபமாயிருக்கும்.

(அ-வ) இனிமேல் பாரத்தியிதாஸைய த்வவித்யத்தையரு
விச் செப்குருர். (இதான) என்றுதொடங்கி.

உ-இதுதான்-ஆர்த்தருபப்பத்தி என்னும், த்ருப்தருபப்
பத்தி என்னும் இரண்டுபடிபட்டிருக்கும்.

வ்யா- அதாவது- இதுதான் கீழ்ப்பாதித்தப்பத்தி-உபாயத்
தான். ஆர்த்தருபப்பத்தி என்னும் ஆர்த்தருபை எனவும், த்ருப்
த்த ருபபீரபத்தி என்னும் த்ருப்தருபை எனவும், இரண்டுபடிபட்டி
ருக்கும் இரண்டு பாகாக்களைக்கொண்டிருக்கும்.

(அ-வ) பாரத்தியிதாஸைய த்வத்துக்கொண்டு முந்தா
முன்னம் ஆர்த்தருபப்பத்தியை விவரிக்கிறார். (ஆர்த்தருபப்
பத்தி துவது) என்ற தொடக்கி.

கூடி. ஆர்த்தநாப்பரத்தியாவது-நீர்ஹேதுபகவத்தடாகடி மடியாக ஸாஸ்தாப்பாஸத்தாலும், ஸதாசாரியோபதேஸத்தாலும் யதாஜ்ஞானம் பிறந்தவாறே பகவதனுபவத்துக்கு விபீ தமான தேஹஸம்பந்தமும், தேசஸம்பந்தமும் தேசிகருடைய ஹைவாஸமும்-துஸ்ஸஹமாய்பகவதனுபவத்துக்கே கார்த்தமாம் படிவிலகுகுணமானதேஹத்தையும் தேசத்தையும், தேசிகரையும், ப்ராபிக்கையில் த்வரைவிஞ்சியுய்யுழப்பிப்பிறப்பிப்பி ணியியுமாறுசெய்வான்நிருவேங்கடத்தானாகையாலே" திருவே ங்கடத்தானே! புகலொன்றிலாவாடியேன்" என்றும், "வேங்க டத்தானைவார்க்கு கம: என்றும் பூர்ணப்பரத்திண்ணி டல கீ காட்டிப்படுப்பாயோ இன்னும் கேடுப்பாயோ, இக்கரையேறி யீகோத்திருத்தேனினியடைய வருளாய் திருவாணை கின்னா ணை கண்டாய், இனி கான் போகலோட்டேன்" என்று தத்தேதும் வளைத்தும் பெருகை.

(வ்யா-) அதாவது- ஆர்த்தநாப்பரத்தி ஆவது ஆர்த்த ரூப யாபிருக்கும் அர்த்தப்பரத்தியாகிறது. நீர்ஹேதுபகவத்தடாகடி மடியாக "க்குபாகாப்பயஜாயதே" என்றும் "பு: பச்சேய் மது ஸைதக: என்றும், "வெறிதேயருள் செய்வார்" என்றும் சொல் லுகிறாயே- ஈஸ்வானுடையநீர்ஹேதுக கடாகடித்தானே ஹே துவாக; ஸாஸ்தா அப்பாஸத்தாலும் ஸதாசாரிய உபதேஸத்தாலும் யதாஜ்ஞானம் பிறந்தவாறே வேதார்த்தம் ஆதிபான ஸாஸ்தாங்களை ப்ரபுப்பதனாலும், "தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது" என்ற தொடக்கி ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் இவர்தாமே அருவிச் செய்த ஐஞான அனுஷ்டான பரிபூர்ணாபிருக்கிற ததாசா ர்யனுடைய மத்தார்த்த உபதேசத்தாலும் "ஈஸ்வானே ஸோஷி" என்றும் "ஸாண்பன்" என்றும் "பாப்பன்" என் றும், சொல்லுகிற ஈஸ்வானுடைய ஆகாரத்யபத்தையும் "அனன் யார்ஹஸோஷத்வம்" என்றும், "அனன்பஸாண்ப த்வம்" என்றும், "அனன்பபோக்யத்வம்" என்றும் சொல்லுகிற சேதனருடைய ஆகாரத்யபத்தையும், "ஆறுபகார்த்தாலே" என் றும், "கடிமாமஸ்பாவையோடுள்ள னாய்பஷட்கம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஈஸ்வாவிஷயத்திலிருக்கும்புப்போனே தா

னும் னாய்பஷட்கமுடையருபக்கொண்டிருக்கிற விருப்பையும் ஆகிற இவை முதலானவை அர்த்தங்களைபும் பதாவத்தாக அறி வதான பதார்த்தஜ்ஞானம் பிறந்தவாறே, பாவதனுபவத்துக்கு விபீதமான பகவானை அனுபவிப்பதற்கு விருத்தங்களைகிற, தேச ஸம்பந்தமும் 'அழுக்கு உடம்பு' என்கிறபடியே ஹையாயிருக்கிற இந்த தேஹத்தோடே கூடியிருக்குமிருப்பும்; தேசஸம்பந்தமும் த்ரிருணைக்கமான இந்த தேஹஸம்பந்தம் வருகைக்கு முன்மாய்க் கர்மலோகமாகிற விவாதிபூகியாகும் தேசத்தோடே கூடியிருக்கிற விருப்பும், தேசிகருடையஹைவாஸமும் "ஆவித்ய: ப்ராக்குத: ப்ரோக்த:" என்றும் "ஸரீரமேவமாதாபிதரொள ஜனபத:" என்றும், பிதாம் மாதாம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே கம்பாபதத்தார்ப, தன்னுடையதேஹ உத்பாதகாய் ப்ராக்குதார்ப்வோக்த்தாருக்கு கௌவியாய் இருக்கிற மாதாபிதாக்கள் முதலன்னவர்களுடைய ஹைவாஸமும், 'விபீத' சப்தத்தை தேஹதேச தேசிகவிஷயமாக முன்நிடத்திலும் அன்வயிக்கக்கடவது. 'தேசிக'சப்தத்திற்குமாதா பிதாக்கள்முதலானவர்களைச் சொல்லாவிடில் 'அடிபார்க்குமுதலான்கு டன்கடுவெதன் துமினாவோ' என்றும் 'முதலான்களாடியிருடன்கடி நின்றடுமினே' என்றும் சொல்லுகிற தேசவிசேஷம்தியாஜ்யமாக வருமிதே, துஸ்ஸஹமாய்ஹரிக்ககடாதபடியிருக்குமதாய்பகவத் அனுபவத்துக்கு ஏகார்த்தம் ஆம்படி பகவானை அனுபவிப்பதற்குதனி மையாகும்படியாக, விலகுகுணமான தேஹத்தையும் போக்யமாய் பாமேஷ்டி ஆகிபஞ்சசக்தியமமான சரீரத்தையும், தேசத்தையும் நித் பவிபூதியாகிய கோகையு, பதசிகரையும் நித்யமுக்தாகிற அர்த்த த்ரிபாத்தியிபூதி தேசக்காயம், 'விஸக்ஷண' சப்தத்தைதேஹ-தேச தேசிகவிஷயமாக முன்நிடத்திலும் அன்வயிக்கக்கடவது. ப்ராபிக் கையில் த்வரைவிஞ்சி அடைவதற்காக கூவிக்கொள்ளும்காலம்இன் னம் குறகாதோ" என்றும், "என்னுள் பாணுண்டே இனிவந்து கடுவன்" என்றுசொல்கிறபடியே த்வையானது மிருத்து ஓயும் முப்பு பிறப்பு இறப்பு பிணியியுமாறு செய்வான் திருவேங்க டத்தான் ஆகையாலே, ஓயும் கசிக்கிற, மூப்பு-ஜனாயம், பிறப்பு- ஜன்மமும், இறப்பு-மாணமும், பிணி-ஜென்மஜாநாநி களுக்கு அனுபவமான வ்யாதி ஆகிகளானே வரும்துக்கங்களும், அன்றிக்கே-ஓயும்மூப்புஎன்கிறது ஜீர்ணாவந்தையை உடைத்தான மூப்புஎன்னவுமாம்; அதாவதுகசிக்கக்குணைசகமானமூப்புஎன்ற

படி. பிறப்புக்கு விசேஷமாகிறபோதாஸிக்குறஜன்மன் னன்னதம்; விபுமாறு கருக்கும் பாகாரம் செய்வான்-செய்யுமவன், திருவேங்கடத்தானைகையாலே திருமேனெழுந்தருளியிருக்கிறஞ்ஞன் ஆனதனாலே, திருமேனெழுந்தருளியிருக்கிற ஞ்ஞன் என்றது. 'மாம்வாஜ' என்று கண்ணன் அருளிச்செய்கையாலும் "மத்பாத லேகினும்புமஸாம்" என்று திருவேங்கடத்தான் அருளிச் செய்ததாலும், இருவரும் உபாயர்த்தப்பாபத்தகாரகையாலே அருளிச் செய்தாரென்று தாத்பர்யமாகக் கூவது, திருவேங்கடத்தானே புகல் ஒன்று இல்லா அடியேன் திருமேனெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்வாமீ என்று ஸம்போதனை, உன்னைப்பொழிபாசுகார்த்தம் ஒன்றும் இவ்வாத அடியேன், என்னும் எனவும் வேங்கடத்துறைவார்த்து கம: என்றும் பூர்ணப்பாபத்திண்ணி திருவேங்கடமேயிலே நித்யவாஸம் பண்ணுமவனுக்கு கம: எனவும் பூர்ணமான பாபத்திபைப்பண்ணி கம: என்றதும்-பாபத்தி என்றதும்-பாப்யம். பல கீ காட்டிப்படுப்பவனே? பாபனத்தைப் பண்ணின அனந்தாரும் பறாவான சப்தாதிக்காட்டி அயற்றிலே என்னைத்தன்னைப் பார்க்கிறோ? இன்னம் கேடுப்பாயோ? தான் பாபத்திபைப் பண்ணி உன்னைப்பாபித்த பின்னும் என்னை இத்திரிய போகக்களிலே தன்னை ஸுபிக்கும்படி பார்க்கிறோ; இக்கரையேழி இளைத்து இருந்தேன் இனி அடையஅருளாய் வீர விபூதியாகிற ஸைனா ஸமுத்தித்திதுகடப இத்தக்கையிலே ஏறி அனுகூலந்தொடங்கி ஜென்மாதிரியம்பலாகனில் கலிவுட்டேன், இப்பொழுது தான் உன்னைப்பாபிக்கைக்குஞ்ஞப பண்ணுவாயாக, திரு ஆனை நின்ஆனை கண்டாய் உனக்கு பீதி கிஷயமான பிராட்டியின் மேலான அவளுக்கு பீதி கிஷயமான உன்மேலானை காண்புதி, இனி நான் போகல் ஒட்டேன் என்றுஇனிமேல்உன்னை தான் என்னைவிட்டு அகன்று புறம்பே போக விட ஸம்மதிக்கமாட்டேன் என்று, தந்தேனும் வதைத்தும் பெறவை வழிமறித்தும் குழகற்றிக்கொண்டும் பகவத்பாபத்திபை பாபிக்கும்வது.

(அவ-) இனி-தருப்தருபப்பாபத்தி உசுணத்தை அருளிச்செய்கிறார். அதாவது ஆழ்வார்கள் பண்ணின அர்த்தருப பாபத்திவசுணத்தை அருளிச்செய்த அனந்தம் கதமுனி பாமுனமுனி முதலான கம் பூர்வாசார்பர்கன்பண்ணி தருப்தருபப்பாபத்தியின்வசு

ணத்தை அருளிச்செய்கிறார். (தருப்தருபப்பாபத்திபாவது) என்று தொடங்கி.

நக- தருப்தருபப்பாபத்தியாவது சரீராக்தா ப்ராப்தியிலும்ஸ்வர்க்க நரகானுபலங்ககளிலும் விரக்தியும் பீதியும் பிறந்து, அதினுடைய நிவ்ருத்திக்கும் -பகவத்ப்ராபத்திக்கு முற்பாபக ஸதா சார்யோபதேச க்ரமத்தாலே உபாய ஸ்வகாரம்பண்ணி விபீத ப்ராவுருத்தி நிவ்ருத்தராய் வேத விவ்ரிதமான வர்ணாசுரமானுஷ்டானமும் பகவத்பாகவத கைங்கர்யமும் மாணவ வாசிக கரயிதக்களாலே யதாபலுமனுஷ்டித்து ஸ்வரன் சேஷியாய், நியந்தாவாய் ஸ்வாமியாய் ஸரீரியாய் வ்யாபகனாய் தாரகனாய், ரக்ஷகனாய் போக்தாவாய், ஸர்வக்ஞனாய், ஸர்வசக்தியாய், ஸர்வஸம்பூர்ணனாய், அவாப்தமைந்தகாரனாயிருக்கிற ஆகாரத்தையும், தான் அவனுக்கு-சேஷமாய், நியாய்யமாய், ஸ்வம்மாய், சரீரமாய், வ்யாப்யமாய் தாரயமாய் ரக்ஷயமாய், போக்யமாய், அஜ்ஞனாய், அசக்தனாய், அபூர்ணனாய், ஸாடேஷ்குனாயிருக்கிற ஆகாரத்தையும் அருமைத்தித்துக்கொண்டு "கனைவாய் துன்பம் கனையாதொழிவாய் கனைகண் மறிவென்" என்று உபாயத்தில் ஸர்வபரங்கனையும் அவன் பக்கலிலே பொதுட்டு நிர்வரனாயிருக்கை.

(வ்யா-) அதாவது- தருப்தருப பாபத்தியாவது தருப்தருபபையிருக்கும் அர்த்த பாபத்தி ஆகிறது. ஸரீராக்தாப்தியிலும் "மாதிரிப் பகபிறப்பும் பிறந்து" என்றபடியே ஸ்ருஷ்டிகாலத்தொடங்கி அனேக ஜன்மங்களை பெடுத்து முடிவிக் இந்த சரீரத்தைப் பெற்று, ஜ்ஞானத்தையுடையனாய், மேலேயின்னமுமொரு ஜன்மம் எடுக்க ஒரு சரீரம் பெறுவதிலும் ஸ்வர்க்க நரக அனுபவங்களிலும் சரீரத்தைபெடுத்து புண்பாபருபகர்மங்களைப் பண்ணி அவற்றுக்குப் பலக்களாகிற ஸ்வர்க்க அனுபவத்திலும், நரக அனுபவத்திலும், விரக்தியும், பீதியும், பிறந்து வலாக்யமும் பயமும் ஜனித்து சரீராக்தா ப்ராப்தியும், ஸ்வர்க்கானுபவமும், நரகானுபவமும், புண்பாபருபகர்மங்களைகையாலே இவை மூன்றும் மேலுயிரோதித்தவாத்தபாஜ்யங்களாவதறிட்டு அவற்றின் பக்கம்

வித்தியும், பீதியும், பிறக்கவாயிறே. அதிநுடைய கீவருத்திக்கும் அத்தபய கீவருத்திக்கும், அன்றிக்கே ஸாரீர்தாப்பாபி கீவருத்திக்கும், ஸ்வர்க்கானுபவ கீவருத்திக்கும் எகாநுபவகீவருத்திக்கும் என்றஞ்சொல்லவுமாம். அங்ஙனமன்றிக்கே அம்முன்று கீவருத்திகளுடன் பயகீவருத்தியையும் கூட்டி காணின் கீவருத்திக்கும் என்றஞ்சொல்லவுமடையும். பாயகர்த்தை விடுவகக்குப்பயம் பிறந்துவிடலாம். புண்பகர்மத்தை பயம் பிறந்து விடுவக கஷ்டமன்றோ? என்னிஃ புண்பகர்மமும் ஜன்மஜெதுவாகையாலேஜன்மகாணபுண்ய மூலகவுமாம். “வர்த்ததே மே மஹத் பயம்” என்கிறபடியே-பயவிசெஷமான உபயவித கர்மங்கனிலும் வித்தியும் பீதியும் பிறக்கவாயிறே! பகவத் ப்ராபித்திக்கும் உறுப்பாக ஸுகபாவதை சுஷண்பாணபகவத்கார்பித்திக்கும் அனுகுணமாக, ஸுதாசாரிய உபிதசகீரமத்தாலே ஜஞான அனுஷ்டான பரிபூர்ணாய, க்ரபாதிசுருகங்கன்றிக்கே சேதனருடைய நித்தினைகண் வைத்தக்கொண்டு உபதேசிக்கிற ஸதாசாரியனுடைய காயஉபதேசத்தாலே, க்ரமம் என்றது தாபாதி ஸம்ஸ்காரகாமம் என்றுதல், ஸீஷபதாக்கு ஜஞானவிஸேஷம் பிறக்க விஸேஷார்த்த உபதேச க்ரமம் ஆகவுமாகவாயிறே. உபாய ஸ்விகாரம் பண்ணி அனுஷ்டான பாயமான மந்தாரத்தனத்தில் பூர்வவாக்காபாபிசுபாயபவ புருஷகாபூர்வகமான வித்தோபாயவாணம் பண்ணி, ஸபாத ப்ரவ்ருத்த கீவருத்தாய் விபீதப்ரவ்ருத்திபாவத ஸ்ரவாவ்யதிரித்தமானதேவ தாந்தாப்ராவண்பயம் அகங்காரதிகளாலே ப்ரவ்ருத்திக்கிறஸாத காதா ப்ரவ்ருத்தியும் ஸப்தாதி விஷயப்ராவண்பயம், ஸ்வணாய்ப புத்திபாவ்ருகிறபாகவதாபசாரப்ரவ்ருத்தியுற்புத்திபூர்வக, அபுத்திபூர்வக ஸர்ஜனைபாஸ் வருகிற உத்தராக்ருபப்ரவ்ருத்தியும் ஆகிற விவை முதலான ஸமந்தத்தையும் சொல்லுகிறது. இவற்றில் கின்றும் கீவருத்தாய், விடுபட்டவாதி என்னவுமாம்; வேத விஜிதமான வர்ணாசிரம அனுஷ்டானமும் “ஸ்ருதிஸ்மிருதிர்மமைவாஜ்ஞா” என்கிறபடியே- ஸ்ருதிஸ்மிருதிகளாலே “இதம் குரு இதம் மாகாந்தி” என்று விதித்துச்சொன்ன வித்யாத்மகமான ஸத்கர்மப்ரவ்ருத்தியும், கிஷேதாத்மகமான தஷ்கர்மகீவருத்தியும் தம்முடைய வர்ணத்துக்கு அனுகுணமாகவும் ஆஸ்ரமத்துக்கு அனுகுணமாகவும் கடத்திக்கொண்டு என் த அர்த்தமாவதன்றிக் கே ப்ராஹ்மணிய மூவர்க்கும் தக்கஞ்ஞைய வர்ணாநுணமாகவும்

வும் ப்ராஹ்மசர்வாதி ஆஸ்ரமனுணமாகவும் கித்யவையித்திக்ருப கர்மாதி அனுஷ்டானமும் சதுர்த்தவர்ணருக்கு ப்ராஹ்மணியமூவருக்கும் கச்சுருஷை முதலான அனுஷ்டானமும் என்றும் சொல்லவுமாம். இங்ஙனமன்றிக்கே குணந்தாங்குசாதிபாண காவ்யமும் வித்தோபாயவாணம் பண்ணியிருந்தால் பூர்வவர்ணாதிசெவ்வாம் ஜென்மார்தாம் போலே பிருக்கையாலே “தத்ச்ரோஷ்டம் ஜென்ம” என்றும் “வர்ணாநாம் பஞ்சமச்சாஸ்ரமாணம்” என்றும், “குணத்தரும்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே முமுக்ஷுக்களாய், கர்மணம் பந்தத்தாலுண்டான பூர்வவர்ண பூர்வ ஆஸ்ரமங்கள் போய் அஞ்சாம் வர்ணமும் அஞ்சாம் ஆஸ்ரமமும் வரும்படியிருக்கிறவர்க ளாகையாலே ப்ராஹ்மணிய மூவருக்கும், “ஸோகணங்க்ரஹமேவார்த்தம்” என்னும்படிபண்ணுகிற கித்ய கையித்திக்ருபமான கர்மாநுஷ்டானமும், சதுர்த்தவர்ணாவார்க்கு கீழ் சொன்ன மூவரும் பாகவத கோடியில் அங்ஙயித்தவாகையாலே அவர்களுக்குகைவித கைங்கரியம் பண்ணிக்கொண்டு அவர்கள் புருஷகாமாக பகவத் கைங்கரியம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற அனுஷ்டானமும் என்னவுமாம். ப்ராஹ்மணிய மூவரும் ஜ்ஞானாதிகாரியிருந்துசதுர்த்த வர்ணரும் ஜ்ஞானாதிகாரியிருந்தால் அம்மூவரும் தக்கன் முக்குறம்பான ஆர்ஜத்யாதிகளைப் பரிஹரித்துக்கொள்ளுமவர்களாகையாலே “ப்ரபாவாத் பாமாத்மக” என்றும் “விஷ்ணுவாவ்ய தேஷ்டவ்ய” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே பகவத் ஸம்பந்த ப்ரபாவாதிசபத்தாலே “தக்ஷமதேயம் ததோகாஹ்யம்” என்றும், “தொழுமினீர் கொடுபின் கொள்மின்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவர்களும் உபதேசாதிகளைப்பண்ணலாம், அவர்கள் பக்கம் கின்றும் தாமும் உபதேசாதிகளையும் பரிஹரிக்கலாம். இந்த அர்த்தத்தை தர்மவ்யாதன் முதலான பக்கவிலே காணவாயிறே! பகவத் பாகவத கைங்கரியமும் பகவானுடைய கைங்கரியமும், பாகவத்க ளுடைய கைங்கரியமும், மாநஸ வாசக காயகங்குளாலே, மக்ஷாஸையும், வாசகத்தாலேயும், காயகத்தாலேயும், அதாவது பகவத் பாகவதர்கள் பக்கம் அவிஷ்டாதி க்ரியைகளை கிளைபாதே “பல்வாண்டு” என்ற மக்களாசாஸனமே கிடைத்திருக்கை ஸ்வரூபம் என்றது மானசத்தாங் பண்ணும் கைங்கரியம். பகவத்பாகவத விஷயங்கனில் தாங்குபகரிப்பது போலவே பிறகுருபகரிக்க வ் வார்த்தையும், அவர்களுடைய கல்யாணகுணங்களைக் கீர்த்திக்கையும் வாசககைங்கரியம். பகவத்பாகவதர்களுக்கும் ப்ராணாதிசு

ஷீபும், ஸமஸ்த பயசாங்கனையும் பண்ணுகை காயககைக்கயம்;
 ஆகிறவிம்முன்ருகெதும், யதாஸமஸ்தாஷ்டித்தி தங்கன் சக்தி எம்
 மாத்நிாம் இருக்குயோ வஞ்சகிப்பின்னிக்கே அம்மாதாம் டெத்திக்
 கொண்டு, ஈக்ஷணம் பூம்காரபணன் ஆகிற ஈக்ஷான், சேஷியாய்
 சக்தன் குணம் தாண்டுகிறகைப்போலே ஸமஸ்தசேதன அசே
 தனங்கனையும் தன்னுடைய இஷ்டவித்யோக அர்ஹமாகப்படைத்
 துள்ள சேஷியாகவும். கியந்தாவாய் ஸ்வபுத்தபிசுமகசேதன அசே
 தனங்கனையும் கைகா விபாபாங்கனும் உண்டாகும்படியிருக்
 கும் கிபத்தாவாகவும், ஸ்வாஸியாய் சேதன அசேதனங்களைத்
 தனக்கிஷ்டவித்யோக விதவண்துக்களாகப் படைத்ததொரு ஸ்
 வாயி ஆகவும், கரீசீபம் "பம்பாத்மா சரீம்" என்றபடி தங்களை
 சரீமாக உடையவை ஆத்மாவாகவும், ஸ்வாபகனும் விஷ்ணுசுபத்
 தானே சொல்லுகிற அத்தர்வபாப்தி பஷிர்வபாப்திகளைப்படைப
 ஸ்வாபகனாகவும், தானையும் தன்னுடைய ஸ்வரூபணம்கல்பக்கலை
 பொழிந்தபோது சேதனசேதனங்களுக்கு ஐத்தாஹாமி பிறக்கும்
 படி கிபமே அவற்றைப்பற்றி நிற்கும் தாகன் ஆகவும், ஈக்ஷணம்
 சேதனசேதனங்களுக்கு அத்தர்வாயியாப்பக்கொண்டு பாணம்
 பண்ணுகையும் இஷ்ட, அவிஷ்ட, ப்ராப்தி பரிஹாங்கனைப்பண்
 னிக் கொடுக்கையும் ஆகிற ஈக்ஷணத்தைப்பண்ணும் ஈக்ஷண் ஆக
 வும், பொத்தாவாய் சேதனசேதனங்களுக்கு அத்தர்வாயியாயிருந்
 தாலும் சேதனர் போத்தாக்களன்னிக்கே தானே போத்தாவாய்
 இருக்குமவன் என்றும், தங்களைப்பனுப்பியான் அவனைன்றாமி
 நே இவர்கன் கினைவு; வந்தவானானுபவமிநே அவனுக்கிருந்
 றது. "அஹம்கம்" என்ற இவன் அக்ஷமாகவும், "அக்ஷாத்"
 என்ற அவன் போத்தாவாகவுமிநே ஸ்ருதி சொல்லிற்றது. அவன்
 அக்ஷானும் இவன் "அக்ஷாத்" என்ற போத்தாவாயிருக்கும்;
 பதவதனுபவமிநே இவன் பண்ணுமது! ஸ்ரோஷ்டருப்போத்தரு
 த்வயிக்கலே! "இதுக்கிய விக்காஹத்தோடே ஆதிகிக்கும்".
 என்னிநே இவ் தாமே ஸ்ரீசசனபூஷணத்திக்குருசிச் செப்தது.
 பத்ததஸாரித் சேதனதுடைய போத்தருத்வம் கர்மாஹகுணமா
 யிருக்கும் பத்ததஸாயோடு முத்ததஸையோடு வாசிபற ஈஸ்வர
 னே போத்தருத்வாயிருக்கும் "ஸோகவத்த விவாகைவக்யம்"
 என்னிறபடியே இந்த விபூகிபெணுவம் ஈஸ்வரனுக்கு இச்சப்பிப்
 க்தமாயும், விஸப்பத்தமாயிருக்கும் ஆகையானேபோத்தாவாகவும்
 ஸர்வஜ்ஞனும் "பண்ணுதருத்தர்வயித்" என்றபடி ஸமஸ்தத்

தையும் அறியும் ஸ்வஜ்ஞானமும், ஸர்வரூபத்தியாய் "பரம்பரா
க்தி:" என்றும் "ஜகத்பாக்ருசிபரவோ பரம்பரா க்தி:" என்றும்
சொல்லுகிறபடியே அகவுத்தகடாரணமர்த்தபாதி விதித்தவனாய்
ஜகத்பாக்ருசிபரவோபரிருத்தான் ஸர்வசக்தி ஸம்பன்னன் ஆக
வும், ஸர்வ ஸம்பூர்ணனும் "ஸ்வபூர்ணஸ்வ:" என்றபடி, ஸ்வ
ரூபாதிகளாலேயும், ஐசுவர்பாதிகளாலேயும் என்றாலும் ஒன்றாக்
ருகறவிக்கவிரிந்ததும் அசக் ஸம்பூர்ணனாகவும், அவர்பத். ஸமஸ்த
காமனாயிருக்கிற "உக்பக்பக்தே-பாசீயக்தே", என்று பிறக்கவும்
கனிக்கவுமான சேதனமிக்ரோதங்கள் போலன்னிற்கே, ஸ்வஸக்த
வ்பரபக்தபாப்தி பொருத்தமக்த ஸமஸ்தமிக்ரோதங்களுடையனா
கும் அவர்பதமஸ்தகாமன் ஆகவும், இருத்தான் இவற்றிற் றோஷி
த்வ-ஸ்வாமித்வ-அகவுத்த- ஸ்வஜ்ஞத்வஸ்வரூபக்தித்வங்களாகிற
விவை பரணவத்தித் "தம்யாங்க்ருதி" ஆகிற அகராத்திலே பாதிபா
திக்கப்பட்டவை. ஸ்வஹம்பூர்ணத்வ-அவர்பத் ஸமஸ்தகாமத்வங்
கள் கம: பதத்தித் பாதிபாதிக்கப்பட்டவை, நிபக்த்ருத்வ-ரூப
த்வ-வ்யபாகத்வ-தாரகத்வ போக்த்ருத்வங்களாகிறவை. சதுர்த்தி
விசிஷ்டமான காரபணபதத்தித் பாதிபாதிக்கப்பட்டவை, ஆகார
த்தையும், சர்வானுடைய கித்த ஆகாரங்களையும், ஆகாம ஸ்வரூபம்.
தான் அவனுக்கு மகாவாச்யனாய்சேதனாகிறதான்கீழிற் சொன்ன
ஆகாரங்களைப்பூண்டான் அகாவாச்யனாகும் சர்வானுக்கு, சேஷ
மாய் சக்தனருஹமதாம்பூவாதிகளைப்போலே இஷ்டவிசியோ
ரஹமாயிருக்கும் சேஷம் ஆகவும், ஸியாம்பமாய்: சர்வஜ்ஞானதின
மான ஸமஸ்த வ்யாபாங்களைப்பூண்டுகிற நிபாம்பம் ஆகவும்,
ஸ்வம்மாய் ஸ்வாமிவான சர்வானுக்கு, ஸ்வத் ஆகவும், அதாவது
உடைப்பொருளாகவும், கீரமாய் சரீரிபான அவனுக்கு சரீராக
வும், ஸியாம்புரூப வ்யாபகான அவன் வ்யாபகைக்கு போக்
பமான பதார்த்தமாகும் வ்யாப்பன் ஆகவும், தார்யமாய் அவனு
டைய ஸ்வரூபங்கைப்பக்தி பொழிந்தபோது தன் ஸத்தாஸூசி
பிறக்கும்படியிருக்கும் தார்யம் ஆகவும், போக்யமாய் பராதத்
பாதிகளாலே போக்ய பதார்த்தம் ஆகவும், அஜ்ஞனாய் ஜ்ஞான
திக்கமுண்டாயிருத்தேயானும், சர்வானைப் பற்ற தேனாத்மா
பிராநிசைய போனேயிருப்பினொருவனாகையால் அஜ்ஞன் ஆகவும்,
அசக்தனாய் எத்தனை ஜ்ஞானதின இருத்தாலும், ஸ்வாஹுணத்
தித் சக்திபின்னாதவனாயிரே, பரபன்னனுக்கு ஸ்வரூபகிருத்தமிரே

வ்யாசுனே வ்யாவ்யம். அதனே அசுத்தன் ஆகவும், அபூர்ண
ரூப கைம்முதலிதராத கரிதன் ஆகவும், அஞ்சுகம் வ்யாபயி
றே இவனுக்கு. காடுகளுக்கும் அவன் வ்யாபத்திருக்கும் அபே
சுநாஸவிர்தன் ஆகவும், இருக்கிற சூகாத்தையும் கீழ்ச்சொன்ன
விதங்களில் பதார்த்தப்பாத்தாபெயிருக்கிற சேததன் ஆகிற
தன்னுடைய சூகாத்தையும், அசாவது வ்யாபத்தையும், அநு
ஸந்தித்தாக்கோண்டு அனுஸந்தானம் பண்ணிக்கொண்டு, "கடா
வாய் துன்பம் கிடையாது ஒழிவாய் கடைகண்மற்றில்லேன்," என்று
துன்பங்களைவாய-துக்கங்களைப் போக்குவாய், கடைபாதஒழிவாய்
போக்காமல் விடுவாயாக, கடைகண்மற்றில்லேன்-கடிகேறேயில்
லாதவளுவேன் என்பதாக, அதாவது சுகாதார கதியில்
மேன் என்றபடி; உபாயத்தில் கைவ்யாபங்களையும் அவன் பக்கலி
லே போகட்டு வித்தோபாயபூதஞ் சர்வான் விஷயத்தில் தன்
னுடைய ஆக்யாத்மீயங்களின் மாங்கனையும் வைத்து, நிர்பாஸ
யிருக்கை உபாயித்தாதவனுயிருப்பது. (ம.க.)

அவ- இதன் மேல் ஆசார்யாபிமானத்தினுடைய வேஷபா
ரத்தை அருளிச் செய்தார். (ஆசார்யாபிமானமாவது) என்று
தொடங்கி.

பு-சய- ஆசார்யாபிமானமாவது இவையொன்றுக்கும்
சுத்தனன்றிக்கேயிருப்பாடுகளுக்கே குறித்து, இவனுடைய
விழவையும், இவனைப்பெற்றுவீசுவாணுக்குண்டான பீர்தி
யையும்னுஸந்தித்து, ஸ்தனந்தய ப்ரஹுக்கு வ்யாபியுண்டா
ஸவது தன் குறையாக கினைத்து ஒளஷத ஸேவையைப்
பண்ணும் மாதாவைப்போலே இவனுக்காகத் தான் உபாயா
னுஷ்டானம் பண்ணி சுகதிக்கவல்ல பரம துயாளுவான
மஹாபாகவதஸிமானத்திலேயேயுத்தி "வல்லபரிசு வரு
விப்பரேல். அது கண்ணம்" என்று சொல்லுகிறபடியே ஸகல
ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் அகனிப்ட வ்ருக்காக்குகை.

40. ஆசார்யவ்யாபமானது- ஐயத்தின்வெண்ணத்தையடைய
வாய்கள் ஆசாரியன். அதாவதுவாய் பரமவ்யாப வேதபாதனம்
பண்ணும்போது ஐயவ்யாபவெயிருத்தத்திற் ஆசாரியன் சேதனனுக்கு
ஜ்ஞானபாதனம் பண்ணும்போது ஐயவ்யாபவெயிருத்த வேத

வ்யா. அதாவது ஆசார்யாபிமானம் இவனு-ஆசார்யனுடைய
அபிமானம் ஆகிறது, இவையொன்றுக்கும் கர்மியாகத்யுபாயங்
கள் காண்கிலும் ஒன்றுக்குக்கூட, அன்றிக்கே-ஆர்த்தவேஷமாக
வும் த்ருப்த வேஷமாகவும் இருந்துள்ள பரபத்தியின் பாகாரியா
ன்றிலும் ஒன்றுக்குக்கூட என்னிலுமாம்; பரபத்தியையும் "கட
டிச் சொன்னது- "மஹாவிச்வாஸபூர்வகம்" என்னும்படி அவ்யபி
சாரூசியும், மஹாவிச்வாஸமும், "த்யாகஸ்கிகாரித்யங்கம்"
என்றபடி வித்தோபாயவ்யாணங்கமாகிற த்யாகமும், ஸ்கிகாரமு
மாகிற சிவையுடையனாயிருக்கிற விருப்பு அரிதாகையாலே சொன்
னபடி, வித்திர்பவதிவாதேதி" என்கிறபடியே- கேவல பகவதஸை
ருபத்தையும் தன்னுடைய வ்யாபத்தையும் பரத்தால் அவன்
ஷ்வருபமானது-வ்யாதத்தர்ய விசிஷ்டமாயும், தன் வ்யாபமா
னது, தோஷவிசிஷ்டமாயிருக்கையாலேயும் வர்த்திக்கும். அவ
னுடைய கருபாதி குணங்களைப்பரத்தால் "என்னடிபார் அது
செய்ய?" என்றபடி. இன்னறனக்கெத்தனை தோஷங்களுண்டா
யிருத்தாலும் திரிபாஸயிருக்கைக்கு உடனாகையாலே இந்த பய
அபயங்களினாலும் பர்வச்சார்பாதமிருக்கையாலே- "நமைசய"
என்றும், "கச்சதர்" என்றும் "தேவமறற்றியேன்" என்றுஞ்
சொல்லுகிறபடியே ஸ்ரீ சதருக்ஞாழ்வான் மதாகனிகள் போலே
யிருக்கையே வ்யாபயிற்றே! சுத்தனன்றிக்கே "ஜ்ஞானந்தாஸஹஸ்
ரேஷ" என்றும் "சாத்ஜோதாத்: என்றும் சொல்லுகிறபடியே
இத்தீய ஜயமுதலான குணங்கள் கர்மநிகளுக்கு வேண்டுமவை
களாலும் சிகாவ ஸாத்யங்களாகையாலும், வ்யாபயிருத்தத்களா
கையாலும், கர்மநிகளைச்செய்யச் சுத்தனன்றிக்கே யிருக்கை,

மென்றே- ஐயம்மாவது ப்ர-தந்த மென்றே திறமாகையாலே, இவ
ரும் ப்ர-தந்தவ்யாபவாயிருப்பர். அதுக்கு கமணாதனமான இரண்டு
படிக்கள் போல் இவருக்கும் கமணாதனம் ஜ்ஞானாதுஷ்டானங்கள்
ஐயம்மாவது சேற்றின் காலவையாதே தாமதமாவிலிருக்குமாய்போல,
இவரும் ஐயவ்யா அன்னலில் காலவையாதே மானபதம்த்தில் மனதை
செலுத்தவர். அதுபாலும் கீரும் கவத்துகைத்தால் பரையெடுக்கும்ப
போலே, இருவரும் அவர் அப்பணாமான சந்தரங்களை விட்டு வாத
மனன சந்திரத்தைப் பற்றிப்பர்- அதின் கடை அழகாய் ஒரேவிதமாயிருக்
கும்போலே, இவரும் பரோஷமான ஆசாரத்தில் வந்து அகில்குறைய
ராமலிருப்பர், கடலில் அலைகள் மோதிகுறைய அத்தற்குப்பின் வாய்கள்

பாயத்திக்கும் அப்படியே மஹா சிவானாதிகளுள் அபிருத்த
பரிதாபகரானே சந்திரபுலகபவனவிக்வே பிருத்த, இருப்
பான் ஒருவனைக்குறித்து இப்படியிருக்குவதெனவனக்குறித்த,
குறித்தம், குருத்தம், மதித்தம், இவனுடைய விழுவையும்
“அகாதிமாயை” என்றபடி அகாதிமாதத்தின்மீதும்
ஸம்ஸார ஸமுத்தத்திலே அழுந்தி அகங்கப்படுகிற இச்சேதன
டைப பகவதராய கஷ்டமையும், இவனைப்பெற்றால் அந்த சேதன
னைத் தம் உபதேசகரானே நிருத்தி சர்வானுகூலசூயஸ்ஸம்
போலே ஸமர்ப்பிக்க அவனியைப்பெற்றும், சக்வணுக்குண்
டான சித்திகன் தனவாயத்தித் உகக்குவப்போலே சர்வானுக்
ருண்டாகும், பீதினையும் அனுவித்தித்து இச்சேதனன் விஷயப்
ஸேமத்தையும் சூசார்பனுகிறதான் அனுவித்தானம் பண்ணி,
ஸ்தனத்தைய ப்ரானுக்கு வ்யாதி உண்டானால் முகியுண்ணும் சிக
வுக்கு அப்பவமாக கோயுண்டானும், அது தன் குறையாக கினை
த்துத் தான் ஒளகத ஸேனவணியப் பண்ணும்மாதாவைப்போலே
அந்த அப்பவ கோப் தன்னுடைய அபத்யத்தாலே வந்ததன்றோ?
என்று கினைத்துத் தாயாரகிற தான் மருந்தன்னுமத்த தாயப்
போலே, இவனுக்காகத்தான் உபாயானுஷ்டானம் பண்ணி,
இந்த சேதனன் சிமித்தமாக சூசார்பனுகிற தான் சர்வானுக்
குறித்த பாயுப்பவாய அனுஷ்டானம்பண்ணி வானத்துக்குமுட்
பட இவனுக்கு அதிகாரியின்வாமையானே தான் பாயத்தியின்னி
என்று கருத்து, சகலிக்கவல்ல பரமதயாளவான மஹாபாகவதன்
அபிமானத்திலே அகரிப்பதற்கு சர்வானுப்போலே ஸமர்த்தனும்,
அதாவது மந்தரத்தையும் மந்தாரத்தத்தையும், “நிருத்திப்பணி
கொள்ளான்” என்றபடி ததனுஷ்டானத்தையும் உபதேசித்த

மல் தன் ஆகாரமாயிவ மதம்பத்தைபே அது அகரியுக்கும், இவரும் ஸம்
ஸாரத்திலிருக்கும்போது தபத்யாதிகளுக்கு இவையமல் மதம்பவதா
ராதிகளே தயாவித்திருப்பர். அது தன் குருகளுக்கு வாய்க்காட்
கினை இவாதேடி கொடுக்குவப்போலே, இவரும் ஸதமிக்க ஸதமிக்க
உபதேசிப்பர். தன் சிவைய குருகளுக்கு பழக்குவப்போலே, இவ
ரும் தன் அனுஷ்டானத்தைய பிஷ்யனுக்கு உதத்திக்காட்டுவர். ஆக
லால் இவர்களை பரமதனன் என்ற சொல்லுவது சூன்யேர் மாய. இவர்
குருடைய இதுதான் மயவற்றதாய் என்ற சொல்லியித் சேர்வற்ற
அழிந்த குருத்தையுடையதாய், “குணம் நீதுமது” என்றபடி அனுகூல

அகரிப்பதற்கு ஸமர்த்தனென்கை. அகரியும்போது “ஆங்குஸம்
ஸம்பம்போ தர்ம” என்றபடி பாதுக்க அனுகூலனுபவருடைய
பால், வ்யாதிவாயி திபேகாபாயிருக்கிற குருகையுடைய
லும், “ஆகாரத்ய ஸம்பம்” என்றபடி அக்யாரண சேஷத்தானி
ஆகாரத்ய ஸம்பத்தியையும், ததனுருபமான ஜ்ஞான அனுஷ
டான ஸம்பத்தியையுடையலும் மகாபாகவதனிற சூசார்பன
டைய அபிமானத்திலே, ஒதுங்கி “ஆசார்பன்னுரினவாத்யத்”
என்றும், “பிதகவாடப்பிரானு பிரமருவாகவத்” என்றும்
“ஆசார்பாயியாகமேயுத்தராவம்” என்றஞ் சொல்துதிறபடியே,
ஆசார்பனெ தெய்வமாகவும், தத்பிரமாமே ஸம்ஸாரவகிற கடனை
கடக்கக்கு ஸாதனருபமாதிறதோனியாகவும்கினைத்துக்கொண்டு
மயக்கனக்கை சேர்ந்தாப்போலே பாதந்தாலும் ஒதுங்கி, “வல்ல
பரிவருவிப்போல் அனுகூலனும்” என்று சொல்லுகிறபடியே
விஷ்ணுசித்தத் தம்முடைய ஸ்வாமியை பாடுதருபடி ஸமர்த்த ப்ர
காமாக என்ற தம்முடைய கணவட்டத்தக்கு வருகியாராகித்
அப்போகைக்கு அங்கியுயத்தைக் காண்போம். என்ற காய்கி
பார்—தம்முடைய தகப்பனான விஷ்ணுசித்தன சூசார்பாக
கினைத்து சீரோஷ்டமான பகவத்ப்ராவணயத்தையிட்டுப்பாதத்தகா
ராய் அவபிரமாதத்திலேபொதுங்கி வர்த்தித்தாப்போலே, கைவ
ப்ரவ்ருத்தி கிவ்ருத்திகளையும் தன்னுடைய கைவமான பாய்குத்தி
ராதிகளற்றதாயும் காமரோதாதிகன் கலகாததாயும், ஆர்ஜனம், பெற
மை, அப்யாச, ஸம்ஸார, குருப குதவிவ அபிபருண பூர்த்தியையுடைய
தாயும், கைவாக்கியம் இது விஷயங்களில் வெறுப்பும் விருப்பமற்றதா
யும் “ஐயமரி துதம்பம்” நுத்தினுயின்யின்யெய்தத்தையும் கனி
யார் மனம் என்பதாயும் “உடான ஆக்கவயிருக்க நுயலார் உடனார்
மயக்கித் மயக்கார்” என்றும்படி கலக்கமற்றதாயும் “சோதியாயின்
யின் பைத்தானாயின்நித் தோடுநன் உடனிக்காரியாயினும் பைத்
மாமதுடம் கவிக்கினும்” என்றும்படித் துணிவு உடையதாயும், பக்தி
சித்தமாய் மதவதானையப்போல அவினின்னமுயாயிருக்கும்.

இவர்களுக்கு ஏற்பட்ட நிராமம்சனே, இவர்களுட குருகினை
வெத்துக்காட்டவேதற்குப் போதிய ஸஞ்ஞயிருக்கிறத. அவையான
ஆசாரியன், தேசிகன், குரு, ஆசான், பெய்ருனி, பகவத், நித்தர், அந
கன், புண்ணர், பண்டிதர், பட்டாசர், உத்தரார், சேதிசன், உடர், உப
காரன் முதலியன,

கனையும், கீவருத்திகளையும் அதாவது— உபதேயமான அநுஷ்டான பாவருத்திபெல்லாவற்றையும் தயாஜ்யமாக அநுஷ்டான கீவருத்திபெல்லாவற்றையும் என்றபடி. அதாவது— காமாயேச வுண்பான பாவருத்திகீவருத்திகளெல்லாவற்றையும் சொல்லவாயம். அவனிட்ட வழக்கு: ஆக்குகை— இவையானும் ஆசாரியனுடைய தியமஸுன்றே என்றிறே, இவனுடைய பவவஹாரியுப்பது. அத்தால் அவற்றையவனானும் பன்னித்தான் அவ்வாசாரியனுக்குப் பாதத்தாலிருக்கிற அருப்பைச் சொன்னபடி.

(அவ.) இந்த ஆசாரியரிமாசம் உவதத்தியாயம் என்பதை எதருஷ்டத்தமாக அருளிச்செய்கிறார்— (எம்பெருமான்) என்ற தொடக்கி.

மு.சு. எம்பெருமான் தனித்து கீத்யலித்தபாப்பினாகா கீற்கச்செய்தே ஸகலதேவதாந்தரயாமியாய்க்கொண்டு ப்ராப்யனுகிறப்போலே இவ்வாசாரியரிமாசமும் தனியே உபாயமாகா கீற்கச்செய்தேயும் எவ்வாசாரியர்களுக்கும் ஸஹகாரியுமாய் ஸ்வதந்தரமுமாயிருக்கும்படி.

(வ்யா.) அதாவது— எம்பெருமான் தனித்து - சர்வானவன் அத்விதீயமாக, கீத்யலித்தபாப்பினாகா கீற்கச்செய்தே - என்றமொக்க வித்தமான உபேயபூதன் ஆகி கீற்கச்செய்தும், ஸகல தேவதாந்தரயாமியாய்க்கொண்டு ப்ராப்யன் ஆகிறப்போலே - ஸபந்த தேவதைகளுக்குள்ளே அந்தயாமியாய்நுத்துகொண்டு அவ்விவாதேவதைகளை வணங்குமவர்களுக்கு ஸ்வயமேவ உபேயபூதன் ஆகிறதுபோலே, இவ்வாசாரியரிமாசமும் - இந்த ஆசாரிய அபிமாகமாகிற உபாயமும், தனியே உபாயமாக கீற்கச்செய்தேயும் - பாத்பேகமானதொரு பாகாயாக இருக்கச்செய்தேயும், எவ்வா உபாயங்களுக்கு ஸஹகாரியும் ஆய் - "குருவந்தஸ்யர்வகம்" என்றபடி தீர்மானி உபாயசதுஷ்டபத்துக்கும் ஸஹகாரிக்கு மதாகியும், அதாவது அங்கமாகியும் என்றபடி; ஸ்வதந்தரமும் ஆயிருக்கும் - ஸ்வயம்ஸாதனமுமாயிருக்கும். ப்ராபத்தியான் - கர்மாதிகள் மூன்றுக்கும் அங்கமாக, உவதத்தியாயமுமாயிருக்கு மாப்போலே இந்த ஆசாரிய அபிமாகமுமாய் கர்மாதிகள் நான்குக்கும் அங்கமாக, ஸ்வதந்தர உபாயமாயிருக்கக்குத் குறையிலையிறே.

இப்படி உபாயஸ்வரூபம் ஐந்துபடியிருக்கும்படி அருளிச் செய்தாராயிற்று.

(அவ.) இனிமேல் கிரோதி ஸ்வரூபத்தை விவரிக்கிறார்— (கிரோதிவர்க்கத்திள்) என்ற தொடக்கி.

மு.சு.2. விரோதிவர்க்கத்தில் ஸ்வரூபவிரோதியாவதுதேஹாத்மாபிமாசமும், அந்யசேஷத்வமும், ஸ்வஸ்வாதத்தர்ப்பமும்.

(வ்யா.) அதாவது— விரோதிவர்க்கத்தில் ஸ்வரூபவிரோதியாவது - கிரோதிபஞ்சகத்தினு உவத்துக்கொண்டு ஸ்வஸ்வரூபத்துக்கு அதாவது ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு கிரோதி ஆகிறது; தேஹஜூத்ம் அபிமாசமும் "தேஹாண்க்ஷதம் புத்தி:" என்றபடி தேஹத்துக்கும் - ஜுதமாவக்கும் பேதம் சொல்வதே, "அநாத்மபாதம் புத்திர்பா" என்ற அசேதனமாய், அதித்யமுமாய் தேஹமே ஆத்மா என்கிற அபிமானமும், மகாத்மிப் பாதிபாதிக்கிற அர்த்தவிசேஷத்துக்கு பாதிகோடியான கிரோதியிறே! இந்த தேஹாத்மாபிமாசத்தான், அந்யசேஷத்வமும் "இதாசேஷத்வ திஸ்சேத்" என்கிறபடியே ஸ்வதன்வித்தசேஷியைய எம்பெருமானுக்குசேஷம் என்பதைத் தவிர்த்து அவனுக்குப்பிறப்புள்ளவர்க்கக் சேஷம் என்றிருக்கையும். உகாத்மிப் பாதிபாதிக்கிற அர்த்தவிசேஷத்துக்கு பாதிகோடியான கிரோதியிறே இந்த அந்யசேஷத்வத்தான். ஸ்வாதத்தர்ப்பமும், "உவதத்தர்ப்பத்தோ பதி ஸ்வாத" என்ற சர்வானே ஸ்வதத்தர்ப்புதன், எம் அவனுக்கு ஸர்வபாகாபாதத்தர் என்கிறதைவிட்டு, எவனே ஸ்வதத்தர்ப்புதன் என்கிற அஹங்காரமும், அகாத்மிப் பாதிபாதிக்கிற அர்த்தவிசேஷத்துக்கு பாதிகோடியான கிரோதியிறே! இந்த ஸ்வ ஸ்வாதத்தர்ப்பத்தான், ஆக, தேஹாத்மாபிமாகாதி தர்ப்பம் ஸ்வரூபகிரோதியாகக்கடவது.

(அவ.) சர்வாஸ்வரூபகிரோதியை அருளிச்செய்கிறார், (பாத்விவிரோதியாவது) என்ற தொடக்கி.

மு.சு.3. பாத்விவிரோதியாவது— தேவதாந்தரபாத்விவிரோதி பத்தியும், மைத்வப்ரதிபத்தியும், கஹத்தரதேவதாவிஷயத்தில் சக்தியோகப்ரதிபத்தியும், அவதார விஷயத்தில் மாணுஷப்ரதிபத்தியும், அர்ச்சாவதார விஷயத்தில் அசக்தியோகப்ரதிபத்தியும்.

(வ்யா.) பாத்விவிரோதி ஆவது பாத்விவான சர்வாஸ்வரூபத்து கிரோதி ஆகிறது, தேவதாந்தரபாத்விவிரோதியும் பாத்விவிரோதியும்.

[illegible]

நினைபாதே, "தமிழ்சபா" என்றபடி கேவலம் ம்லாதத்தாயித
ளின்மீதே பிரகடனமாய்போனே இருந்து இச்சேதாருடைய
கண்ணுக்கு விஷமாய்க் கொண்டு சிந்தையை பிட்டு, இந்த பிம்
பத்திச் சக்தியினை என்ற சொல்லுறெ ஐயுறமுற். ஆக, தேவ
தாந்தாயாத்வ ப்ரதிபத்தி பஞ்சகம் பாவ்மருப விசோதியா
கக்கடவது.

(43)

அவ. புருஷார்த்த விபோதிபாவதே? என்ன அத்தையும் பாதிக்கிறார்.—(புருஷார்த்த விசேஷபாவது) என்று விதாட்க்கி,

மு.சு.ச. புருஷார்த்த விநோதியாவது, புருஷார்த்தங்க
ளில் இச்சையும், தானுக்கே பகவத கைங்கர்யங்களில் இச்
சையும்

(வ்யா.) புருஷார்த்த விவோத்திவது உபாயவிரோதிபாதிதா. புருஷார்த்த அந்தாங்கனில் இச்சையும், தாபத்யபங்களிலே முழுதி ஈஸ்வானுடைய ஸ்வரூபருபருண-விபுதிகளின் அனுபவகைக்கர் யங்களே ஸமஸ்தவித புருஷார்த்தங்களாக விருக்கச்செய்தே ஐச் வர்பாதி ஈ-ஓத்யபங்களில் இச்சை பிறக்கும்தும்; தானுகத்த பகவத்தைங்கர்யங்களில் இச்சையும் 'அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யமாமி' என்றபடி பாவஸ்பாதிசபத்தாலே இஃபபெருமான் கைகவித கைக்கர்பமும் பண்ணும்போது, ஸ்வேஷ்டகைக்கர்பத்தில் அங் வயம் வந்ததோ என்ற பெருமாளுக்குத் திருவுள்ளமாக அதைத் பறித்து 'கீரியதாயிதி' என்று கிண்ணப்பம் செய்தார்போலே ஸ்வஇஷ்ட பகவத்தைக்கர்பத்தில் இச்சையும், ப்ரபஸ்ஸுக்கு ஸ்வி காரத்தில் ஸ்வகதமும் அனுபவத்தில் ஸ்வபோகத்தருக்கமும் கடா திறே. ஆக புருஷார்த்த அந்தாங்கனிலும், தானுகத்த பகவத் கைக்கர்பத்திலும் இச்சை புருஷார்த்தவிரோதிபாகக்கடவது.

(அல.) உயரத்தக்கு கிரோதிகாணவற்றை அருளிச்செய்திருர். மேல் (உயரயிரோதிகாவது) என்ற தொடங்கி.

மு. சி. சூ. உபாயவிநோதிபாவது உபாயங்கூடா வைல
கூகணயந்திரத்தியும் உபாயவாகவழும் உபேயகேளரவழும்
விநோதிபாவது என்பதும்.

45 உபேயசௌடாஸதா— “ஒழிவில்காவுத்தில்” ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபாங்காரம் “பழுவிலை” அடியைச் சேர்ந்த உபேயசௌடாஸம் உத. அநாவது இனையபெருமாம்பலத்தென்றும் பாடென்றும் பெருகும்

(வ்யா.) அதாவது- உபாயவிரோதி ஆவது - பாபத்தவிரோதி ஆகிறது; உபாயாந்தர வைவகநன்ய ப்ரதிபத்தியும் - வைவகந-
ருபங்கனாய், வைவருபவிரோதிகளாயிருக்கிற கர்மாதிகள், மூன்றாக
கூடும் விவகநத்தை ப்ரதிபதிக்கிற ஜ்ஞானமும்; உபாயவாகவ
மும் - பாபத்யுபாயத்தின் வ்யாப்திக்குத் தீவிரத்திபூர்வக மகாஜ்
ஞானமித்தனைபிறேயுள்ளது என்பதுமருத்தவஜ்ஞானம். அதாவது,
வைவகம் என்கிற ஜ்ஞானமும்; உபேயகேளவமும் - உபாயாந்த
ரங்கனாவே, ஸாதிக்கப்பட்ட பகவத்ப்ராப்தியே அதிகம் என்ற
சொல்லுமதும்; ஐஸ்வர்ய வ்யைபங்கனில், கொளவஜ்ஞானம்
என்று சொல்லும்போது இந்த ப்ராப்தித்தத்துக்குச் சோதிநே,
ஆனதும் ஒருவேளைபிலே ப்ராமதிகளகவாவது ஐஸ்வர்யகவல்
பங்கனில் கொளவப்ரதிபத்தி தோததமென்று தத்திஷயமாக ஒரு
போஜனை சொல்லவுமாம். பந்தா, வ்யைபகரூபப்பாததத்தாலே
ஸாதிக்கப்பட்ட பகவத்ப்ராப்தியே அதிகம் என்பதுமது என்றும்,
சொல்லவுமாம். இன்னமும்-உபாயவிரோதியாவது என்கிற வாக்,
பந்துக்கு ஒரு போஜனை சொல்லவாவது, கீழ் ப்ரதிபதித்தப்பாபத்
திதத்வைவித்ததினுடையவ்யைபகரூபவைவகநன்யத்ததர்சிப்பித்த
அந்தாம், ஆசார்பாபியாவதிற உபாயத்தை அருளிச்செய்கை
யலே, உபாயம் ஆவது ஆசார்பாபியானம் என்பதும், அதுக்கு
விரோதி மேற்சொல்லுதிற வாக்யதூஷ்யம் என்றும் தர்சிப்பிக்
கொளவுமாம். என்னனே? என்னில், இந்த சாமேயப்பத்துக்கு,
விரோதிஆவது- உபாயாந்தரங்கனாஎன்பதில் வாதனசதூஷ்யத்
பதுக்கும் வைவகநன்யத்தை, உபாயதிக்கிறதும், அவ்வுபாயசதூஷ்
யத்தின் சக்திப்பித்தவதுக்கேபிறே இது வ்யைபமாக விதித்

பிறமை பாராதே என்னை என்றால், புரிந்தாப்போல், திருவள்ளூர் தனம் திருவனந்திதல் முதலிய அமைச்சர்களில் வரி-தேவநாதபு அமைச்சரில் குறி பிறக்கவேண்டியதிருந்தியேயாம். பூரிசந்தர்ப்பவான் படைவீட்டிலே பிச்சித்திருந்து செய்துமேனும் செய்யவேண்டுமென்று இவையெருமாருக்குண்டானதுபொதுமக்களிடையேயும்.

இக்கைப்பற்றவேதும்மாந்திசையிச்சீய்த்து' என்றும், "வயலணி
யனத்தபூம் கடைத்தீகை சீய்ச்சீய்யுந்நிலை அறிவினகையலமே" என
றும், செருவினவேதும் பிடிக்க சீய்யுநாழ் கவுதல் வருதல்செய்யாய்
உந்தல் திருகுவுதலிட்டுகொடுதோரும் காவல் விளக்கிவந்தும்
என்றவிச்சீய்தாய்

[illegible]

(அவ.) இனிமேல் பார்ப்பதிலேயே அருளிச்செய்து—
(பார்ப்பதிலேயாவது) என்று தொடங்கி.

மூலக் கட்டப் பார்ப்திலிசோதியாவது- பார்ப்த சரிசம்மந்த மாய் அனாதாபக்யமாய் குருவாய் ஸ்திரமாயிக்குதுள்ள பகவ துபசாந் பகிவதாபசார அஸஹயாபசாரங்கள்.

(வ்யா) ப்ராப்திவிரோதி சுவது - பகவத்ப்ராப்திக்கு கிரோதி
ஆகிறது; ப்ராப்தசுரீரஸம்மந்தமஸ்ய - ஜன்மவிஹைதவாஸ ப்ராப்த
கம்சுரீரீத்துடனே ஸம்பந்தித்திருக்கையாய், அனுந்நபக்யமாய்-
அனுந்நபக்யத்தையே மையிப்பது; அதாவது பகவத்ப்ராப்திகளை
புத்திபூர்வமாகப் பண்ணுவதுவையே 'பச்சாத்தாபோசத்பதி,
வந்துய்யபுபயந்திகே, ப்ராப்தாபக்ஷேஸ்ருமிவ்வாதேபிருக்கு
மதாய்; துருவாய் 'அவஜாஸ்தி மாய் ஸுடா' என்றபடி ஸுடான
என்றே ஸுகன் என்றறிபாதே "தாஸதம் திகிதத:" என்ற க்ரு
ராப் த்வேஷிக்குமவர்களை அனாஸயோகிகளிலே தன்னியிலுள்ள
என்ற கண்ணென்றனே அருளிச்செய்திருக்கையாலே அதிகமாய்,
மந்திரமஸிசுக்கிற - பாவதாத்மபாசியாசிருக்கிற, பகவத் அபகார,
பகவத்க்ஷயபத்திஸ் பண்ணுகிற அபாரதக்களம், பகவத்ப்ராப்த-
அவத்காஸுமமாகவும் அர்த், ஸுமின்களும் காமஸ்ரும்களும்
புருஷஜ்ஞவர்கள் விஷயத்தில் பண்ணும் அபாரதக்களம்-
அவதம்ப அபாரதங்கள். காரணியின்றிக்கே பகவத்க்ஷயமென்ற

தாம் பாகவதவிஷயமென்றாலுஞ் செவியானே கேட்கக்குமுட்பட ஹிபாதபடிபாபிருக்குமிருப்புகள். பகவானுடைய தன் விஷயத்திலும் தன்னுடைய அடிபார்க்க விஷயத்திலும் அபகாரங்கள் பண்ணுவார்களே "கரிபாமி க ஸுமாயி" என்றுஞ்ஞாயல் பாகவதம் பாகி அபகாரம் கின்றேபோயித்தான். ஆகையால் இதனை கின்றே கிந்தியாய் இருக்குமென்று அருவிச்செய்தருவிற்றது. அனுபவத்துப்பாகிவிசேஷணதாபமும் பகவதபகாரநிவிசேஷபத்ய பத்திலும் அருவிக்கக்கடவது.

(அவ.) பகவதபகார நித்யபத்தின் கினைவை அருவிச்செய்திருர்—(இவை) என்று தொடக்கி.

முதலாம் இவை எல்லாவற்றிற்கும் விநோதி என்று போகக்கூடவது.

(வ்யா) அதாவது— இவை - இதை பகவதபகார பாகவதா பகார அஹையபகாரங்கள் முன்றும், எல்லாவற்றிற்கும் விநோதி என்று போகக்கூடவது. பகவதபகாரத்தினே எவையிடமாயும் பாகவதாபகாரத்தினே எவையிடமாயும் அஹையபகாரத்தினே எவையிடமாயிருக்குமந்த மைந்த அபகாரங்களுக்கும் விநோதி என்று போகக்கூடவது.

முதலாம் அஹையமும் ஜ்ஞானவிநோதியாகக்கூடவது, ஹைவானுதேஷம் போகவிநோதியாகக்கூடவது, அபிமானம் மைவருவிநோதியாகக்கூடவது.

(வ்யா.) சீழ் எல்லாவற்றிற்கும் என்று சொன்ன வாய்ப்பத்தில் முகப்பாபிருத்துதன் முன்றும்சங்களை விவரிக்கிறார் மேல் முன்ற வாய்ப்பங்களால் அதாவது— அஹையமும் ஜ்ஞானவிநோதியாகக்கூடவது தான்பகாரனோஷமும் தஷ்பாநித்யாநாபகாரனோஷமும் பாகவதமும் ஜ்ஞானத்திற்கு விநோதியாகக்கூடவது என்கை. இவற்றில் தான்பகாரவது எது? என்னிடம் பகவதப்பாகவதம் கின்றே இருக்கிற பாகவதருடைய அஹம் என்கை. தஷ்பாநித்யாநாபகார அஹையவது எது? என்னிடம், அபிமான-பதித-சண்டாப-மினேச்சாதிகள்குழையாக தண்டனாநிதருபேணவந்தஅஹம் என்கை. பதவா "சுத்யாநாப கிமித்தா தஷ்பாநித்யாநாபகாரத்தி" என்ற படியைத்தக்கேயிருக்கிற அஹம் என்றமாம். அன்றிக்கே பாகவத

வேஷத்தை மேலிட்டுக்கொண்டு ஸாதஞ்நாநிஷ்டையை கடத்திக் கொண்டு போகிறவருடைய அஹம் என்கைமாம். அன்றிக்கே பாகவதம் என்றிருத்தும் ஐச்வர்யார்த்தமாக சக்தியுடையநிஷ்டையைக்கொண்ட பண்ணுவார்களுடைய அஹம் என்றும் சொல்லவுமாம். பதவாதாம்-பாகவதம் என்றிருத்தும் ஆபிரஜாத்பாதிகள் தமக்குண்டே என்று அஹங்காரநிஷ்டையாக "மத்யந்தாந் ச்ரோத்ரிபோ கிந்த" என்றும், 'கிந்தாம் ரூவந்தி' என்றும் சொல்லுகிறபடியே பாகவத துஷணம் பண்ணுவாருடைய அஹம் என்றுஞ்சொல்லவையும். மைஷ்டாநம், பரிஷ்டாநம், கிந்திதாநம், துர்பகாரி விநோசா லாங்காராநம், சாத்தபாநம், தேவதாந்தாபாநம் முதலானவைபண்ணவுமாம். இவைபெயர்களாம் ஜ்ஞானவிநோதி என்று சொன்னுடையதேபமான அஹம் மற்றதுஎன்னிடம், சீழ்ச்சொன்னவைபண்ணவற்றிற்கும் பாகிநோடியாய், அபிரஜாத்பாநாநகாரநிஷ்டையின்கே ஜ்ஞானாநுஷ்டானபரிபூர்ணாய் "சகாந்தி வ்யப தேஷ்டவ்யம்" என்றபடி, பாகிநோதியாகவிரைக்கிற பாகவதங்களுடைய அஹம் 'தருவனே' என்றும்படி உபதேயம் என்கை. ஸாபகவதமே! இன்னமும், அஹையமும் என்ற வாய்ப்புக்கு 'அஹம் பாகவதமே' என்றும், 'உண்ணுஞ்சோறு' என்றும் சொல்லுகிறபடியே பாகவதங்கு சரிபு:பதியே தாகாநிதருபமான அஹம் மாகையானே, தத்யவநிதித்தவிஷயங்க்கொண்டவாம் தாந்க்கன். ஆகையானே, அவை விநோதியென்ற சொல்லு விதாரு போஜமுமுண்டு. பகவதபகவதவ்யநிதித்தவிஷயா தபவருப அஹம் போஜனத்தானே ஸோகத்தினே ரோகபிடிதருவ மனுஷ்யனுக்கு அபத்பாநித்யானே தாதகனானவை தொஷ்யுத்தமாய், * கந்தியாதிகன் பிறந்து, மண்ணாபந்தம் வந்து விநோதிக்கு ராப்போனே 5 அடகமுமுடிந்த இவனுடைய வ்யருபமும் கிந்திதேபோயித்தான் பிறே. ஆகையானே, அசண்ணாமமுடியுமாப்போனே தன் ஆத்ம த்வருபம் வெபாதபடி வர்த்திக்கை. இங்கே பின்னையுறங்காவிலி தாகருடைய வ்ருத்தாநத்ததை மையிப்பது. ஹைவானுதேஷம் போகவிநோதியாகக்கூடவது சீழ் 'அஹையமும்' என்ற வாய்ப்புத் தில் சொன்ன அதிகாரிகளோடேகடவர்த்திக்கிற தோஷம் பகவததபவகன்கையருப அஹையதோஷத்துக்கு விநோதியாயிநே. அபிமானம் மைவருபவிநோதியாகக்கூடவது அபிமானம் அஹங்கார

* கந்தியாதம் - ஐக்கி. 5 அடகம் - மோடும், ஆகை.

மமகாரூபாங்கமாகவாவே அந்த அஹங்காரமகாரங்களுக்கும்
'த்வமகாரூபாங்கம்' என்றபடி பகவத்சேஷத்வமார்த்த
த்பரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு உரோதியாயிற்றே. அங்கதோஷம்
என்ற வாக்யம் பாணவசிவானமாகவும், அபிமானம்என்ற வாக்
யம் கமபதவிவானமாகவும், ஹைவானதோஷம் என்ற வாக்
யம் சதார்த்திவிதிப்பான கார்பணபதவிவானமாகவும் போஜித்
துச்.சொல்லவாயிற்றே அபிமானம் என்ற வார்த்தை அங்கதோஷம்
ஹைவானதோஷம் என்ற வாக்யங்களுக்கு உரோவே அவ்யயிக்கக்
கூடவது.

(அவ) அந்தம் அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞானம்முன்னக முழுசு-
வானவன் ஸம்ஸாரத்தில் வர்த்திக்குத்தனையும் அதுவர்த்திக்க
வேண்டியவற்றை வாதித்தருகிறார்-(இப்படி) என்று கொட்கி-

மு சக: இப்படி அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞானம் பிறந்து முழு-
சு-வாய் ஸம்ஸாரத்திலே வர்த்திக்கிறசேதனுக்கு மோகக்
ஸித்தியளவும் ஸம்ஸாரம் மேலிடாதபடி காலகேசும் பண்
ணும் க்ராமம் வண்ணசாமாநுபாயாகவும், வைஷ்ணவத்வா
நுபாயாகவும், அகாச்சாதனங்களை ஸம்பாதித்து "யதக்
புருஷோ பவதி தத்க்ஷஸ்தஸ்யதேவதா:" என்கிறபடியே ஸகல
பதார்த்தங்களையும் பகவத்வியத்திலே கீவேதித்து யதாபலம்
பாகவத்கிரிச்சித்தாகவும் பண்ணி, தேஹதாரணமாந்தரத்தையு
ம் ப்ரஸாதப்ரதிபத்தியோடே ஜீவிக்னையும், வருத்தியும்
தத்வஜ்ஞானம் பிறப்பித்த ஆசார்யன் ஸன்னிதியிலே கீஞ்சித்
காரத்தோடே அவனுக்கமிதமாக வர்த்திக்கையும், ஈஸ்வரன்
ஸன்னிதியிலே தன்னுடைய கீசத்வத்தையனுஸந்திக்கையும்
ஆசார்யன் ஸன்னிதியிலே தன்னுடைய அஜ்ஞாதையனு
ஸந்திக்கையும், ப்ரீவைஷ்ணவஸன்னிதியிலே தன்னுடைய
பாரதத்தியத்தை யனுஸந்திக்கையும், ஸம்ஸாரிகள் முன்னில்
தன்னுடைய வ்யவகூத்தியையனுஸந்திக்கையும், ப்ராப்யத்
தில் த்வரையும் ப்ரபாகத்தில் அத்வனையுமும் விரோதியில்
பயமும் தேஹத்தில குசியும் ஆர்த்தியும் ஸ்வரூபத்திலுணர்ந்

தியும், ஸ்வரூபுணத்திலுபத்தியும், உத்தேசயலிஷயத்தில்
கௌவமும், உபகாரலிஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதையும், உத்தா
ரக ப்ரதிபத்தியும், அனுவர்த்திக்கையும் வேணும்.

(வ்யா) அதாவது— இப்படி "ஸம்ஸாரியான சேதனுக்கு"
என்று கொட்கி, "அபிமானம்" என்ற வாக்யத்தனவாக கடு
பாதிபாதித்த அர்த்தகிரிசேஷம் ஸம்ஸாரவற்றையும் திருவுள்ளம்பற்றி
இப்படி என்று அருளிச்செய்தார்; அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞானம் பிறந்து
ஸ்வஸ்வரூபாதிபஞ்சகத்தினுடையவும் அர்த்தஜ்ஞானம் பிறந்து,
முழுசு-வாய் - பகவத்ப்ராப்தப்பேசுபா ஸம்ஸாரகீவ்ருத்தியில்
இச்சையுடையவாய், ஸம்ஸாரத்திலே வர்த்திக்கிற சேதனுக்கு -
ஸம்ஸாரத்தன்னிலே பாவர்த்தித்துக்கொண்டிருக்கிறசேதனுக்கு-
அதாவது உடம்பு இறக்குவதும் ஸம்ஸாரத்தில் தானேவர்த்திக்க
வேண்டுமென்பதே அவ்வளவு வர்த்திக்கிற சேதனுக்கு, மோகக்
ஸித்தியளவும் - ப்ராப்தி வித்திக்குமளவும், ஸம்ஸாரம் மேலிடாத
படி- "மஹேவாக்யம்: சம்" இப்படி குர்ணிகையிலே எம்பெருமா
ரர் பிரார்த்தித்தாப்போலே கான்தாயத்தாலும் பகவத்பசாதி
கள் வரையக்கூட ப்ராப்தித்துக்கொண்டிருக்கையே ப்ரபேஜ
மாயிற்றே. அவ்வளவானும் விராந்தாப்ராஹ்மாயனுக்கு வந்த
அர்த்தமே பவித்த, ஸம்ஸாரத்தில் அவ்வயமுண்டாகக்கு
தேஹவாய் விடுமிற்றே. ஆகையால் ஸம்ஸாரத்திலே அவ்யயிபா
மைக்கு காலகேசும் பண்ணும் க்ராமம் - பொழுது சுழியும்படி
பண்ணுகிற காமவ்வது, வண்ணம் அநுபாயாகவும் - தன்னு
டையவர்ணத்துக்குத்தகுதியாகவும், ஆசாமத்துக்குத்தகுதியாகவும்
வைஷ்ணவத்வ அநுபாயாகவும் - தன்னுடைய வைஷ்ணவத்வத்
துக்குத்தகுதியாகவும், அதிநாமப்பதியெல்லாம் அத்னாவர்ணவியாக
மன்றிக்ே முழுசு-வாய் இருப்பார்க்கெல்லாம் சொன்னதா
கக்கூடவது. 5 அக ஆச்சாதனங்களை ஸம்பாதித்து உபாசுக்களி
தும், அபாதினைக்காமணங்களிடும் அபம்ருத்யு தொடக்கமான
மஹாப்ராப்த்யுபஹாயாகப் பண்ணுகிற சாத்விருபமான கர்மவிபா
கத்திலும் 6 வ்யதிபாதிகளிடும் பாணவயத்திலும் பண்ணுகிற
ஜீவப்ராபத்தித்தாதினிலும் வ்யதிபாதிபாதிபாத்தமர்கப்பண்ணுகிற

- 5 அகம் - உணவு ஆச்சாதனம் - மோகவ.

6 வ்யதிபாதம் - வ்யவகூதம்.

க்ரி யா வி சே ஷங்கிலும் பண்ணுகிற சாக்ஷிஞ்சக க்ரி
மாண்ட நில கார்ப்பாண ஆயிரண்டாதி பதார்த்தங்களை தாயுத்
ராதிகளுடைய போஷணர்த்தமாக பரிசுரித்தா இப்படித் தன்
வருபத்துக்குச்சொத கார்ப்பங்களைப்பண்ணி அஸாச்சாதங்
களை ஸம்பாதிப்பதே, தனக்கு போக்பமான உதவங்களிலே பரி
சுத்தமாக உபாதாகத்துக்கிடையே அங்காதிக்கை ஸம்பாதித்து,
“யதங்க: புருஷோ பவதி ததங்க: தன்ய தேவதா:” என்கிறபடியே
புருஷனுடன் வன் வந்த தாவ்பத்தை அங்கமாக உடைபடுகிறதே
அவனுடைய இஷ்டதேவதையும் அந்த அங்கமே உடையாதி
ருர்கள் என்ற சாத்திரம் சொல்லுகிற பாக்யமாக வகல பதார்த்த
தங்ககளையும் பகலத்திலேயுத்திலே விவேசித்து தன் சிவதமாக ஆர்
ஜித்தமாய் தவந்துக்களையும் “அச்சாதம் புரோதாயந்தம்” என்
றும், “போமே பக்த்ய ப்ரபச்சதி” என்ற ஒரு சொல்லுகிறபடியே
பரிபூர்ணபக்தியோடே பகவத்கிஷ்யமாக ஸம்பப்பணம் பண்ணி,
யதாபலம் பாகவத கீருசித்தாரமும் பண்ணி “மனாக் தானம்”
என்னும்படி பகவத்கிஷ்யத்திலே சிவததம்செய்தபதார்த்தத்தை
தன்னுடைய சக்திக்குத்தக்கதாக அவர்கள் உகக்கும்படி பாகவத
கிஷ்யத்திலேயும் ஸம்பப்பித்து, தேவதாரணமாத்மததையும் ப்ர
ஸாதார்த்திபத்தியோடே ஜீவிக்கையும் “தவத்யபுத்தோஜிதசேஷ
போஜிதா” என்ற, “குரோருச்சிஷ்டம் புஞ்ஜித” என்றும் சொல்
கிறபடியே பகவதததாநாதிகளுண்டான பதார்த்தமிதே என்ற
பாதிபத்தியோடே தன்னுடைய தரிக்கைக்குத் தக்கவாத்மே
புஜித்த ஜீவிக்கையும், வருத்தியும் தவஜ்ஞாநம் பிறப்பித்த ஆசார்
யன் ஸன்னிதியில் ஆசார்பன் சித்பஸம்ஸாரியான என்னை விஷயி
கரித்து கவிப்பதற்காகத் தன்னுடைய பாமக்குடையானே அகேச
மாக ப்ரபாணப்பட்டு, ஹிதகாமனாகையாலே “அறிபாதன் அறி
யித்த அத்தா” என்கிறபடியே தனக்கு வகணர்த்தக்களையும் உப
தேசித்து இப்படி வருத்தப்பட்டமே தவஜ்ஞாநாதிகன் பிறக்கச்
செய்த உபஆசார்பன் வக்தியிலே கீருசித்தாரத்தோடே “சரீரம்
வணுவிஜ்ஞாநம்” என்றபடி தன்னுடைய ஆத்மஆத்மியங்கனின்
டும் அத்தாதிக்கு ஸம்பப்பித்து உபத்தபாணபின்பு இவன் தனக்
கென்னும்தொன்றித்தாமையாலேயும் அத்தாதிக்கு சேஷமான
பதார்த்தத்தைக்கொண்டேதான் ஜீவிக்ருவனாகையாலேயும் அவ
னுக்கு சேஷமான பதார்த்தத்தைக்கொண்டு அவன் திருமேனி

வைப் போஷிக்கிறதே கர்த்தவ்யம் என்றினைத்து ‘சாஷிஞ்சித்ருர்
வித’ என்றபடி தன்சக்திக்குத்தக்க ஆனவும் அவனுக்குபகரிக்கிறருப
மான வகண்கர்த்துடனே; அவனுக்கு அபிமதமாக வர்த்திக்கை
யும் ஆசார்பன் தன் க்ருஹத்துக்கு வர்த்தபோது தன்னுடைய
பெருமைபெண்மம் அவன் முன்னே சொல்லிக்கொண்டு அவ
னுக்குத்தனிகைக்குமுற்படக் கொடுக்கைக்கு அதிகாரியின்மாதபடி
பண்ணிக்கொண்டிருக்கை அவனுக்கு அகிஷ்டாவஹமாகையாலும்
ஸ்வாதிகாரத்துக்குச் சொதபடி வருகையாலும் அப்படியிருக்கை
யன்றிக்கே தன்னுடைய ஆத்மஆத்மியங்கனின்டும் அவனின்
மாகையாலே வஞ்சகியின்மாமம் அவனுக்கு உகப்பாய்படி வர்த்
திக்கையும், ஈர்வதன் ஸன்னிதியிலே தன்னுடைய சித்தவத்தை
அநுணந்திக்கையும் ஆசார்பன் காட்டத்தான் ஈர்வதனைக் கண்ட
நித்தவனாகையாலே ஈர்வதுடைய ஸந்திதாதத்திம் ‘போருஷ்வாத
என்னப் பொருளாகி’ என்றும் ‘சேனேன் கிறையென்றும்’
என்றும் ‘அபாததஹம்பாஜகம்’ என்றும் ‘அமர்யாத:கூதா:’
என்ற ஒருசொல்லுகிறபடியே தன்னுடைய தோஷபூயந்தவாதி
களை முன்னே வைத்துக்கொண்டு, இந்த வாகார்பன் முகத்தாலே
சித்பஸம்ஸாரியான என்னை சித்பயிபூதிக்கு அர்ஜனுப்படி பண்ணு
வதே’ என்ற தன்னுடைய சித்ததன்மைக்கே அநுணந்தானம்
பண்ணுவது; ஆசார்பன் ஸன்னிதியில் தன்னுடைய அஜ்ஞதை
யை அநுணந்திக்கையும், ஆசார்பனுடன் ஈர்வதிக உபகரித்தவ
னாகையாலே அஜ்ஞனுடன் அறிபாத அர்த்தங்களைத் தம்
உபதேசாதிகளாலே அறியும்படி பண்ணினவனுப் அவன் க்ருஹ
பாலேதான் வகணகற்றையும் அறிந்திருத்தாலும் தனக்கு ஒன்
றத்தெரிபாதவகணப்போலேயிருத்த தன்னுடைய அநுணந்தாத்
தாலே ஜ்ஞாத்ருத்தத்தமுன்னிடாமல் பின்னையும் அவன் ஸன்னி
தியில் விசேஷ அர்த்தங்களையும் பெறும்படி தன்னுடைய அஜ்ஞ
னத்தை அநுணந்தானம் பண்ணுவதும், ஆசார்பன் முன்னே தன்
ஸ்வஜ்ஞதன்மம் முன்னிட்டால் வ்ருபவாதிவருமன்ற தருத்து.
பூரிவைஷ்ணவங்கள் ஸந்தியில் தன்னுடையபாதத்தீயத்தைஅநு
ணந்திக்கையும் பூரிவைஷ்ணவர்கள் ஆசுருர்கள்- மத்யமபத்தித்
பாதிபாதித்த அர்த்தகிஷ்டையுடைய வர்களுபிருக்குமவர்கள்.
எவ்வனேவன்னி; தம்முடைய ஆத்ம—ஆத்மியங்கனின்டும்
அநுர்பயதவகணியின்றிக்கே அநுபயின்டும் பகவததீராகவும்

பாகவதாதினங்களாகவும் அநுபந்தித்து அவர்களுடைய குணதய வாதிகளும் உயர்க்கினதாயிவாடிபோக்பங்களாகினைத்து 'சனி பிபின்பிவாண்டெய்மைச் சென்மசென்மத்தாம் காப்பர்' என்கிற படியே, தம்முடைய அநிகாத்துக்கு ஒரு சனிப்பின்பிக்கேயிருக்கு மவர்களாய் 'சமயத்தபவத்துக்கம்மேகாஇவ' என்னுப்படி தம்மை பாசாபிக்குமவர்களாயும் சூரிதாத்தாநிகளானும் அஹங்காரநிக ளானும் ஆகம்பவாநிகளானும் வரும் அனந்தத்தங்களால் உவ ருபத்துக்கு ஒரு சனிப்பும் வாரதபடி பன்னுமவர்களாய், தத்த தியவிஷயத்தில் தக்கவிப்போனே அதுவுடனபர்யத்தபாக உப பித்துக்கொண்டு போருபங்களான பூவிலுண்ணவந்தையுடைய வர்களாகிற பூவிலுண்ணவர்கள் என்றபடி. இப்படியிருக்கிற பூவிலுண்ணவர்கள் ஸத்திதானத்தின் பாரதத்தியத்தையநுஸத்திக் கையாவது- அவுண்ணவத்தின் அவர்களோடே ஸபாநமாகத் தன்னையெண்ணிக்கொண்டு அஹங்காரநிகளானே ஸ்வரூபவாதி பிறக்கும்படி வந்தியவான் 'என்னையானும் பாயர்' என்றும், 'சென்மசென்மத்தாக்காப்பர்' என்றும், 'தான்தொயுவார் என் றுமேமோர்' என்றும், 'செனாமாமிர்' என்றும், 'எவ்கன் கோக் குடி' என்றும், 'தம்மைபாட்போன்றோர்' என்றும், ஆற்றவர்களும் அவற்றத்துக்கு அதுகுணமாக ஆசார்பர்களும் அருளிச்செய்த பாக வத்தானும் 'மத்பத்தஜவாத்தம்பம்' என்றும், 'மம மத்பத்தபக் தேஷம்' என்றும் 'பன்மீப்பேச்சேபிவர்த்ததே' என்றஞ்சொல் லுகிற திருமுருகப்படியானும், சன்னுடைய ஆத்ம-ஆதீபயங்கள் இரண்டுமே அவர்களதிகங்களாய்படி வந்தித்து தத்தனத்திதானக் களில் 'இக்கினைவு பிறத்தமேதே க்ருதக்ருதம்பம்' என்னவாம்படி. கேவல பாரதத்த்பத்த உடையனுபிருக்கையே ஸ்வரூபமின்ற அநுணத்தானம் பன்னுதது, பத்வா பாகவதபர்பத்தயான பக வத்பாரதத்த்பத்ததச்சொன்னுமோ என்னித் அப்படிச் சொல்ல வொண்ணாது. கீழே ஈசுவரன்வகீதில் தன்னுடையசீசத்தவத்தை அநுஸத்திக்கையுமே என்ற அருளிச்செய்திருக்கையானே இங்கே பாகவதபாரதத்த்பமே அநுணத்திக்கச்சொன்னுகிறது. பாகவதத் துக்குச்சேருவதும் இதனேயே. ஸம்ஸாரிகள்முன்னில் தன்னு டைய வ்யாவருத்தியை அநுணத்திக்கையும் 'ஆபாஸம்மத்தம்பப் பத்தாய்' என்றும், 'பாஸ்யத்தபயங்கனாதேவ' என்றஞ்சொல் கிறபடியே அநாதியாக சந்ததிவிஷயப்பாவண்பத்தானே பகவத்

கிழகாரியிருத்திற ஸம்ஸாரிகள் கீழே 'பே கண்டயத்தானலி களிகாசுமாஸா' 'மதுவர்தனப் பரபக்தா' என்றும், 'கைப் கமலத்தன்னதெரியப்பட்டபிரான்' என்றும், 'தொடைபொத்ததன் வரும் கடைபும் பொலித்து' என்றஞ்சொல்லுகிற ஆகாயான வைஷ்ணவவேஷத்தானும் பரபக்தையானும் ஜ்ஞானாதிகளானும் அந்த-ஸம்ஸாரிகளில் காட்டித்தமக்குண்டாயிருந்துள்ள மேன்மை வேறபாட்டை அநுணத்தானம் பன்னுததும், 'பிராப்யத்தில் த்வ ரையும் காண்கோர்ப்பதும், போகிறத என்றிருப்பதன்றிக்கே 'பேற் றுக்குத்தவரிக்கை' என்றபடியே சீசாமாக குணதயவகைகம்பரு பமான புருஷார்த்தம் வித்திக்கவேணும்' என்கிற-தகையும், பரப கத்தித்தத்தயவஸாயமும் மணாவிச்சவஸ்யூல்வமாக வித்தோபாய மான ஈசுவரன்வகுதித்துப் பன்னின் வண்ணுபையான பரபத்தி யில் அப்பவஸாயமும், பத்வா ஸாதார்த்தங்களுக்கும் வித்தோப யமான இந்த பரபத்திக்கும் மமான பரிபத்திபண்ணிற்றே! அங் கணுகாதே கீழ்ச்சொன்ன பரபயதுகுணமாகவிதே இந்தப்பாப கத்தானிருப்பதுஎன்றபரபகிஷயத்தின் அத்தயவமுண்டாய் படிவர்த்திக்கையும் என்றஞ்சொல்லுமாம். விரோதியில் பயமும் கீழ்ச்சொன்ன கிரோதிபஞ்சகத்தினும் பிதியும் அன்றிக்கே பரபகத் தில் அத்தயவஸாயமும் என்றவகத்தாம் விரோதியில் பயமும்என்ற ஸாதிக்கையிலுனேயித்தவிதிரோதிப்பாபகம் ஆகிற வித்தோபாயத்த க்கு கிரோதிகளாகிறவற்றை கிவகித்திறதாகக்கடவது: தேஹத் தில் அருசியும் கீழ்ச்சொன்னபரபப்பரபகங்கனிகத்தவகையும்அத் பவஸாயமும் உடையரூப் தததருணமாகவிவிதரிவித்தவிஷயக் களில் கசைபற்றவருகையானே கிரோதிபத்திக்கு முன்மாதேஹத் தின் அருகிபிறக்கும்படி வந்திக்கையும்அன்றிக்கே, ஆசார்புனே பரபப்பரபகங்களானும் என்றிருக்கும்வருகையானே தத்திஷ பத்தித் த்வகையும் அப்பவஸாயமுமுண்டாய் அவற்றத்துகிரோதி யான தேஹத்தின் பக்கவித் அருகி பிறக்கும்படி வந்திக்கையும் என்றமாம். ஆத்தியும் தேஹத்தின் அருகி கோன்றினபேதே க்ருதக்ருதப்பருகையானே 'மருத்யும் பிபியமிவாதிதம்' என்றும், 'ஆக்கைகிடும்பொழுதென்னோ' என்றும் சொல்லுகிறபடியே பரபுதிதிரோபரிசவகீதப்பாவணப்போலேயிருக்கையன்றிக்கே 'எக் கராயாஸுன்னே வினிஷத்த-கடுகனே' என்றும் 'கவிக்கொன் றுக்காசம்' இன்னுக்குதாதே' என்றஞ்சொல்லுகிறபடியே

இந்த தேஹத்தைச் சடக்கை விடுவித்த தேவரீர் திருவடியின்
சேர்த்துக்கொள்ளும் என்னை ஆர்த்தியையுடையபிரகாரமும்,
ஸ்வரூபத்தில் உணர்த்தியும் பகவத்பாப்தி வித்திக்குமாயும்கம்,
சரீரவிசுஷ்டனப் ஸம்ஸாரத்தில் வர்த்திக்குவனபிரகாரமாயே
குணதீபம்மாக்கத்தா ஸம்பாக்குமினம்மத்ததா தும்குறவான
தேஹத்தாலும் காத்தாக்கவக தாயுதாரிதனாலும் அஹங்கா
ராதிகன் பிறந்த 'விண்ணுதார' பெருமாற்கடிமை செய்வாயுஞ்
செய்யும்—என்னும்படி பகவதாசாராதிகன் ஸம்பவிக்குமாகை
யானே இப்படியான வ்யவஸாயங்கனானே தன் ஸ்வரூபத்துக்கு
ஹாநி தாரதபடி வ்யவஸாயத்தின் கதா தெளிவுடையவனபிரகாரமும்
புர்; அன்றிக்கே ஸ்வரூபத்தில் உணர்த்தி ஆவதா-ஆசார்போப
தேசமடியாக வந்த அர்த்தவிசேஷங்களானே வித்தித்த ஸ்வரூப
முடையவனாகையானே தன் ஸ்வரூபத்தை வித்திப்பித்த அர்த்த
விசேஷங்களின் ஸ்விருதியின்மீத்கே என் னுத்தெளிவுடையனபிரகார
மையும் என் னுஞ்சொல்லுமாம். அங்ஙனமூன்றிக்கே கீழ்ப்பாஸ்துத
மான பர்வதாபத்திதுடையபுருஷாநுபவகைக்காய்க்கனிமறப்
பின்மீத்கேதெளிவுடையனபிரகாரமும்என் னுஞ்சொல்லவமையும்
ஸ்வரகண்ணத்தில்அசத்தியும் தன்உடம்புபிரகாரமாயும் தன்ஸ்வ
ரூபத்தையும் தேஹத்தையும் ஈசுவானோகவிக்குமவன் என்றும்
ஆசார்பனே ஈகிக்குவன் என்றும் அதுவந்தித்த தன்னுடைய
ஈகணத்தினால் சக்திபிந்தாதவனபிரகாரமும், தன் ஸ்வரூபத்
தைப் பார்த்தாலும் அவர்களைபிறே ஈகுகர்கள் உத்தேச்யவிஷயத்
தில்கேளாவமும் உத்தேச்யமான ஈசுவானிஷயத்தில் கன்யரூம்
உபகாரவிஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதையும் உபகாரகன ஆசார்பன்விஷ
யத்தில்க்ருதஜ்ஞதா தனத்தானமும்பத்வா உத்தேச்யவிஷயமென்று
ஈசுவானிச்சொல்லியுபகா விஷயமென்று அந்த உத்தேச்யவிஷய
மான ஈசுவானிபுகரித்தவர்களைபிறே ஈகுகர்கள் தொடங்கிவ்வா
சார்பனவாகவுண்டான குருக்களென்னவாயும், உபகாரகாக்
சொல்லி, தத்திஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதா தனத்தாபுடையனபிரகார
மையும்என் னுஞ்சொல்லுமாம். இவர்களைவர்த்திக்கும் சேஷி அவ
னிதரே அகனையிறே துண்களாகரிக்குமது? இவர்களைத்தானேயுப
கரிக்கையானே உபகாரத்தையும் அயன்றனக்கேபிறேயுன்னது,
உத்தாரக பரிதிபத்தியும் உத்தாரகனும் அவனையிறே 'ஸ்வரூபமா
ம்' என்றெவர்த்திதில் ஈசுவாரபிரகாரம் என்றசொன்னது—ஈம்

ஸார்ப்ணவம்காராம்' என்றபடி விண்ணுபோதமாகையானே அவா
தானமான ஸம்ஸாரோத்தாரகத்தம் ஈசுவானதேயாப், தத்திஷ
டான விசேஷத்தாலும் தத்தாயாவத்தாலும் இவர்களைவர்த்திக்கும்
ததியமான உத்தாரகத்தவர்க்கு—ஆக, உத்தேச்யத்தவ-உபகாரத்தவ
உத்தாரகத்தவர்கள் மூன்றும் அவனுக்கேயுப்பது என்றசொல்லி,
தத்திஷயத்தில் கெளவமும், க்ருதஜ்ஞதையும் உத்தாரகத்தவாப்தி
பத்தியுமெல்லாம் தத்திஷயத்தினே அதுவந்திக்கையும், என்ற
சொல்லுமாம். அன்றிக்கே உத்தேச்யவிஷயத்தில் கெளவத்தவ
வாக்பத்துக்கு இன்னமொரு யோகனையுமுண்டு. அதாவது—
'வேதம் வஞ்ஞர்க்கு' என்றதபடியே—'ஈசுவான் உத்தேச்யவாயு
பாகவதர்கன் உபகாரகர்க்குச் சொல்லுமது; அத்தைச் சொல்ல
வுமாம். அன்றிக்கே தனக்கு ஈசுவானிஷயம் உத்தேச்யமோ
பாகவதவிஷயம் உத்தேச்யமோ ஆசார்பவிஷயம் உத்தேச்யமோ
என்று சொல்லி இவை மூன்றிலும் வயத்திக்கொண்டு 'தேயுமறி
றறிபேன்' என்னும்படி ஆசார்பவிஷயம் உத்தேச்யமாய் அந்த
ஆசார்பத்தவம் 'ஆசார்பபதம்' என்ற தனிபேயொரு பதம்; 'அத
உன்னது ஸம்பெருமாலுக்கே' என்ற அருளிச்செய்கையானே—
ஸம்பெருமாலுர் பக்கவிசேயாப் 'கச்சிதா' என்றதபடியே 'சூர்
தாழ்வானுதிரு உத்தேச்யத்தக்கு 'சித்தபசுத்தகம்' என்ற நாமபத்தி
கிரோதி என்றிருத்த சூர்சுத்தகநிஷயமாய்போயே இக்கும் பத
வத்திஷயம் கிரோதி என்ற ஸம்பெருமாலுர்பக்கவிசே' கெளவ
பரிதிபத்தியும், உபகாரவிஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதையுடைய உத்தேச்ய
விஷயம் ஸம்பெருமாலுராய் பரிச்சேதித்தபின்பு 'சூர்சுத்தக
க்ருது பரிணாமத்ததாய்' என்றும் 'உபகாரதக்ருதகேசும்காத்
புயம்மாம்' என் னுஞ்சொல்லுமதபடியே உத்தேச்யவிஷயத்தையுப
கரிக்குமவான உபகாரகர்க்கு திருக்குருகைப்பின்னான் திருமன்
பாழ்வான திருவார்பமொழிப்பின்ன மூதலானவர்களைபேன்
ருகாம் இந்த உத்தேச்யத்தை வித்ததா என்ற உபகார
களான அவர்கள் விஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதா தனத்தானமும் உபகா
ராயிருக்கை. பத்வா உத்தேச்யவிஷயத்தில் கெளவமும் உப
காரவிஷயத்தில் க்ருதஜ்ஞதா வந்த சொன்னது—'உபகார்பவந்த
கெளவத்தானே' என்றெவர்த்திதில் இவர்தாமே சூர்சுத்தக
னத்தில் ஆசார்பனை யுபகரித்த ஈசுவான விஷயம் உபகாரகன்
என்னும் அருளிச்செய்கையானே ஆசார்பனே உத்தேச்ய விஷய

யானபின்பு ஆசாரியனை யுபக்ரித்த ஈச்வரன் யிகவும் உபகாரகனாக
கையினாலே தத்திஷயத்திற் க்ருதஜ்ஞநானு ஸ்தானமுடையாரி
ருக்கை என்றுஞ்சொல்லவுமாம். பத்வா—உத்தேசப் விஷயம்
ஆசாரியனுடையோடு “கன்னிகாச் வேண்டியோப்பானே” என்றபடி
ஆசாரியனைச் சேர்த்துவைத்த மஹாபாகவதனை உபகாரி என்று
சொல்லி தத்திஷயத்திற் க்ருதஜ்ஞநானு ஸ்தானம் பண்ணிக்
கொண்டிருக்கை என்றுஞ்சொல்லவமையும். பத்வா உத்தேச்ய
விஷயம் என்று எம்பெருமானுரைச்சொல்லி, உபகார விஷயம்
என்று அந்த உத்தேச்யத்தை உபகரித்த ஆசாரியனை உபகாரகனாக
நச்சொல்லி தத்திஷயத்திற் க்ருதஜ்ஞநானு ஸ்தானமுடையவனாக
யிருக்கையும் என்னினும்சேரும். உத்தார உபநிபத்தி ஆவது
கீழ்ப்பாண்டதமான பர்வதாயமும் உத்தேச்யமானபோது ஸம்ஸார
கோத்தாரகப் ப்ரதிபத்தி மூன்று விஷயத்திலும் உடையனாகிருக்கு
மிருப்பைச் சொல்லுதல், அன்றிக்கே மூன்று விஷயத்திலும்
வைத்துக்கொண்டு தனக்கு எந்த விஷயம் உத்தேச்யமோ அத்
தையே உத்தாரகம் என்று சொல்லிற்றுதல். பத்வா எம்
பெருமானார் உத்தேச்யர் என்றிருக்கும் அர்த்தத்தை உபகரித்த
ஆசாரிய விஷயமே உத்தாரகம் என்று கீண்கிறதால் ஆசாரியனி
டத்திற் உபகாரகத்வமேயொழிய உத்தாரகத்வம் சொல்லுப்படி
எங்கனே? என்னில், ப்ரதம் பர்வமான பகவத்க்விஷயத்தை யுபகரித்
தும், சாமயர்வமான எம்பெருமானுரை சாமசேஷி என்னுமர்த்
தத்தை உபதேசித்தும் உபகரிக்குமவனாகையானே, தத்தினமான
உபகாரத்வமேயுள்ளது. ஸாக்ஷாதுத்தாரகத்வம் எம்பெருமா
னர்க்கேயுண்டாகையானே “தருகோர்தான் ப்ரதம்” என்றபடி
எம்பெருமானுடையவும் எம்பெருமானுருடையவும் ஸம்பந்தமான
உத்தாரகத்வம் ஆசாரியவிஷயத்திற் உபகரித்ததொழுவதுவாகு.
அங்னமன்றிக்கே உத்தேச்ய விஷயத்தில் கேளாவமும் என்று
தொடக்கி மூன்று வாக்யத்தானும் எம்பெருமான் உத்தேச்யர்
என்றே கௌரவ ப்ரதிபத்தியும், தத்திஷயத்திற் உபகாரத்வ
மடியாகவருகிற க்ருதஜ்ஞநானுஸ்தானமும் தத்திஷயமே உத்
தாரகம் என்றே ப்ரதிபத்யவர்த்தனமும் சொன்னதென்று இவ்
வாக்யங்களுக்குப் பொருளாகவுமாம். ஆக உத்தேச்யத்வ-உபகா
ரத்வ-உத்தாரகத்வங்கள் மூன்றும் ப்ரதமசேஷியான எம்பெருமா
னுக்கு உண்டாயப்போனே சாமசேஷியான எம்பெருமானுர்க்

கும் உண்டாயிருக்கிறபடி அநுவர்த்திக்கையும் வேணும். வர்ணச்
சாமாநுருபமாகவும் என்பது முதலாக கையினுள்ளவற்றோடு “ஸம்
ஸாரிகன் முக்கித் தன்னுடைய வ்யாவ்ருத்தியை பனுஷத்திக்கை
யும்” என்பதிறுனவை பனுஷத்திக்கையும்வேண்வேது முக்யமாப்
போனே ‘பாப்பத்திற் த்வமாயும்’ என்று தொடக்கி வெள்ளவற்
றோடு “உத்தாரகப் ப்ரதிபத்தியும்” என்பதிறுனவையும் அநுவர்த்திக்
கையும் அவச்யப்பேகிதம் அப்போதுதான் அர்த்தபஞ்சக ஜ்ஞா
கோதயமுன்னாக முமுக்ஷு-வானவன் ஸம்ஸாரம் மேலிடாதபடி
ஸம்ஸாரத்தினே வர்த்தித்துப்பண்ணும் காலசேஷமும் காமமாவது.

(அக.) இவ்விமேல் இவ்வர்த்தபஞ்சகத்தில் ஜ்ஞாநமும் தத்து
குணமாக அதுஷ்டானமுமுண்டாய் அவற்றுடன் கூடி வாமும்த
முமுக்ஷு ஈச்வரனுக்காகு மாகாவிசேஷயின்னதென்று அருவிச்
செப்பா கின்றுகொண்டு ப்ரபந்தமிதை சிகமித்தருளுகிறார். (இப்
படி) என்று தொடக்கி.

மு.சக இப்படி ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களுடோடு கூடி
வர்த்திக்குமவன் ஈச்வரனுக்குப் பிராட்டிமாரிலும் கீத்யமுத்த
ரிலும் அத்தந்த பிமதவிஷயமாகக்கடவன்.

அர்த்தபஞ்சகம் ஸம்பூர்ணம்.

பின்னோகாசாரியர் திருவடிகளே ஸாணம்.

(வ்யா. அகாவது— இப்படி ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களுடோடு
கூடி வர்த்திக்குமவன். அகாவது—இப்படி என்று எம்மனாவனோக
கட்டாயத்தினே, ஸம்ஸாரியான சேதனன் என்று தொடக்கி, “இப்
படி அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாகம் பிறந்து” என்றே வாக்யத்தினவும்—
இந்த சேதனுக்கு அர்த்தபஞ்சகத்தையும் தத்திஷயத்திற் ஜ்ஞா
நம் உண்டாகவேண்டும் என்று ஜ்ஞானத்தையும், வர்ணஜ்ஞாநம்
அநுருபமாகவும் என்றுதொடக்கி உத்தாரகப் ப்ரதிபத்தியும் அநுவர்த்
திக்கையும் எக்கிற வாக்யமறுதியாக இந்த சேதனுக்கு உடம்பு
இருக்குமளவும் அந்த ஜ்ஞாநாநுருபமாக கடக்குமாக்கு வேண்
டிய ப்ரபந்திசர்வாரூபமான அதுஷ்டாதத்தையுத் திருவுன்னத்
தினே வைத்துக்கொண்டு இப்படி ஜ்ஞாந அநுஷ்டானங்களுடோடு
வர்த்திக்குமவன் என்கிறார். ஈச்வரனுக்கு கீழிற்சொன்ன ஜ்ஞா
நம் அதுஷ்டாகம் ஆகிற இவற்றோடே ப்ரவர்த்திக்குமவன் ஈஸ்

[illegible]

கனகசபை தாயிதயகி, இன் அணி கனகசபை,
 புல்லு வந்தவர்களுக்கும் கைபிழை,
 இன்பமும் சந்திப்போம், வாய்
 மொழியுமாயும், சிறிதும் வாய்
 வந்தவர்களுக்கும் கைபிழை "கனகசபை"
 கிவ்வந்தவர்களுக்கும் கைபிழை கிவ்வந்தவர்களுக்கும்
 கைபிழை கைபிழை.

மின்னியவர்களுக்கும் கைபிழை
 கைபிழை கைபிழை.